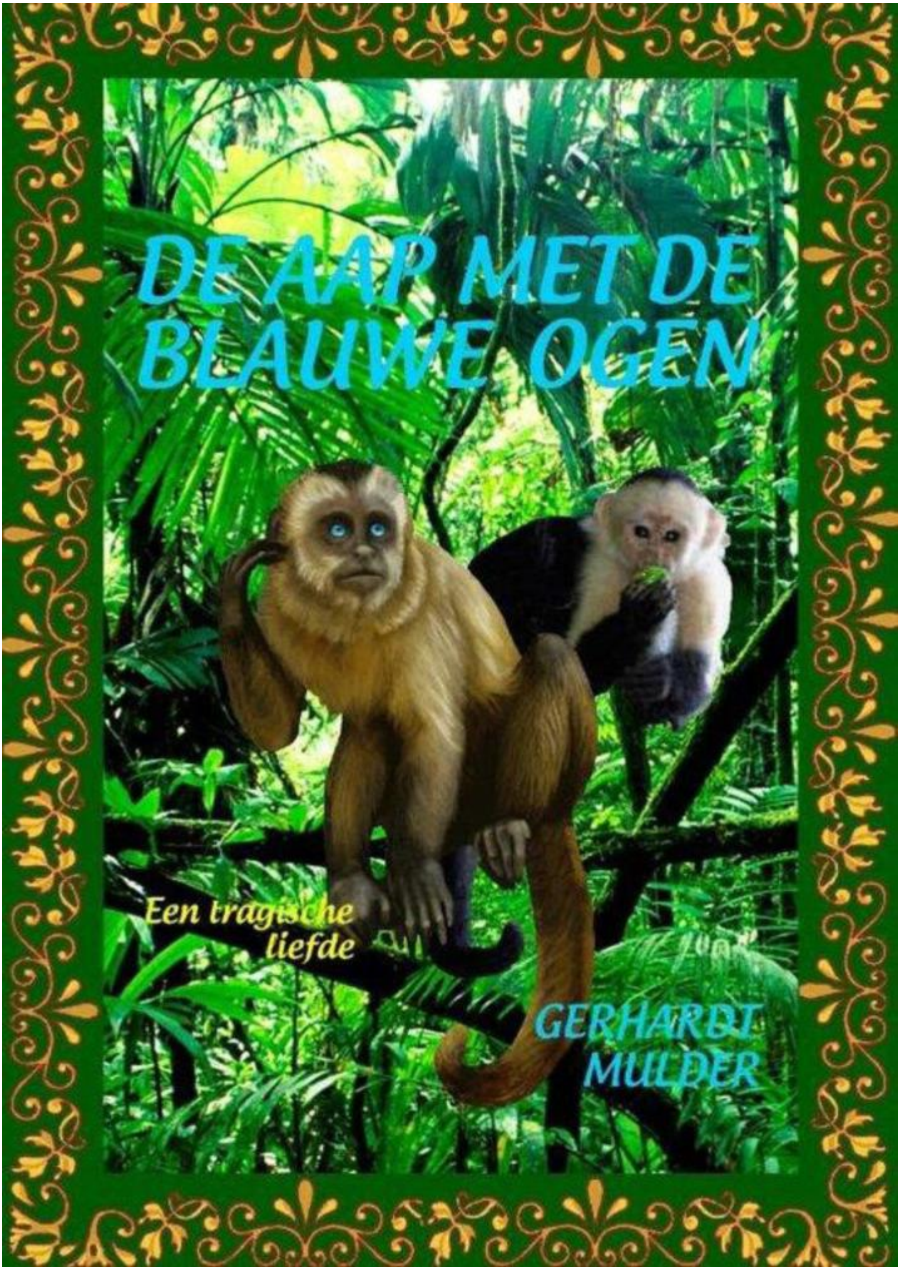

DE AAP MET DE BLAUWE OGEN

DE AAP MET DE BLAUWE OGEN

door
Gerhardt Mulder

De aap met de blauwe ogen 1e druk 2024 ©2024
Uitgeverij JUST BOOKS Rotterdam

Niets uit deze e-book uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Gerhardt Mulder.

No part of this e-book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from Gerhardt Mulder.

Omslagontwerp: Gerhardt Mulder
Opmaak: Justbook Grafic.
Redactie: André Deroubaix
ISBN 9789079298402

NUR 332
Trefwoord erotische thriller

JUSTBOOKS

Voorwoord

Dit is het verhaal dat Césaire, mijn gids van de Bantoestam, vertelde tijdens mijn verblijf in Tanzania. Ik maakte een dagenlange trektocht achter olifanten aan door de Selous.

Op een avond, zittend rond het kampvuur, hoorde ik dat mijn gids jarenlang had gejaagd voor "the business", zo hij dit noemde.

Ik luisterde en stelde vragen terwijl hij de bout van een knobbelzwijntje grilde boven het vuur.

De tweede en derde avond, onder de grote sterren, gewikkeld in een plaid en aan de whisky, vertelde hij me het verhaal van de aap met de blauwe ogen.

Jaxon, zo vertelde hij, is geboren in Kitogani op het eiland Zanzibar en in het gebied waar de franjeapen leven.

Dat zijn apen met een lang lichaam, lange ledematen en een lange staart.

De kop is vrij klein en vierkant en aan zijn klauw zit geen duim.

In de evolutie is het afwezig geraakt of slechts als een knobbeltje, zwelling of wratachtige vergroeiing op de botten aanwezig als een aanpassing aan het leven in bomen.

Apen horen als een familie bij ons, zo vertelde Césaire.

Welliswaar heel verre familie uit lang verleden tijden, maar toen ik hun leven leerde kennen merkte ik dat het niet zoveel verschilt van alles wat er tegenwoordig bij de mensen gebeurt.

Het blijkt dat apen agressiever worden en zich meer op seks richten, indien ze veel bladeren van de yohimbe eten.

De aap met de blauwe ogen gaat over het erotische liefdesverhaal van twee franje apen die de strijd aanbinden tegen een handelaar in bedreigde diersoorten.

Ook de sociale omgang met soortgenoten, zoals bavianen en chimpansees en de strijd om macht, is een belangrijk onderdeel van hun leven in de jungle.

Bij dieren geldt net als bij de mens de wet van de sterkste en bij apen gaat de leiderspositie simpelweg naar diegene die zichzelf het beste opwerpt als aanvoerder van de groep.

Gerhardt Mulder, geboren op 28 maart 1939 in Deventer is auteur van veel real-crime misdaad boeken en daarnaast heeft hij ook verschillend romans en thrillers geschreven.

Lijst van gebruikte uitdrukkingen

blaffer = hyena
boze boom = yohimbe
bullen = olifanten
dik vliegertje = bromvlieg
donzige = kaapse hazen
gehelmde kruiper = schildpad
gele schijf = maan
sjimpie = chimpansee
gestreepten = zebra’s
gladden = Afrikanen
glijdend gevaar = slangen
grasman = blanke wildhandelaar
griezelboom = baobab
groene(n) = groene baviaan
grote gras = savanne
jagende bijter = tijger
kalen = blanken
knorrer= aardvarken
lange roller = vrachtwagen
lange taaie = liaan
lange tong = miereneter
langnekken = giraffes
makke blaffers = jachthonden
mkukusu = grote boom
mzungu = blanke, vreemdeling
papio = mantelbaviaan
pfft-gladde = jager met blaasroer
roller = jeep of personenauto
ronde felle licht = de zon
slanke jagers = jachthonden
sluwe sluiper= slang
stille gevaar = krokodil
tweede huid = kleding
valse vlieger= vechtarend
vleespikkers = havikken en adelaars
wegbrengen = dood
woeste = leeuw
zigzaggers= vleermuizen
zwermertjes = muskieten

De nacht vertrekt met donkere sporen aan de horizon, waarin de ochtendster trilt als een zilveren bolletje boven de jungle. Als de gele bol zijn kracht verliest verstoort een windvlaag de droefgeestige rust van het landschap.
Alles wat groeit ontwaakt, een bosrietzanger op het dak van de houten hut begint te zingen en zijn zang lijkt in harmonie met het trillen van de heldere ster.
Bluu een franjeaap met grote helderblauwe ogen, ligt op de vloer in de hut van de dierenhandelaar, die door de gladden mzungu wordt genoemd en naast Bluu ligt zijn broertje Yanda.
Bluu vindt het merkwaardig dat zijn broertje daar doodstil op de stenen ligt, zenuwachtig springt hij heen en weer, schudt aan diens schouder, schopt tegen zijn pootjes en schreeuwt.
Zonder zich te bewegen ligt zijn broertje daar, zijn bruine ogen wijd geopend, star op iets gericht dat ver boven hem moet zijn.
Wat is er toch met Yanda gebeurd?
Wanhopig plukt Bluu aan de haren op zijn kop, gaat naast zijn broertje zitten en pakt het koele, kille klauwtje dat hij stevig tegen zijn warme behaarde borst drukt.
Zo zit hij daar een hele tijd.
Plotseling hoort hij iets borrelen in de buik van zijn broertje en opspringend denkt Bluu dat Yanda wakker wordt.
Dan ruikt hij de onaangename, zoete en weeë geur van de dood. Jammerend begrijpt hij dat dit het einde van zijn broertje is.
Bluu laat het kille klauwtje los, vlucht naar buiten en gaat ten einde raad op een tak in de maroelaboom zitten.
Hij ziet dat zijn broertje door twee gladden uit de hut wordt weggedragen.
Yanda is voor altijd weggedragen, er is niets om hier bij de mzungu te blijven.
Verdoofd door pijn en gevolgd door zijn korte schaduw, springt Bluu van tak naar tak door het oerwoud, weg van de droefgeestige leegte en vluchtend voor het verdriet.
Deze droefheid achterhaalt hem uren later als hij een ogenblik uitrust en hoog in de bomen zit.
Jammerend, terwijl tranen over zijn snuit stromen, zit hij daar eenzaam en verlaten door zijn broertje, waar hij voor moest zorgen. Pas dan merkt Bluu dat hij zijn vriendinnetje Moon in alle consternatie is vergeten.
Waar zou de kleine Moon heen zijn getrokken?

Door een vreemd rumoer schrikt hij op en zonder geluid te maken daalt hij enkele takken en wrijft zijn ogen uit.
Dit kan niet waar zijn, zo'n dier kan niet bestaan!
Net als hijzelf staat het op zijn achterpoten, maar het lijf en de kop zijn één en al schubben, het heeft geen bek, geen kaken, niets dan een lange snuit met een klein gat waaruit een heel lange puntige tong schiet.
Dat is de lange tong waar Moon het weleens over heeft gehad.
Met zijn gespierde voorpoten, waaraan kromme klauwen, is het monster bezig een metershoge termietenheuvel omver te trekken.
Terwijl de beestjes in paniek naar buiten zwermen schiet de lange vuurrode tong naar binnen en buiten. Zo snel dat Bluu die niet met zijn ogen kan volgen.
Nooit gedacht dat die grote kolonie van kleintjes zo snel wordt weggedragen.
Geschokt springt Bluu weer hoog in de boom, vergeet het verdriet van deze massamoord en verlaat snel deze onheilsplek.

Urenlang springt hij met zijn gespierde poten verder weg van het verleden.
Hij hoort de angstige schreeuw van een dier dat hij niet thuis kan brengen en even blijft mij rusten en na een aarzeling- *bemoei je er niet mee* - vervolgt hij zijn weg.
Het ronde felle licht wordt steeds krachtiger en neemt hem genadeloos onder vuur. Een hongerige blaffer met jongen, in de schaduwen op de grond, doorbreekt de stilte.
Dit moeizame, hortende geluid is het enige teken van leven, maar ook dat kan Bluu niet verleiden zijn gang te onderbreken.
Als het ronde felle licht op zijn hoogste punt staat komt hij bij een brede stroom.
Het water kolkt onstuimig, en schiet razendsnel aan hem voorbij.
Als ik hier oversteek, word ik door het water meegesleurd.
Na een korte aarzeling vervolgt hij zijn weg door de bomen en met behulp van wat laaghangende takken springt hij over wolken dansende vlinders.
Na uren ontdekt hij een grote, houten hut die op het onderkomen lijkt waar zijn broertje was toen hij is weggedragen.
Hij hoort hier het felle geschreeuw van zijn soortgenoten, dat ver draagt, maar Bluu heeft geen zin om zich bij hen te voegen.
Vermoeid nestelt hij zich in een vijgenboom bij de hut en op datzelfde moment ontdekt hij een andere mzungu die in de tuin zit. *Die ziet er net zo uit als al de mzungu waar mijn broertje werd weggedragen.*
Lang zit Bluu naar de kleurloze mzungu te staren en als het licht de aarde verlaat besluit Bluu deze buurt te verkennen.
Hij springt door de bomen, blijft met één arm aan een tak hangen als hij ergens tussen de bomen het gemurmel van stemmen hoort. Verbaasd krabt hij zich onder zijn oksel, trekt zich omhoog en loopt over de tak in de richting van het geluid om poolshoogte te nemen.

Tussen de palmen en andere bomen verstrengelen zich clematis en blauweregen met het glanzend groen van de mastiekstruiken. Overal rijzen er rotsblokken op waartussen reusachtige vijgcactussen staan met hun zware bladeren.
Dan ziet Bluu een groep groenen op de rotsen.
Wat zijn die lelijk!
Hij kijkt naar de leider die op de hoogste rots zit en die heeft drie wijfjes iets onder hem zitten. Bluu schrikt van de grote kop met felle diepliggende, dicht bij elkaar staande ogen, die in de schaduw liggen van uitstekende botten.
Wat angstig maar ook nieuwsgierig laat Bluu zich zakken.
Met zijn poot raakt hij een noot, die valt met een zachte plof vlak voor een jonge groene. De kleine kijkt omhoog, rent gillend naar zijn moeder en klemt zich vast aan haar borst.
Langzaam komt het wijfje naderbij en kijkt zoekend naar boven.
'Wie ben je?' vraagt ze nieuwsgierig als ze Bluu ontdekt.
Voordat hij antwoord kan geven komt een groep groenen joelend aanstormen.
Wat zullen we nu krijgen?
Voor zijn veiligheid springt Bluu twee takken hoger en kijkt op de meute neer.
'Alle rode bananen, wat ben jij voor een rariteit?' schreeuwt de leider naar hem.
'Waarom ben jij niet bij je stam in de grote boom aan het water? Willen ze niet of ben jij met je grote lichtblauwe ogen het kind van een boomkroko?'
De uitgelaten groep gilt het uit van plezier.
Bluu voelt zich beledigd en diepongelukkig.
Uit frustratie springt hij van tak naar tak en maakt vliegensvlug een rondje tot hij weer op dezelfde tak zit.
Beneden hem staren de groenen hem met open bekken aan.
Kanda, blijkbaar de aanvoerder, zegt vol ontzag: 'krijg nou schubben, dit is niet normaal, wat is die kroko lenig en snel, kom naar beneden dan kunnen we wat praten.'
Gevleid door hun bewondering maakt Bluu een fraaie salto als hij naar beneden springt.
Nieuwsgierig komt de troep om hem heen staan en dan merkt Bluu dat hij slechts tot de borst van de aanvoerder reikt.
Die voelt aan zijn lange staart en verbaast zich over zijn lange armen.
'Wie ben je, hoe heet je en waar kom je vandaan?'
Bluu vertelt Kanda over de dood van zijn broertje, dat hij van ver komt bij de mzungu of de grasman zoals hij die ook noemt en dat hij nu van plan is hier in de vijgenboom te gaan wonen.
'Bij de mzungu of de grasman?'
Bluu knikt. 'Zo noem ik deze omdat die helemaal bedekt is met dicht krullend haar dat op fijn spirelligras lijkt.'
'Die hebben we hier ook.'
Om de goede stemming niet te bederven doet Bluu net alsof hij dat niet weet.

‘Hebben jullie hier ook een mzungu?’
‘Ja.’
Gerustgesteld en blij dat hij kennis heeft gemaakt met de groenen gaat Bluu terug naar de vijgenboom en zoekt een plek waar drie gevorkte takken een goede rustplaats vormen.

In de kristalheldere hemel strekken zich de eerste roze nevels van de ochtend uit. Geen zuchtje wind, geen vogel, geen wolk verstoort de bitterzoete harmonie van dit vroege uur van de dag.
Bluu is al vroeg wakker en mist de mand waarin hij samen met Yanda sliep.
Lui rekt hij zich uit, spert zijn bek open in een lange geeuw en laat zich dan plotseling vallen.
Die val breekt hij soepel door met zijn gespierde armen een tak vast te grijpen.
Dit doet hij enkele keren en dan slingert hij zich naar een volgende boom en springt van tak naar tak tot bij het snelle water komt om wat te drinken en zich te wassen.
Opgefrist gaat hij terug.
Hij plukt één van de bladknoppen van een tak, draait die rond en bekijkt die nauwkeurig, dan tuit hij zijn lippen en steekt die in zijn bek.
Zijn helderblauwe ogen blinken en hij smakt met zijn lippen.
Die smaken heerlijk!
Hierna trekt hij één van de grote, leerachtige en glanzend groene bladeren van de boom want ook die zien er goed uit.
Onverschrokken steekt hij die in zijn bek en kokhalzend grijpt hij naar zijn keel.
Dit blad is niet te vreten.
Hij spuugt het ver weg en snel eet hij nog wat bloemknoppen om de vieze smaak te verdrijven.
Wat nu?
Voordat Yanda werd weggedragen, had hij altijd wel wat te doen, maar nu verveelt Bluu zich. Handig springt hij naar een tak wat hoger in de boom en zittend in de warme stralen van de zon begint hij zich te vlooien.
Bluu zoekt de zoutkristallen tussen de haren van zijn vacht en steekt die vervolgens in zijn bek.
Ingespannen is hij bezig als hij plotseling wordt opgeschrikt door een vreemd hoestend geluid.
Bluu kijkt in de richting van waar het geluid komt en in zijn helderblauwe ogen weerspiegelt de hemel zich met een vreemde glinstering.
Dan ziet hij de contouren van een andere hut. dan die welke hij al had gezien, geheel in de schaduw tussen de bladeren.

Hij springt op een tak van de boze boom, die vlak bij de hut staat en daarbinnen ziet hij de mzungu staan, die kijkt naar buiten en dan ziet Bluu de ogen, die zijn net als die van hem en hebben de kleur van de hemel.
Dat is vreemd, hij heeft dezelfde ogen als ik.
Vanuit de boom begluurt hij in alle rust de reus met de bonkige schouders en grote klauwen. Ook deze mzungu is bedekt met iets dat zijn armen, borst, rug en benen bedekt. Geen vacht zoals je dat behoort te hebben, maar los geplant als was het spirelligras.
Verbaasd kijkt Bluu toe hoe de man iets op zijn gezicht spuit en met iets scherps het spirelligras van zijn gezicht begint te schrapen. Daarna doet de man zijn tweede vacht aan en pakt de donkere schijven die hij als een masker op zijn neus zet en zijn ogen verbergen.
Dan herinnert Bluu zich wat de groenen hem hebben verteld, dit moet hun grasman zijn, die met iets in zijn klauwen naar buiten komt en op de waranda aan een tafel gaat zitten.
Nieuwsgierig laat Bluu zich zakken, gaat op één van de onderste takken zitten.
'Ach, wie hebben we daar?' bromt grasman goedmoedig, 'zo'n kleine opdonder heb ik hier nog niet eerder gezien.'
De mzungu pakt een lange, gebogen, gele vrucht van de schaal, pelt die, snijdt er een stukje af en houdt die Bluu. uitnodigend voor.
Bluu verroert zich niet, bekijkt de man langdurig en likt langs zijn lippen.
'Kom op blauwoog, je lust toch wel banaan? Wees maar niet bang.'
Als Bluu nog steeds geen aanstalten maakt, gooit de man het stukje op het terras.
Bluu vindt het wel spannend, begrijpt dat de man kennis met hem wil maken en speelt het spel mee.
Hij sluipt links en rechts kijkend naderbij, doet een sprong, een razendsnelle greep en daarna dartelt hij uitgelaten met het stukje banaan door de takken van de boom.
De man lacht en roept: 'Kom, kleine, schooierige blauwoog, ik doe je niets.'
Dit spelletje herhaalt zich keer op keer tot de banaan op is en hierna verdwijnt Bluu joelend en snaterend tussen het gebladerte.
Dit is het begin van hun vriendschap, de eerste dagen leert grasman hem een bord op tafel te zetten en als beloning krijgt blauwoog een stukje banaan. De man leert hem het licht aan te doen, zijn schoenen te halen, de deur te sluiten en dit alles voor stukjes banaan.
Op den duur begrijpt Bluu ieder gebaar van zijn vriend, kent het onderscheid tussen 'kom' en 'ga', tussen 'vast', 'los', 'vlug' en 'langzaam'.
Ze worden goede vrienden Bluu en grasman.

Na enkele dagen rijst een kolom van witte nevel op vanachter de woudreuzen.
Er komt vallend water!
Het paarse licht trekt weg bij de rotsen van de groenen en een vleugje vochtigheid dringt door in de lucht, die steeds meer doortrokken raakt van de geur van de vijgenboom, de fresia's en vochtige plantenresten.
Bluu laat zich die avond opnemen in de droeve vrede van de zwoele duisternis.
Hij ademt de vochtige lucht in, luistert naar de melancholieke klanken van de schreeuwende groenen, het zoemen van de muskieten en ergens vandaan komt het felle geluid van een blaffer.
Zoals over alles om hem heen valt geleidelijk ook het duister over zijn geest.
Bluu denkt aan zijn broertje dat is weggedragen.
Zacht jammert hij voor zich heen en nu pas dringt het gemis van Moon tot hem door, met de gedachte aan haar valt hij in slaap.

Het zilverkleurig glazuur, dat de ochtend als groet meebrengt, bedekt de horizon. Bluu rekt zich uit, geeuwt, krabt driftig tussen zijn liezen waar het jeukt en hoort aan het breken van takken dat de groenen komen.
Hij is pas wakker en zit daar enkele minuten onbeweeglijk naar de jonge, ravottende groenen te kijken.
Die rennen achter elkaar aan en proberen met snelle schijnbewegingen aan hun belagers te ontkomen.
Vroeger, toen hij bij zijn broertje Yanda woonde, zou Bluu graag hebben meegespeeld, maar nu vindt hij zich te oud voor dit spel.
Vanuit het niets bereikt hem een schetterend geluid.
Vlug en soepel springt hij naar de bovenste tak van de boom.
Daar staat hij rechtop, houdt zich met zijn klauwen vast aan twee takken en kijkt.
Hij ziet zeven bullen tussen de palmbomen en bougainville door, hij hoort het breken van takken en hun zware stappen in de vochtige rode klei.
Voorop de leider, groot en donkergrijs, bijna zwart in het trage ochtendlicht.
Gevolgd door vier zusters met twee jongen, die zich schuilhouden tussen de machtige poten.
Snel laat Bluu zich een paar takken zakken zodat hij onder de onderste takken door wat verder het pad af kan kijken.
De grote dieren bewegen zich in onafgebroken gang en lijken al uitgeput nog voor het ronde fel licht aan kracht heeft gewonnen.
Bluu sluit zijn ogen terwijl hij luistert naar het rommelen van hun magen, dat lijkt op het zacht roffelen op een trommel.
Geleidelijk sterft dit geluid weg en Bluu krabt achter zijn oren.
Waar zouden de bullen heen gaan?
Zijn nieuwsgierigheid overwint de angst voor de enorm grote dieren met hun heel lange neus.

Springend van tak naar tak begint hij de zeven te volgen.
Over het smalle zanderige pad schommelen de lobbesen verder, niet gehinderd door het tjirpen van de cicaden of het doorlopende gezang van de vogels.
Plots mengt zich tussen dit geluid het harde gerommel en dat is niet van de bullen.
Gevaar! Dit geluid voorspelt weinig goeds!
Bluu springt van boom naar boom snel terug en duikt net op tijd naar binnen in de grot, tussen de rotsen, voordat de eerste angstaanjagende klap komt.
De groenen begroeten hem joelend en Kanda vraagt: 'Zeg Bluu, was jij bij de plek waar de vijgenboom staat en zat je weer te slijmen met de mzungu?'
'Ik was niet bij hem, hebben jullie de bullen gezien?'
'Ja, we kunnen nog zien,' zegt de leider spottend.
'Ik ben ze gevolgd.'
Het wordt doodstil. Twaalf paar angstige ogen kijken Bluu vol bewondering aan. Een lichtflits gevolgd door enorm hard gerommel en het ruisende vallende water benadrukt de kracht van zijn mededeling.
'Ben je ze gevolgd?' vraagt Kanda, terwijl hij zijn klauwen onthutst voor zijn bek slaat. 'Tot hoever?'
'Nog voorbij het spirelliveld met de grillige boom.'
'Het is toch niet waar?'
Nog nooit waren de groenen verder dan de grote, grillige baobab geweest. Daarachter moet niets meer zijn, hadden ze herhaaldelijk van de ouderen gehoord. Maar hun nieuwe vriend is er wel geweest en iedereen hurkt rondom Bluu neer.
'Vertel eens.'
'Achter de grillige boom zijn nog vele paden, bomen en lucht. Daarlangs voert ook het snelle water en daar zag ik een grote hut.'
'Wat voor hut?'
'Een hut met zo'n kleur' en hierbij tikt Bluu met zijn vinger op het witte bloemblad van een plumeria die tussen het gras groeit.
'Daar bij die hut stond een blok dat de gladden kunnen verplaatsen.'
'Een roller Bluu?'
'Ja, maar een erg lange en op dat moment hoorde ik het harde gerommel en ben snel teruggegaan.'
Nu hun nieuwsgierigheid is bevredigd hokken de groenen weer tezamen, ze vlooien elkaar en vervelen zich.
Kanda blijft bij Bluu zitten en vraagt: 'Heb je al gepaard?'
'Nee, nog niet,' zegt Bluu wat verlegen.
De oudste vraagt in het algemeen: 'Zullen we het zelf doen?'
Er klinkt een instemmend gejoel. Bluu gaat gekwetst in een hoek zitten. *Daar ben ik te oud voor, wat denken die groenen wel?*

Bluu heeft zich snel aangepast aan zijn nieuwe leefgebied. Hij heeft een veilig nest om te slapen gemaakt in de sequoia, met een goed uitzicht en daarbij ook nog dicht bij het water.
Naast zijn vriend de mzungu en de groenen kent Bluu de buurt waarin hij eenzaam leeft in alle bijzonderheden.
Iedere boom struik en pad in het oerwoud weet hij te vinden.
Bluu wordt als vreemdeling weliswaar geaccepteerd door de groenen, die hun jongen verzorgen en elkaar vlooien, maar voor geen enkele activiteit wordt hij gevraagd.
Ook de jongeren, die in de bomen met elkaar ravotten, weigeren hem in hun spel te betrekken en geleidelijk aan wordt Bluu somber en erg op zichzelf.
Het liefst zit hij in zijn verheven triestheid op een tak hoog in zijn boom. Daar luistert hij naar de klanken die opstijgen vanuit de groenenrots die onder hem ligt in een zilveren schemering.
Met uitzondering van de groenen is het daar bij de rotsen ook maar een trieste bedoening en verlaten ligt de deinende groene massa onder hem, hier en daar onderbroken door rotspartijen en vlakten waarop de bomen en struiken als donkere vlekken liggen.
Treurig zoeken Bluus helderblauwe ogen naar iets dat hem af kan leiden van zijn triestigheid. Hij heeft het gevoel dat hij alleen, maar dan ook helemaal alleen hier in de jungle woont en dat hij in deze totale verlatenheid zomaar weggedragen kan worden, zonder dat iemand daarvan weet zou hebben.
Steeds vaker denkt hij terug aan zijn tijd met zijn broertje en in die tijd had hij ook veel met zijn vriendinnetje Moon opgetrokken.
Moon was zijn speelkameraad en hij mist haar het meest.
De laatste dagen is ze geen ogenblik uit zijn gedachten geweest. Instinctief heeft Bluu erop vertrouwd dat hij Moon zou vergeten nu hij haar kwijt is geraakt.
Misschien is ze wel weggedragen.
De angst daarvoor en vooral de eenzaamheid hebben haar daarentegen dieper in zijn hart opgeborgen en ze verschijnt hem voortdurend voor ogen.
Nu ze wat ouder is, is ze denkelijk verleidelijk en mooier dan ooit.
Het moment komt dat hij geen weerstand kan bieden aan zijn hartstocht die in hem groeit als het gras na het vallend water.
Met haar gestalte voor ogen trekt hij zich af, zittend op de kruising van drie takken met zijn rug tegen de stam van zijn boom.
Hij kreunt in extase als de explosie komt.
Na het korte ogenblik van bevrediging wordt hij weer net zo somber als voorheen. Het liefst zou hij Moon bij zich hebben, hij zou zijn armen om haar

heen slaan, zoals de bergen de vallei omsluiten of de lange taaie lianen de stammen van de bomen.

Bluu zit in de vijgenboom, hij begroet grasman door zich op het terras te laten zakken en hem een klauw te geven.
Dat hoort zo had zijn vriend hem geleerd.
De mzungu geeft blauwoog een banaan en vraagt: 'Ga je mee?'
In de nabijheid van grasman voelt Bluu zich altijd op zijn gemak. Hij geniet van de aanwezigheid van zijn vriend en blij met het doorbreken van de treurnis springt hij in de roller.
Een kleine gladde klimt in de cabine en gaat naast grasman zitten.
Bluu is onderwijl achter hen op de watertank gaan zitten.
Hij doezelt wat terwijl de twee praten en de savanne urenlang doorkruisen over smalle zandpaden.
Langzaam trekt de mist enigszins op uit de aarde en hult alles in een schimmig waas en niet lang daarna wordt de roller onder een groep acacia's stilgezet.
De lange roller met de gladden wordt naast de andere roller geparkeerd en zonder veel te zeggen stapt iedereen uit.
Bluu laat zich met gekromde poten van de watertank zakken en rekt zijn lijf uit om de stijfheid te verdrijven.
Nu de nevel de groene vlakte bedekt, blijven de gladden dicht bij elkaar. Ze verplaatsen zich in groepjes van drie of vier over een onzichtbaar pad dat in de mist oplost.
Bluu blijft in de buurt van zijn vriend die telkens in een stuk ijzer praat dat hij voor zijn mond houdt.
Hij let hij goed op de knaller die voor hen uit loopt, af en toe bukt en dan plotseling stil staat. Die wijst in de richting van een groepje bomen en struiken die als donkere vlekken het melkwit doorbreken.
'Hier blijven we tot de mist optrekt,' zegt grasman zacht.
De knaller lacht.
'De jumbo's zullen niet op ons wachten.'
Andere gladden grinniken nu ook, ze knipogen naar elkaar en één van de gladden lacht vrij hard.
'Stil!' zegt grasman geïrriteerd en met schaamte in zijn stem corrigeert hij zichzelf, 'dan volgen we hen op dezelfde afstand.'
Zo verplaatsen ze zich met de bullen mee terwijl de mist optrekt.
Bluu ziet dat de leider van de bullen, groot en donkergrijs, bijna zwart, wordt gevolgd door vier koeien met twee jongen, die zich schuilhouden tussen de machtige poten.
Bluu wrijft zijn ogen uit.

Dit heb ik eerder gezien, het zijn de bullen die me die morgen wakker hebben gemaakt en die me bij de 'bloembladhut' hebben gebracht.
Hij springt achter de twee aan naar de knaller, die grasman een kijker geeft.
'Nemen we zo'n jong?' vraagt de knaller.
Grasman schudt zijn hoofd en blijft een tijdlang turen.
'Nee, we nemen de leider en de tweede koe achter haar.'
'Ja, die met dat kleinste jong?'
'Die met het kleinste jong,' beaamt grasman.
'Oké!'
Grasman trekt een knalstok uit het foedraal, die één van de gladden hem aanreikt en geeft deze aan de knaller, maar die schudt zijn hoofd.
'Dat kan niet met een geweer, bwana, het schot schrikt de andere af en die slaan dan op de vlucht.'
'Dus?'
'De blazer.'
De kleine gladde sluipt even later, onder beschutting van hoge varens en struiken, in de richting van de rustige bullen.
Bluu doet één stap naar voren, wil de blazer volgen.
Grasman sist: 'Hier blijven.
De blazer hurkt neer achter een struik en zet zijn blaasroer aan de mond, er klinkt tweemaal! 'Pffft.'
Daaropvolgend schreeuwt grasman: 'Gaan!'
De gladden rennen in de richting van de bullen, die schijnbaar . onaangedaan verder sjokken.
Onverwacht blijft de leider staan, hij heft zijn kop op en zakt door zijn voorpoten. Zijn oren wapperen nerveus, dan dragen ook zijn achterpoten hem niet meer. Zo ligt hij daar, zijn kop rustend op de tanden die zich in de grond hebben geboord.
Hierna valt ook de koe, die rolt op haar zij nadat ze eerst door haar poten is gezakt.
De twee verdoofde bullen worden ieder verzorgd door vijf gladden. Eén van hen houdt de slurf vrij zodat het dier goed kan ademhalen.
Onderwijl zijn de twee lange rollers dichterbij gereden en één gladde van elke groep haalt water uit de watertank om de kop en oren van de bullen nat te houden.
Anderen brengen de riemen aan voor het opheffen van de Bul.
Snel en geroutineerd werken de gladden, ze zweten en vegen af en toe met een witte doek hun gezicht af.
Wat is dat?
Bluu duikt verschrikt weg als hij het gierende geluid hoort van een reusachtige libel die dicht in de buurt landt.

In paniek kruipt hij tussen de takken van de wilde meidoorn-struiken, waarbij doornen aan zijn vacht trekken en diep in zijn vel prikken.
Bluu voelt het niet, met open bek en grote angstogen staart hij naar het monster dat langzaam zakt.
Dat de gladden daarnaartoe durven lopen, begrijpt hij niet.
Het beest zal jullie verslinden.
De moedige grasman loopt ook naar het monster, hij praat met de mzungu die uitstapt en dan beseft Bluu dat hij geen gevaar loopt.
Vol schaamte, bang dat iemand zijn angst heeft gezien, kruipt hij tevoorschijn, schuurt met zijn rug langs de stam van een baobab en trekt de doornen uit zijn pels.
Hierna kijkt hij nieuwsgierig naar dat waarmee de bullen worden vastgemaakt.
Het enorme insect vliegt op en tilt de grote bul zonder overgang de lucht in en terwijl die door de lucht sliert hoort Bluu de verplichte waaghals schetteren van angst.
Eén van de gladden gebaart naar de mzungu in de grote libel en dan wordt de bul voorzichtig op de lange roller gezet en zo vergaat het ook de ander.
Tijdens de terugweg zijn de gladden opgewonden, ze drinken uit groene flessen en zingen liederen. Grasman rijdt en is in een vrolijk gesprek met de kleine gladde.
Als de roller zwijgt en stilstaat, is Bluu doodmoe.
Helemaal in de war door wat hij allemaal heeft meegemaakt en zonder grasman een klauw te geven, verdwijnt Bluu naar zijn boom.

Bluu wordt gewekt door het geschreeuw van de groenen. Het eerst waaraan hij denkt zijn de bullen en hij neemt zich voor die op te zoeken. Hij neemt niet eens de tijd grasman te groeten en speelt ook hun dagelijkse spelletje niet.
Voordat hij op expeditie gaat naar de bloemkleurige hut, loopt hij eerst naar de oever van het snelle water, gaat op zijn knieën liggen en drinkt wat. Terwijl hij dit doet gooit hij met de kom van zijn klauwen wat water in zijn snuit.
Daarna springt hij op, rekt zich uit, geeuwt, klimt langs de stam van de boom omhoog en springt van tak op tak naar de vijgeboom bij de hut.
Op de laagste tak nestelt hij zich en kijkt naar de daar werkende mzungu. Zijn oog wordt getrokken door een beweging in de kleurige boom naast hem.
Is dat Moon niet? Ja, ze is het!
Bluu kan zijn ogen niet geloven, opgewonden krabt hij in zijn lies en springt op en neer van vreugde.
Zijn vriendinnetje zit naar hem te gluren, verscholen tussen de bloemen van de paarsbloeiende jacaranda en haar bruine ogen draaien weg als hij de hare zoekt.
Dan ziet Bluu dat ze een leuke witte vlek op haar sierlijke staart heeft gekregen.

Al die tijd heeft hij zo vurig en hartstochtelijk naar haar verlangt dat hij over zijn hele lijf trilt en met enkel sprongen is hij bij haar.
‘Dag Moon. Ben je naar hier getrokken en wat zit je naar me te loeren?’
Wat is hij gegroeid en volwassen geworden.
Ze drukt haar kop tegen de zijne, legt een klauwtje op zijn hoofd en de ander op zijn schouder, maakt met haar lippen smakkende geluidjes en vraagt: ‘Hoe gaat het met je en wat kom je hier doen?’
Bluu rolt met zijn ogen, grijnst, geeft geen antwoord op haar vraagen pakt haar linker klauwtje.
‘Wat ben ik blij dat ik je zie Moon. Ik heb me zorgen over je gemaakt en nu zie ik dat je zo groot en mooi bent geworden.’
Ze lacht. 'Ga weg met je mooie praatjes, dat zeg je maar tegen het wijfje die in jouw boom thuishoort.’
Ze likt ze langs haar lippen en de bruine ogen glijden over zijn lijf.
‘Er is geen wijfje, ik ben enkel bevriend met grasman.’
‘Grasman, wie is dat?’
‘Die aan tafel zit met het zwarte masker voor zijn ogen.’
‘Is die verschrikking je vriend?’
‘Waarom noem je hem een verschrikking?’
‘Ik heb gezien dat hij niet lang geleden enkele vrienden van me, twee langhalzen en een grootneus heeft meegenomen.’
‘Meegenomen, wat bedoel je met meegenomen?’
Tranen wellen op in haar ogen, dan plotseling slaat ze de klauwtjes voor haar snuit.
‘In die grote, lange roller,’ snikt ze, ‘samen met ook nog heel veel sluwe sluipers.’
Bluu schrikt. De sluwe sluipers is hij ook liever kwijt dan rijk, maar hij weigert te geloven dat grasman haar vrienden heeft geroofd.
‘Je moet je vergissen Moon,' troostend slaat hij een arm om haar schokkende schouders en aan haar spieren voelt hij dat die zich ontspannen terwijl hij haar moed inspreekt.
‘Ze komen vast binnenkort terug.’
‘Dat hoop ik maar,’ zegt ze hem verwachtingsvol aankijkend.
Bluu voelt zich blij en op zijn gemak bij haar en hij probeert Moon te vertellen hoe goed grasman is en welke trucjes die hem heeft geleerd.
‘Hij is echt mijn vriend,’ pocht hij, ‘zie je die bananen op die schaal, zal ik er één voor je halen?’
‘Durf je dat?’
Bluu laat zich uit de boom vallen en loopt met veel bravoure naar grasman die aan tafel zit.
‘Ach, ben je daar, lelijke schavuit?’ is zijn begroeting.
Bluu springt op tafel en pakt een banaan van de schaal.
‘Brutale rekel,’ grijnst grasman. ‘Eet smakelijk.’

Snel is Bluu terug bij Moon, hij deelt met haar de banaan terwijl ze naast elkaar op de tak van de jacaranda zitten.
'Hoelang is het geleden dat je vrienden met grasman zijn meegegaan?'
'Meegegaan,' zegt ze heftig, 'hij heeft ze meegenomen.'
'Goed, meegenomen dus en hoelang is dat geleden?'
'Zeker een hele ronde van de gele schijf.'
'Zolang. En je hebt niets meer van ze gehoord?'
'Nee, niets meer gezien of gehoord.
'Opnieuw slaat ze de klauwtjes voor haar ogen.
'Niet huilen Moon, ik zoek wel uit wat er met hen is gebeurd.'
Stil zitten ze naast elkaar, dan zegt Moon plotseling: 'Kom, ga mee, ik laat je niet meer alleen.'
Ze springen van tak op tak naar haar slaapnest in een boom die achter de hut aan het snelle water staat en Bluu volgt haar.
Als ze bij haar boom aan het water komen wordt Bluu door het vrolijke gegil, gekrijs en gejammer van zijn soortgenoten begroet die zich daar hebben gevestigd.
Dit zijn de luidruchtige verwanten die ik in het begin van mijn komst bij de hut heb gehoord.
Hun begroeting is goed van aard en hij ziet dat er zo'n drie keer vier vingers aan soortgenotenhuizen. Er zijn vier blagen, vijf wijfjes en twee mannen. De wijfjes zitten bij elkaar op twee takken elkaar te vlooien en drie blagen zitten tussen hen in terwijl er één aan een borst ligt te lurken.
De mannen springen snel op hen toe als ze aankomen en Moon praat met ze, pakt hem even vast en dan springen ze samen tot hoog in de boom waar Moon de dunne takken heeft gebogen en verstrengeld tot een goede plaats om te rusten.
'Goede plek,' zegt Bluu tevreden en hij ziet dat er voldoende verse bladeren groeien om te eten en dat boven hen een dicht bladerdak is dat ervoor zorgen dat ze niet door een valse vlieger gezien kunnen worden.

De volgende dag, als het ronde felle licht de gele schijf heeft verjaagd, neemt Bluu zijn wijfje vanuit het slaapnest mee naar de top van zijn boom.
Van hieruit ziet Moon dat dit de hoogste boom is van de duizenden die naar het ronde felle licht wijzen.
De miljoenen twijgen, waaraan grote en kleine bladeren, laten hen een prachtig groen donsbed zien.
Bluu droomt van zijn vriendinnetje die hij tot zijn geluk heeft weergevonden. Hij denkt aan haar onder de met groengrijs licht overtrokken hemel, onder het komen en gaan van het donker, onder de violette avondnevels, onder zware

regenbuien die de groene bladeren laten opzwellen van het vocht en die de rotsen nog grauwer laten lijken.
Haar beeld verschijnt voortdurend voor zijn ogen, verleidelijker en mooier dan ooit. Het moment komt dat hij geen weerstand meer kan bieden aan zijn lust, die in hem groeit als een wilde orchidee aan de grillige boomstam.
Hij gaat op een avond naar de hut, waar de lange roller staat en hij ziet dat Moon op de tak in de boom zit waar hij haar een tijdje geleden voor het eerst weer zag. Hij wenkt haar en ze komt.
'Ga je mee?'
Ze knikt, Bluu grist een banaan van tafel en Moon volgt hem naar de cementen buis die voor de hut ligt en van hier hebben ze een goed uitzicht op de hut met de kleur van de bloem.
Plotseling gaat een rechthoek van licht aan, daarnaast nog één en nog één. Grasman is nergens te zien, maar de gladden in het licht dragen korte broeken terwijl ze zich wassen.
Eén voor één verdwijnen de gladden, zo ook het licht.
Terwijl Moon op de buis zit en dit alles aankijkt plukt en verzamelt Bluu het droge hoge gras dat hier overal groeit en maakt in de buis een zacht nest.
‘Kom,’ zegt hij tegen Moon als het klaar is, ik heb een nest gemaakt voor de donkere tijd.
‘O, dat is heerlijk,’ zegt ze als ze in de buis ik gekropen en in het nest ligt. In de schemering ligt Bluu naast haar, hij is uitgeput en in gedachten druk bezig geweest met Moon, onbeheerst zelfs en vol fantasieën.
Van nature is hij terughoudend, vrezend voor een afwijzing, maar hij overdenkt dat als ze bij elkaar zouden blijven in hun nest, terwijl het licht van gele schijf, voor weat schemering zorgt, zij misschien...?
Ook merkt hij dat Moon zenuwachtig is en bang dat hun lijven elkaar ook maar ergens raken, toch zijn beide nieuwsgierig naar elkaar.
Bluu steek zijn klauw uit naar haar waar ze is en Moon legt de hare in de zijne, het is hun eerste bedoelde aanraking en hij voelt hoe ze trilt.
Met zijn andere klauw reikt hij haar een stukje banaan aan.
Moon pakt dit en slaat haar ogen naar hem op.
‘Dank je.’
Het stukje in haar bek stekend blijft ze hem aankijken, tuit haar lippen en smakt. Bluu trilt van begeerte en nu het zo dichtbij is weet hij niet wat hij moet doen.
Ze is zo verleidelijk en mooi.
Nadat hij haar een volgend stukje banaan heeft gegeven pakt hij haar om het middel.
‘Kom!’
Zijn stem is zacht en hij houdt haar teder vast terwijl hij zijn poot tussen de hare drukt.

Moon heeft altijd gedacht dat zij als wijfje, die toch de naam hebben koel te zijn, immuun zou zijn voor dit macho gedoe.
Haar knieën weigeren dienst en ze weet welke uitdrukking nu op haar snuit ligt. *O wat ben ik verlangend.*
Ze draait zich om, legt haar klauwtjes tegen de ronding van het cement en steekt haar billen naar achteren.
Bluu neemt haar vlug en gejaagd, zoals de woeste jaagt op de gestreepten.
Moon draait haar kop opzij, dan spat het geluid uit haar geopende bek in een gedempte, langdurige kreet.
Nagenietend en moe kruipen ze naar buiten en gaan op de buis zitten. Boven hen woedt een hemelstorm, witte nevels trekken voor de sterren langs die daarna weer opvlammen met hernieuwde felheid.
Het licht van de gele schijf legt over hun vacht de glans van koper. Bluu kijkt zijn wijfje aan en haar ogen, bruin als van de gladden, flonkeren nu groen.
Paren vindt Moon heerlijk, maar voor haar is dat alleen niet genoeg. Tot ver in de tijd dat het donker is praat ze tegen Bluu, die slechts als luisteraar fungeert.
Als hij waagt zijn ogen te sluiten, zegt ze: ‘Bluu, we hebben alleen elkaar, het is toch vreemd dat ik me zo afhankelijk van je voel.’
Bluu geeuwt en mompelt: ‘Ach je bent hier pas kort, misschien komt het doordat deze omgeving vreemd voor je is.’
Moon kruipt tegen hem aan. ‘Jij bent de enige die uit dezelfde cultuur komt als ik, bij jou voel ik me thuis en jij ruikt zoals een mannetje moet ruiken.'
De kop van Bluu tolt. *Als ik haar nog eens neem, zwijgt ze wel, dan kunnen we eindelijk slapen.*
‘Kom!’ beveelt hij, ze komt en even later liggen ze weer op hun nest in de cementen buis.

De hemel is zacht rose en het ronde felle licht is net begonnen aan zijn klim omhoog als Bluu naar buiten kruipt.
'Ik ga een slaapnest voor ons bouwen,' zegt hij in de grote boom. 'Zorg jij voor het mos, fijne bladeren en wat je maar kunt vinden, dan begin ik met ons nest.
'Ons nest, hoor ik dan bij je, ben ik jouwe wijfje?'
'Ja, je hoort bij mij, Moon.'
Ze glimlacht, werpt een wantrouwende blik op grasman die juist uit zijn hut naar buiten komt.
'Nee, niet hier. Bij het snelle water lijkt me beter. Daar heb ik een hoge boom gezien, goed voor ons om in te wonen.'
Terwijl Bluu voorgaat naar de boom volgt Moon hem.
Hij springt van de stam van de hoge boom, waarvan de onderste takken over het water hangen, omhoog.

Als ze in de boomkruin zijn rilt Moon van angst.
'Je moet niet vallen, het stille geschubde gevaar ligt hieronder op de loer.'
'Waarom zou je vallen, kom we gaan aan het werk.'
Met speels gemak begint Bluu takken, twijgen en bladeren omhoog te slepen. Daar waar twee takken in een vork aan de stam zitten begint hij met de onderbouw voor een slaapnest dat overdekt wordt door een dicht bladerdak.
'Zelfs tijdens het vallend water zitten we hier droog,' zegt hij trots als Moon met mos, veren en fijne bladeren aan komt zetten.
'Het is wel erg hoog, vind je niet?' reageert Moon.
'Veilig en droog, zo hoog klimt de woeste niet, daar zijn de takken te dun voor.'
“Daar ben ik hier niet bang voor.' Ze rilt en zegt vol afgrijzen: 'sluwe sluipers zitten overal.'
'Die komen hier niet.'
Bluu wijst naar boven. 'In de top is het nest van een valse vlieger, daar is de sluwe sluiper bang voor.'
De volgende avond, op het moment dat het licht geleidelijk aan verdwijnt, plukt Moon wat vijgen en vruchten, ook van de griezelboom.
Bluu heeft de bladeren van hun bed wat aangevuld en Moon komt bij hem zitten. Als hij haar begint te strelen en te vlooien slaakt ze zachte kreetjes van genoegen.
Ze hebben daardoor niet in de gaten dat dreigende loodzware wolken ervoor zorgen dat het duister bezit heeft genomen van de jungle.
In het begin gunnen die wolken nog af en toe licht aan de gele schijf die dan een blik mag werpen op de ondoordringbare geheimzinnigheid van het oerwoud.
Bluu voelt dat het vallend water gaat komen en in het slaapnest wordt het steeds gezelliger tussen hen beiden.
Dan is het water er ineens en begint urenlang meedogenloos te roffelen op het bladerdak.
Het gutst langs de lange taaien die de stam van de boom in een wurgende greep houden.
De plaats die Bluu voor het nest heeft gekozen is perfect, ze worden beschut voor het vallend water door het ondoordringbare lover. De vochtige lucht zorgt ervoor dat de begroeiing haar aroma loslaat en over alles hangt de ietwat muffe geur van vocht en verrotting, maar gelukkig niet in hun nest.
Moon heeft tussen de takken en bladeren bloembladen van de orchidee gestrooid.
Bluu kijkt naar zijn wijfje die tegen zijn borst ligt te slapen.
Wat ben ik blij dat je er bent.
Hij lacht zachtjes omdat ze hebben gepaard en zijn wijfje had prikkelend geschreeuwd om hem tweemaal te laten exploderen.
Even plotseling als het vallend water kwam stopt het en de cicaden beginnen direct weer te zingen.

Overal komt geluid vandaan, het kraken van takken, het schuifelen van reptielen, er klinkt een schreeuw in de verte en in de zachte koelte weerklinkt een tamtam.
De eerste tijd hebben de twee genoeg aan elkaar. Nadat ze hebben gepaard doen Moon en Bluu hun middagslaapje op een bed van varens aan het snelle water, onder de ritselende, door de zon vergulde bomen.
Het is een lieflijke, diepe eenzaamheid. Ver van de groenen die op en tussen de rotsen in de schaduw soezen, terwijl de jonge apen speels achter elkaar aanrennen.
Af en toe klinkt in de verte flarden van de gesprekken van de gladden en het geluid van de soortgenoten in de andere boom.
De schaduw van de bomen verlengt zich en geleidelijk aan neemt het licht afscheid.

Twee gele schijven verder en kort voor het ronde felle licht afscheid van de aarde neemt springt Moon uit de vijgeboom bij de houten hut van de mzungu.
Zonder dat Bluu het weet heeft ze beloten om de mzungu ongezien te bespioneren. Ze vertrouwt de mzungu en de gladden niet en ze vindt Bluu onverstandig om daarmee om te gaan.
Moon gaat iets eetbaars zoeken en als ze wat noten, vruchten en bloemknoppen heeft verzameld zoekt ze een mooi plekje op de varens bij het snelle water.
Haar schelle roep bereikt Bluu die op de tak naast het slaapnest zit en hij reageert met een vrolijke yel dat hij komt.
Even later ploft hij bij haar neer en omarmt Moon voor hij samen met haar gaat eten. Daarna gaan ze op een tak in de Maroela zitten, omdat het gevaarlijk is in het donker bij het snelle water te blijven. Om hen heen lichten de vuurvliegjes op als kleine geheimzinnige vuurtjes, ze lijken een weerkaatsing van de pas gearriveerde sterren die schitterend trillen aan de donkerblauwe hemel.
Alles zwijgt en geurt, de bladeren in de boom bewegen nerveus door de nabijheid van de sterren.
Moon gaat tegen Bluu aanzittenl, legt haar kop op zijn schouder. ‘Laten we hier slapen.’
‘Nee, dat is veel te gevaarlijk, denk aan de sluwe sluipers, de jagende bijter en de blaffers. Kom op, we gaan naar boven.’
Als ze op hun slaapplek zijn trekt Bluu haar vast tegen zich aan en dan spreidt de zwoele nacht zijn vleugels uit over de slapende natuur.

Bluu is wakker geworden en vanuit hun slaapnest ziet hij hoe het licht bezit neemt van de bomen. De kilte verdwijnt geleidelijk en door hun geschreeuw op de rotsen hoort hij dat ook de groenen wakker zijn geworden.

Op het moment dat Bluu uit het slaapnest wil gaan, stijgt de valse vlieger vanuit zijn horst op. Met gebruik van de thermiek stijgt die hoger en hoger in de richting van de rotsen.
Bluu vormt met zijn klauwtjes een trechter rond zijn bek.
'Let op, valse vlieger!
Zijn luide schreeuw caramboleert over de rotsen en de waarschuwing wordt direct overgenomen door de groenen.
Die duiken al krijsende weg in grotten of kruipen onder stuiken of rotsblokken.
De valse vlieger hangt stil in de lucht, niets ontgaat hem.
Zijn scherpe ogen houdt hij strak gericht op een wijfje van de groenen, die een jong op haar rug draagt en ze klemt daarbij ook nog een kleine met een poot tegen haar borst.
Met grote angstogen daalt ze snel maar voorzichtig langs de rotsachtige helling omlaag.
De valse vlieger duikt onverwacht en pijlsnel naar het vertwijfelde wijfje, die opent haar bek en laat haar scherpe hoektanden zien. Onverschrokken en met een razendsnelle manoeuvre, grist de valse vlieger het jong van haar rug. Onmachtig iets te doen gilt het wijfje als de valse vlieger zijn scherpe klauwen diep in de vacht van de kleine slaat en met zijn prooi in de lucht verdwijnt.
Moon die alles trillend van afgrijzen heeft gezien, barst in huilen uit en Bluu rilt van afschuw bij de gedachte wat er in de horst allemaal met de kleine zal gebeuren.

Ogenblikkelijk na de roof bezoekt Bluu met Moon zijn vrienden op de rotsen.
Kanda neemt hem mee naar de leider van de troep.
Een oude groene, groot en sterk, bekijkt hem wat laatdunkend. '
Jij was het die ons waarschuwde?' gromt hij.
'Dat was ik.'
'Wat wil je, mijn dank, die kun je krijgen.'
'Ik kan u helpen om de valse vlieger te verjagen.'
'Hoe wil jij dat doen, kleine?'
Bluu ergert zich aan de manier waarop de oude het woord 'kleine' uitspreekt.
'Ik kan zijn horst vernielen.'
De oude smaalt: 'Dat kan niet, hij huist in de toppen der bomen.'
Bluu glimlacht verontschuldigend. 'Ik ook.'
De stem van de oude baviaan verandert.
'Zou je dat willen doen? Ik heb al veel jongen aan het monster verloren.'
'Dat wil ik doen als u me daarna “Bluu de Grote” noemt.'
De oude grijnst.
'Wanneer je dat lukt beloof ik je dat de groenen jou in de toekomst Bluu de Grote noemen.

Als ze teruggaan naar hun slaapnest is Moon de hele tijd met hem in discussie om niet te doen wat hij van plan is.
‘Het is heel gevaarlijk Bluu, de valse vlieger leeft nu eenmaal van vlees, zoals wij van bladeren en vruchten houden en de vruchten die we eten kun je ook zien als de jongen van een plant. Als we die opeten kan daar geen kind van de plant uit groeien.’
Bluu kijkt haar verbaasd aan.
‘Als wij lieve, kleine jongen krijgen wat zou jij dan doen Moon als die door een valse vlieger zou worden geroofd en verslonden?’
‘Oh nee,’ gilt ze van schrik, ‘dat moet je niet zeggen Bluu, wat verschrikkelijk!’
Even is het stil, als ze bij hun slaapnest zijn kijkt Moon hem aan. ‘Je hebt gelijk de valse vlieger moet weg.’

Op deze tijd van de dag zijn de kleuren van de jungle het mooist. Tussen het diepgroen van het bladerdak toveren de bloemen die in de schaduwen liggen donkere kleuren.
Het rond fel licht is ternauwernood weg en over de bomen hangt nog een goenachtige schemering.
Bluu springt steeds hoger en ontdekt op een vork van takken de horst die als een donker gevaarte staat afgetekend tegen de zuivere avondhemel.
Ook al is het enkel van takken en bladeren gebouwd, het geeft de indruk onverwoestbaar te zijn.
Hij voelt zijn hart sneller kloppen.
Het is maar het nest van een valse vlieger, maar alles aan het horst ademt een sfeer van onheilspellende dreiging uit.
Bluu krabt op zijn kop en duwt met zijn andere klauw de bladeren opzij. Tussen de boomtoppen door, waarvan de duisternis langzaam bezitneemt, ziet hij hoog in de lucht de valse vlieger cirkelen. Geboeid en met strakke blik staart hij naar het monster dat zich plotseling laat vallen en uit het zicht verdwijnt.
Zelfs hier ruikt hij de stank van de vleesresten van de geroofde kleine en rond de horst hangt een wolk van vliegen.
Zou dat wat ik ruik echt de resten van het baviaantje zijn?
Hij rilt bij die gedachte en vraagt zich af of zijn toezegging aan de leider van de groenen niet door zelfoverschatting is ingegeven. *Hoe sloop ik de grote en sterke horst? Als de valse vlieger een prooi heeft zal hij hiernaartoe komen.*
Na een laatste blik op het reuzennest begint Bluu aan de terugtocht en voordat de duisternis bezit van alles heeft genomen laat Bluu zich naast Moon in het slaapnest zakken.
'Hoe was het?' vraagt ze nieuwsgierig.

'Angstig en boeiend tegelijkertijd. Ik rook de resten van de kleine,' antwoord Bluu vol afkeer.
Moon kijkt hem onderzoekend aan, een geheimzinnige stem zegt haar dat Bluu erg tegen de zaak opziet.
'Je hoeft het niet te doen,'
'Ik moet het doen,' klinkt het geprikkeld.
Wat voor lafaard ben ik als ik op zo'n toezegging terugkom?
Bluu realiseert zich tegelijkertijd in wat voor een gevaarlijk wespennest hij zich met zijn belofte heeft gestoken.
'Je kunt het ook,' zegt Moon bemoedigend, maar heb je al een plan hoe je het wilt doen?'
'Nee, dat niet. Als ik geluk heb fluistert de geest van de nacht me iets in.'
Tegen de tijd dat het felle licht komt daalt Bluu in de schemering uit hun boom. De geest van de nacht heeft hem tijdens de slaap bezocht. *Wrik de horst los van de takken totdat die valt*.
Hij zoekt een tijd tussen de boomstammen naar een stevige stok. Achter de hut van grasman vindt Bluu een heel stevige.
Die pakt hij met beide klauwen vast, zucht, bijt op zijn lip en dan pas kan hij de stok met veel inspanning tillen.
Die krijg ik nooit naar boven, Moon moet me helpen. Het is beledigend, 'de Grote' te moeten zijn met de hulp van je wijfje, maar geen groene zal het ooit weten.
Zijn schreeuw is luid en even later komt Moon naar hem toe.
'Wat is er? `
'Help me even wil je?'
Ze binden twee stevige lange taaien aan beide uiteinden van de stok en met dat gevaarte tussen hen in klimmen ze naar boven. Dicht bij het horst kreunt Moon klagelijk en hijgend stoot ze uit. 'Stop, ik kan niet meer.'
Snel slaat Bluu de lange taaien enkele keren om een tak.
'Laat maar los.'
Haar vacht glimt van het zweet en met gesloten ogen rust ze met haar rug tegen de stam.
'Ik heb niet nagedacht, dit is veel te zwaar voor jou,' zegt Bluu verontschuldigend. Zijn lippen tuitend kust hij haar schuldbewust en snel zoekt hij voor haar wat verse eetbare boomknoppen.
Moon zwijgt terwijl hij bezig is en Bluu vraagt zich af of ze geen zin heeft om te praten omdat ze te moe is.
Misschien voelt ze zich bezwaart omdat ze me vroeg te stoppen en is ze daardoor verlegen.
'Gaat het weer een beetje, wijfje?' vraagt hij na een tijdje.
Moon zucht. 'Ik kon niet meer, de weg omhoog was zo steil, de lucht zo heet, het was zwaar en we kwamen zo langzaam vooruit.'

'Dat alles omdat ik Bluu de Grote wil zijn,' grijnst hij, 'terwijl jij in werkelijkheid de grootste van ons tweeën bent.'
Zijn troostende woorden laten haar glimlachen.
'Je weet me altijd op te vrolijken, waar is de valse vlieger?'
Bluu klimt hoger en kijkt.
'De horst is leeg, hij is er niet.'
Het laatste stuk naar boven leggen ze makkelijker af, omdat de begroeiing in de top van de boom minder dicht is.
'Wat doen we nu?' vraagt Moon.
'We duwen de stok tussen de drietak en de horst'
'En dan?'
'Laten we dat nu eerst maar doen,' zegt Bluu, die onderwijl een stuk hoger is geklommen dan de horst.
Hij trekt de stok naar boven terwijl hij heen en weer wiebelt op de dunne takken.
Bluu draagt het hele gewicht en roept: 'Steek het uiteinde van de stok onder de bodem en tussen de takken.'
Moon wrikt de stok tussen het nest en de drietak.
'Goed gedaan. Kom nu naar boven wijfje.'
'Is dat niet veel te gevaarlijk? Je zwiert heen en weer.'
'Ik doe normaal ook niet anders, kom nu maar.'
Met een van angst vertrokken snuit klimt Moon omhoog en beiden gaan aan het uiteinde van de stok hangen.
De horst komt iets los van de takken, maar verder niet.
‘Blijf maar hangen, ' zegt Bluu.
Hij klimt tot in de top van de boom.
'Let op!'
Dan laat hij zich met zijn volle gewicht vallen en vangt de schok op met zijn armen als hij zich naast Moon laat vallen.
De horst wipt met een ruk op, weifelt even en dan, onder stofwolken en veel geraas, stort die naar beneden.
Moon en hij worden daardoor omhoog geslingerd en onder vrolijk gegil grijpen ze zich vast aan één van de vele takken.
'Voor de groenen ben ik vanaf nu Bluu de Grote,' zegt hij voldaan als ze bij het snelle water zitten en elkaar wassen.
'Ook voor mij, ' glimlacht ze. 'Jij bent Bluu de grootste.'

Op een avond, als het licht aanstalten maakt te verdwijnen, neemt Bluu zijn wijfje vanuit het slaapnest mee naar de top van de boom.

Genietend van het uitzicht zitten ze stil naast elkaar, elk met eigen gedachten. Moon schuift wat dichter naar Bluu toe, legt haar klauwje op zijn arm en hij wordt warm van deze intimiteit die zijn hart sneller laat kloppen.
Zacht, om de vertrouwelijkheid tussen hen beiden niet te verbreken, begint Bluu over dat wat ze hem een tijd geleden heeft verteld en waar ze zo overstuur van was geweest.
‘Je hebt dus gezien dat grasman twee langhalzen en een grootneus heeft meegenomen, vertel me daar eens wat meer over.'
Moet hij daar nu over beginnen?
Ze legt haar kop tegen zijn schouder en kijkt hem met haar bruine ogen verleidelijk aan.
'Of wil je daar liever niet over praten?' vervolgt Bluu omdat ze blijft zwijgen en met zachte stem zegt ze: 'Sinds Yanda van ons is weggedragen heb ik me kort daarna in de Jacaranda gevestigd.
De langhalzen en grootneus waar ik het over had, stonden in d
het afgesloten grote gras en ik heb met ze gepraat. Ze vertelden dat ze door grasman gevangen waren genomen. Op een morgen werden ze in een roller geplaatst en zijn met veel lawaai weggereden.'
'Waarheen?'
'Dat weet ik niet, maar het is schandalig dat zoiets kan.'
Bluu knikt, legt zijn arm om haar taille en geroerd door het verdriet in haar stem zegt hij: 'De vrijheid is het grootste goed dat we hebben.
De nachtdieren hebben in het donker hun vrijheid en de dagdieren in het licht. Overdag zie je geen rat, maar als het licht ons verlaat komen die tevoorschijn. In het duister dartelen ze om de hut, snuffelen aan alles wat er ligt en urineren luidruchtig.
Als het licht terugkomt zijn ze verdwenen, dan is het de dag van de mzungu, gladden en blaffers die met hun rollers op de langnekken en bullen jagen. .
'Dat is ook gemeen, die moeten elke dag oppassen om niet te worden weggedragen,' antwoord Moon.
'Jawel, maar ondanks alle vrees of ergernis is het jagende bijter zich toch van zijn vrijheid bewust. Die vrijheid mag niemand hem en de andere dieren afnemen.'

Boven de twee blinken de sterren, helder, groot en koud, als versplinterde ijskorrels aan het donkerblauwe uitspansel.
Af en toe geeft Moon hem kusjes en ze blijft Bluu aandachtig vlooien.
Het schijnt haar denken te stimuleren, want plotseling zegt ze:
'Je zegt dat grasman je vriend is, maar denk eens goed na over zijn gedrag. Verbeeld je nu maar niet Bluu dat hij ook maar iets om de gladden geeft en al helemaal niet om de langhalzen. Hij spant met andere samen om het leven van dieren te verkwanselen aan de mzungu en anderen ver weg van hier.'

De wind ritselt, plukt aan de bladeren van de boom en laat het haar van de vacht van Bluu golven. Hij duikt dieper weg in de luwte van het nest en voelt de warmte van Moons ademhaling over zijn wang strijken.
Ze slaapt, tuit af en toe haar lippen en blaast belletjes dat als het schuim van het schuimbeestje aan haar lippen hangt.
Voorzichtig, met de harige rug van zijn klauw, veegt hij het weg.
Wat zijn wijfje over de langhalzen en de bullen heeft verteld houdt hem wakker.
Nadat Yanda is weggedragen en hij naar de houten hut is gegaan, heeft Bluu onderweg de vreemde hoge dieren voor het eerst gezien.
Misschien kan ik eens met de langhalzen praten, als het licht is ga ik op zoek naar hen op de groene vlakte.
Moon draait zich om, glimlacht in haar slaap en blaast opnieuw belletjes. Ze is warm en een rilling van begeerte trekt door zijn lijf. *Laat ik me niet opwinden, beter is het dat ik probeer te slapen*. Bluu kijkt naar de gele schijf, het heeft de snuit van een baviaan. Duidelijk kan hij de neus ogen en bek onderscheiden.
Hij grijnst als de snuit achter de zilvergerande wolken verdwijnt.
Moon moet zich vergissen met haar gedachten over het roven van dieren, het moet het geklets zijn van wijfjes die niets anders te doen hebben.
Slaperig draait hij zich om, kruipt tegen haar aan en legt zijn arm beschermend om haar heen.

Bluu rekt zich uit, geeuwt, krabt tussen zijn billen en daarna laat hij zich van tak op tak uit de boom vallen, loopt naar het snelle water en strekt zich uit in het gras op de oever.
Het rond fel licht komt vanachter de bomen tevoorschijn en schiet met haar stralen vonken in het water.
Er is een briesje, zo licht dat de bladeren niet bewegen. Een huivering trekt door het riet en de drijvende bladeren in het water lijken met parels te zijn bestrooid.
Dit is het fijnste moment van het licht.
Het getsjirp van de cicaden klinkt op uit de struiken. Er is het gekabbel van het water en dan hoort Bluu zijn wijfje naderen.
Uit de muralaboom, de boom van de bullen, komt ze met een dansende staart uit het lover, dat goudgeel is gekleurd door het vroege licht.
Ze heeft wat van de sappige vruchten geplukt waar ook de bullen zo gek op zijn.
Bluu griezelt, hij heeft ze nooit durven proeven, maar Moon neemt er een hap van als ze er ook twee aan hem geeft.
Hij ziet dat ze ook wat bessen en vijgen heeft geplukt.
Bluu ruikt aan de gele marulavrucht en neemt een hap.

Het is heerlijk en hij begrijpt niet dat hij er nooit eerder van heeft gegeten. De witte pulp houdt hij even in zijn mond en laat het zoetzure genot op zijn smaakpapillen inwerken.
'Heb je haast?' vraagt Moon als hij zijn bek zo vol propt.
Het is heerlijk Moon, maar ik heb haast want ik ga nu naar de groene vlakte.'
'Het is erg licht en warm, wat wil je daar doen?'
'Daar moeten langhalzen zijn, ik wil eens met hen praten.'
Ze bestudeert zijn snuit een ogenblik.
'Wil je dat ik meega?'
'Ja, het is fijn als je bij me bent.'
Bluu bant de gedachte aan het noodlot van hetgeen ze over de langhalzen heeft verteld uit zijn gedachten en nadat ze nog wat water hebben gedronken gaan ze op weg.
Na een flinke tijd zijn ze bij de laatste heuvel voor de vlakte aangekomen.
Deze is niet bijzonder hoog en als ze de top bereiken kan Bluu zich niet bedwingen en springt dartel, als een jong vrolijk snaterend, naar beneden.
Moon volgt hem en ze blijft niet ver achter.
Bij een smal, snel water blijven ze buiten adem staan en lachend laat Moon zich tegen hem aanvallen.
Bluu drukt haar een ogenblik tegen zijn behaarde borst.
Als ze over zijn schouders kijkt sperren haar grote, bruine ogen zich wijd open en Bluu draait zich met een ruk om.
Aan de andere overkant staat een kleine franje, met een witte baard, tot aan zijn middel in het water. De franje lijkt uitgeput en in een gebaar van wanhoop heft hij beide armen op.
Moon doet een stap naar achter, maar Bluu houdt haar tegen.
'Rustig maar, ik denk dat hij problemen heeft.'
Kwiek klimt hij in de de mangrove boom en slingert zich aan een van de buigzame lange takken naar de overkant van het water. 'Wat is er, heb je problemen?'
'Mijn poot zit vast, ik krijg hem niet los.'
'Waaraan?'
'Aan iets dat erg veel pijn doet.'
Bluu gaat op zijn knieën liggen en steekt zijn kop onder water.
O, het is een klem, die is vast om zijn linkerpoot geslagen en het bloed kleurt het water rood.
Als Bluu zijn kop uit het water trekt, vraagt hij: 'Pijn?'
'Nee, ik zit te jubelen van de lol!' zegt de franje gevat.
Terwijl de tranen in zijn ogen staan kreunt hij zacht en daarbij vertrekt hij zijn snuit tot een pijnlijke grimas.
Moon springt van steen op steen, naar zijn kant van de beek. 'Moeilijkheden?'
'Zijn poot zit vast in een venijnige klem, kijk maar eens.'

Tot haar heupen waadt ze door het water naar de franje.
'We helpen je, wees maar niet bang.'
Troostend streelt ze over de kop van de ongelukkige, daarna gaat ze ook op haar knieën liggen, gaat met haar snuit onder water en ziet de klem maar ook aan zijn ... dat het een mannetje is.
Als Moon weer rechtop staat, kijkt ze Bluu aan.
'Als jij aan één kant van de klem trekt en ik aan de andere, dan kan hij zijn poot er zo uittrekken.'
Ze draait zich om naar het slachtoffer, die ze herkent als één van haar soortgenoten uit de boom waar ze eerst waren, bij de hut van de mzungu.
'Begrijp je de bedoeling?'
Het slachtoffer knikt en bijt op zijn lip.
'Dan moeten we onder water,' zegt Bluu.
'Zo koud is het toch niet?'
Bluu waadt naar het diepere gedeelte en Moon blijft aan de kant van de oever.
'Nu,' zegt hij en beiden duiken met hun kop onder water, pakken met hun klauwtjes de scherpe uitsteeksels van de klem en trekken uit alle macht.
Langzaam wijken de puntige uitsteeksels, dan schiet de poot er tussen uit en kunnen ze de klem loslaten.
Proestend komen ze boven, vegen hun ogen uit en schudden het water uit hun vacht.
'Zo, dat is snel gebeurd,' zegt Bluu tegen het slachtoffer, terwijl hij zich omdraait.
Deze is echter verdwenen, ze zien nog net zijn witte staart tussen het groene lover verdwijnen.
Verbluft staart Bluu zijn wijfje aan en dan barsten beiden in lachen uit. 'Een mooie soortgenoot, hij bedankt ons niet eens,' zegt Moon.
Bluu geeft haar een duw waarbij ze stap opzij doet.
'Zo mooi is hij niet.'
Ze lacht. 'Jawel, hij zag er heerlijk uit.'
Voordat Bluu iets kan zeggen slaat ze haar arm om zijn schouder, tuit haar lippen, kust hem en wijst naar een hoge struik op de groene vlakte.
'Daar, bloemknoppen van de rodebessenstruik.'
Nadat ze deze hebben geplukt trekken ze verder over de vlakte. Onverwacht ziet Moon de koppen van twee langhalzen boven een struik uitsteken.
'Daar lopen er twee die we zoeken.'
Ze werken zich door het struweel en zien de twee langhalzen bezig onder een acacia.
'Lopen, noem jij dat lopen,' grijnst Bluu, 'ik denk dat paren een betere naam is voor wat ze doen.'
Giechelend doet Moon een stap naar voren om de vreemde dieren beter te kunnen zien.

Ook Bluu kijkt naar de hoogpotige langhalzen, ze zijn prachtig maar Moon mag er ook zijn. Hij staat een beetje schuin achter haar en neemt zijn opgewonden wijfje bewonderend op.
De wind trekt rimpelingen over haar goudkleurige vacht en hij ziet de golvende lijn van haar heupen.
Haar borsten zijn groter geworden, ze past geweldig in deze omgeving met de parende langhalzen op de achtergrond.
De lust die hij tijdens het afgelopen duister heeft onderdrukt komt in al zijn felheid naar boven.
Moon slaakt kreten van verrukking als hij haar neemt in het zicht van de twee hooghartige dieren.
'Daar zijn we niet voor gekomen,' zegt ze als ze weer op adem is gekomen. 'Je wilde toch met de langhalzen praten? Ik blijf hier in de schaduw wel op je wachten.'
Handig plukt de langhals met zijn lange tong de bladeren tussen de doornen weg. Wat verlegen door de hooghartige blik die de statige dieren op hem werpen springt Bluu, snel en lenig, in de acacia. Hij zegt niets en kijkt naar de kop met de lange wimpers die naast hem opduikt. Nadat zijn bek leeg is van de bladeren die hij losgetrokken, nemen de dongkerblauwe ovale ogen Bloo op.
'Wie ben je? Ik heb nog nooit zo’n creatuur als jij gezien en waarom zit je ons te begluren?'
'Dat was niet de bedoeling,' zegt Bluu onzeker, 'ik ben één van de franjes en ben hier om jullie te waarschuwen.'
De langhals houdt even op met eten en kijkt hem vorsend aan. 'Waarschuwen, voor wat?'
Bluu vertelt dat hij gezien heeft dat gladden de bullen hebben gevangen en opgesloten, dat hij gehoord heeft dat ook grootneus is gevangen en dat hij denkt dat de gladden nu ook jacht maken op de langhalzen.
De langhals haalt haar schouders op, draait zich om en zegt tegen de ander: 'Luut heb je even?'
De langhals is met een paar stappen bij haar.
'Wat is er, Lot?'
'Deze franje vertelt dat we gevaar lopen' en ze herhaalt tegen haar partner wat Bluu heeft verteld.
Luut werpt een zelfingenomen blik op Bluu en zegt hooghartig: 'Toen we heel jong waren waren we angstig voor alles. Nu zijn we bang voor niets en niemand. De woeste houden we met trappen op een afstand. We zijn snel en toren hoog boven de anderen uit, zodat de blaffers, gestreepten en jagende bijters ons niet kunnen bereiken. We doen niemand kwaad, waarom zouden ze ons dan willen vangen?'
'Dat weet ik ook niet,' zegt Bluu die daar eigenlijk nooit over had nagedacht.
Waarom zouden de gladden de langhalzenze eigenlijk vangen?

'Maar ik weet wel dat ze het doen,' zegt hij tegen Luut, die hem minachtend aan blijft kijken.
'Lot, het zijn praatjes en kletsverhalen.'
Hierna draait Luut zich dreigend naar Bluu.
'Maak dat je wegkomt anders sla ik je uit de boom en trap ik je onder je kont.'

Teleurgesteld gaan Bluu en zijn wijfje terug naar het water, waar ze onder een parasolboom in het gras gaan liggen, dicht bij het snelle water en de hut van grasman.
Moon vindt het hier heerlijk: de warmte van het licht, de geur van de bloemen. Het alleen zijn met Bluu en de blauwe lucht brengen haar in een zinnelijke droomtoestand.
Tussen het lover hoort ze het trillende gefluit van vogels. Rond haar kop snorren bontgekleurde insecten, dronken van het warme licht en de honing.
Iets hoger fladderen doorschijnende vlindertjes die lijken belust op elkaar.
Een verliefde roes, een ongericht verlangen maakt Moon loom.
'Hier, in deze boom maken we voor het donker een mooi slaapnest van takken en varens. Zoek jij wat takken?' vraagt Bluu, die haar daarmee vanuit haar dromen terugbrengt bij het water.
Terwijl ze zich opricht loopt Bluu langs de oever waar varens hun getande waaiers uitspreidden.
Hij plukt een arm vol en legt die in het warme licht te drogen.
Daarna begint hij een basis te bouwen met de takken die zijn wijfje hem aanreikt.
Als het nest klaar is en hij zijn klauw liefkozend op haar borsten legt, laat dit de opgekropte hartstocht in haar ontketenen en ze kan niet wachten tot hij de laatste varen in het nest heeft gelegd.
Ze grijpt Bluu beet en ze geven zich opnieuw zonder remmingen over aan hun wilde liefde en beminnen elkaar als een primitief paartje dat hun geluk uitschreeuwt over het water.
Tijdens hun geluk heeft Bluu het schetterende geluid gehoord bij de hut met de lange rollers en hij waarschuwt Moon dat er wat gaat gebeuren.
In de nacht had hij de rollers langs horen rollen en ze zitten even later in het bedauwde spirelligras bij de bloemhut.
Trillend van spanning voor het onbekende wat er gaat gebeuren houden Moon en Bluu elkaar vast.
De lange rollers waarin al eerder de bullen zijn geladen staan voor de hut en twee gele sporen in het zand geven het pad aan waarover ze zullen vertrekken.
'Kijk jij in deze roller, dan kijk ik in de andere?' vraagt Moon, die Bluu een lief tikje op zijn wang geeft voordat ze in het hoge gras verdwijnt.

Bluu klimt in de koortsboom naast het gevaarte waarop een stalen kooi staat. Na een flinke sprong grijpt hij de spijlen en wringt zich daar moeiteloos tussendoor naar binnen.
Snel laat hij zich zakken en duikt achter de dikke konten van de bullen en zoekt een plek in de hoek, weggedoken onder het hooi. *Zo, dat is gelukt!*
Niet lang daarna hoort hij het bevel van de mzungu dat ze vertrekken. Bij het horen van de luide stem klimt Bluu snel omhoog en ziet dat grasman naar buiten komt.
Door de openstaande deur van de hut ziet hij de gladden, die gooien emmers water over hun hoofd. Ze lachen, schreeuwen en komen proestend naar buiten, terwijl ze hun tweede huid aantrekken. Eén van hen kijkt in zijn richting en Bluu laat zich direct vallen in het hooi dat de vloer bedekt.
Dan begint de grond te trillen en klinkt het gebrul als van tien woesten. Ze rollen en de boomkruinen laten hun bladeren vallen als de roller boven Bluu de takken raakt.
De slurven van de bullen tasten de lucht af op zoek naar de vertrouwde geuren, zoals water, acaciabladeren en hun soortgenoten. Enkel hun lange neuzen bewegen, de rest van hun grote lijven is ontspannen.
Plotseling valt stront in hompen dreunend voor Bluu in het hooi en geschrokken drukt hij zich plat tegen de achterwand.
De stank is niet te harden en snel trekt hij zich aan de spijlen omhoog, hij proest, de stank heeft zich blijvend in zijn neus genesteld en de geur hangt als een wolk om hem heen.
Log rijdt de zware roller onder de overwelvende bomen door, remt af bij diepe geulen en gaten, terwijl het licht van de gele bol zich over de savanne begint te verspreiden.
Plotseling maakt de roller een scherpe bocht, de hopen stront beginnen te schuiven en is het zandpad is plotseling geëffend en de roller meerdert vaart.
Bluu grijpt de spijlen van de kooi wat steviger vast, springt op de dichtstbijzijnde rug, waardoor de grote oren van de rustige verschrikt naar achteren klappen.
'Wat gebeurt er?'
'Ik ben een franje die in de bomen leeft.'
'Wat zeg je? Ik versta je niet.'
Bluu springt naar voren zodat hij tussen de twee machtige oren belandt. 'Ik ben Bluu en ik rij met jullie mee.'
'Waarom?'
'Ik wil weten waar ze jullie naar toe brengen.'
'Waar jij ook heen gaat,' zegt de andere bul die naast hen staat.
'Misschien wel naar een plaats met een overvloed aan heerlijk eten,' vult de eerste aan.
'Hoe heten jullie?'
'Ik ben Bul,' de slurf zwaait naar links, 'en zij heet Bulla.'

‘En hoe heten die anderen?’
‘Welke anderen?’
‘In de andere roller.’
Bul zwaait zijn lange neus naar achteren en besnuffelt Bluu.
‘Is er een andere roller en ook met de onzen?’
‘Er is een andere roller, maar ik weet niet wat erin huist.'
'Kun je dat niet voor ons uitvinden,' vraagt Bul.
'Ik zal het jullie laten weten.’

Op hetzelfde moment dat Bluu springt en zich door de spijlen naar binnen wringt, rent Moon door het spirelligras. Ze neuriet in zichzelf, dat doet ze altijd als ze zenuwachtig is.
Bluu is veel moediger dan ik, denkt ze als ze de tweede roller nadert. *Hij is echt de man om te helpen mijn vrienden terug te vinden*. Ze springt op de roller en werkt zich door een spleet tussen de horizontale planken naar binnen.
Zonder geluid te maken komt ze terecht op de vloer en op dat moment strijkt er iets langs haar snuit.
Moon weet niet wat het is en deinst verschrikt achteruit tot ze met haar rug tegen de wand staat.
De penetrante lucht van de woeste prikkelt haar neus waardoor ze niest. Daarop hoort ze een diep gegrom.
Trillend en buiten zinnen van paniek kan ze haar plas niet ophouden, die van angst langs haar poten loopt.
Haar ogen raken langzaam aan het duister gewend en tot haar grote opluchting ziet ze dat er twee kooien in de roller staan en dat zij in een ruimte staat waar het voer voor de woeste is opgeslagen.
In de kooi voor haar komt opnieuw een diep gegrom uit de bek van de woeste, zijn gele ogen zijn strak op haar gericht. Hij schudt zijn kop, de lange manen golven rond zijn machtige nek.
In de achterste kooi staan twee gestreepten die haar met angstige wit blikkerende ogen aankijken.
'Hij kan er toch niet uit?' klinkt het schril.
Moon schudt haar kop, haar ogen blijven gevangen door die van de woeste. Die ontbloot de twee gevaarlijke hoektanden die al menig dier hebben gedood.
Verstijfd blijft ze tegen de wand gedrukt staan.
Was Bluu maar hier, want hoe kom ik hier ongedeerd uit?
Ze hoort buiten een stem schreeuwen: ‘Mannen, het is tijd!’
Moon begrijpt de strekking daarvan niet, schrikt enorm als de roller plotseling begint te bewegen.
Ik zal mezelf moeten redden.

Geleidelijk aan dringt het besef tot haar door dat hier geen gevaar te duchten is en ze haat de angst die haar overviel.
'Wat doe je hier?' gromt de woeste.
'Ik? Ik kijk of ze je goed hebben opgesloten, ellendeling,' zegt ze brutaal. 'Je bent een monster dat weerloze springers en gestreepte doodt. Zelf de kleinste van de bullen is voor jou en je moordlustige vrienden niet veilig.'
De gele, fosforescerende ogen knipperen en het is duidelijk dat de woeste niet weet wat hij met Moon aan moet.
'We moeten toch ook vreten, ' gromt hij.
'Eet dan behoorlijk fruit, bladeren en groenten en neem andere dieren hun leven niet af, bloeddorstig monster.'
In de achterste kooi knikken de twee gestreepten heftig.
'Ze heeft volkomen gelijk,' roepen die opgewonden, 'en dan ook vaak met zijn allen tegen één.'
De woeste schudt driftig met zijn manen, knippert opnieuw met zijn ogen en legt zijn kop op zijn poten.
'Ik moet toch vreten, stelletje idioten,' gromt hij, 'wat een stommelingen.'
Tijdens een stop springt Moon op.
Ze trekt zich aan een plank omhoog en wringt zich naar buiten.
Na een onbezonnen sprong landt ze op de weg en snel rent ze door het metershoge olifantengras naar de andere roller.
Tijdens het rennen houdt ze haar klauwjes voor haar snuit om zich tegen de zwiepende halmen te beschermen.
Ze springt op de roller en roept met hoge, luide en schrille ‘tjoep, tjoept.’ Direct daarop krijgt ze van Bluu een yel als antwoord en even later vindt ze hem bij de bul van de eerste roller.

Eindelijk stoppen de rollers en op het moment dat Bluu en Moon stijf geworden op de grond springen, zien ze een enorme berg waartegen een houten hut is gebouwd.
Moon hoest en haalt haar neus op.
'Zo'n vreemde lucht, dat heb ik nog nooit geroken.'
'Geelrook,' antwoord Bluu, 'dat komt uit de grond, daar heb ik Yanda weleens over horen praten.'
'Het stinkt verschrikkelijk.'
Haar gezel lacht: 'Daar wen je wel aan, we gaan eerst een slaapnest bouwen.'
'Waar?'
'Daarvoor zullen we een goede plek moeten zoeken.'

Voor de hut zitten twee wijfjes van de gladden, die een vuur hebben gemaakt waarboven een pot hangt en waaruit rook komt die prikkelende geuren verspreidt.
De gladden gaan rond het vuur zitten, lachen en praten, terwijl Bluu en Moon ongezien achter de hut verdwijnen.
Ze lopen over de kleiachtige bodem, rood van kleur, waarop bijna geen planten of bomen groeien. Niet lang daarna worden ze tot stoppen gedwongen door het snelle water.
'Is dat hier ook?' vraagt Moon verwonderd.
'Dat is overal,' antwoordt Bluu wijs.
Via de stenen die in het water liggen springen ze naar de andere kant van het water.
'Kijk daar zijn rotsen,' zegt Moon.
Er is geen enkel teken van leven te bespeuren, buiten wat boomkroko's, die bij hun komst wegschieten tussen de stenen.
Bij een rotsformatie vinden ze de ingang van een grot die behoorlijk diep lijkt. Natte slingerplanten en varens onttrekken de ingang aan het gezicht.
Het is dat Moon wat bloemknoppen plukt omdat ze honger heeft anders hadden ze de grot niet ontdekt.
Beiden hebben niet zoveel op met deze vochtige ruimtes en voorzichtig, stap voor stap, gaan ze naar binnen.
Enorme webben van de wevers hangen in de hoeken.
'Dat gebeurt mij weer,' moppert Bluu, als hij met zijn snuit dwars door zo'n vangnet loopt.
Grinnikend zien ze hoe de grote wever woedend heen en weer springt en direct met de reparatie van zijn vangnet begint.
Ook hier stink het enorm, maar niet naar geelrook, maar naar een pittige scherpe reuk die op hun keel slaat.
'Dat is niet normaal, ze moe ...'
Moon maakt haar zin niet af, maar gilt hoog en doordringend. Honderden zigzaggers fladderen rond haar kop en ze is verwonderd dat de griezels elkaar en ook haar niet raken.
'Afschuwelijk, wat een engerds.'
Verschrikt stapt ze achteruit en glijdt uit over de glibberige stront van de zigzaggers die de grond bedekt.
'Ik doe hier verder geen stap meer,' jammert ze.
Bluu springt op en neer en slaat zich op de dijen van het lachen. Hij vindt de verrassing van het toeval prachtig, zo ook het plezier dat het onbekende brengt.
Een eind verder de berg op ontdekken ze een niet zo diepe grot en na een voorzichtige binnengaan merkt Moon dat hier geen zigzaggers zijn.
Toch doet ze niet meer dan tien stappen naar binnen.
'Ik vind het toch wel wat eng, ga jij maar alleen Bluu.'

'Goed, maar blijf hierbuiten dan wel op me wachten, anders raken we elkaar kwijt.'
Bluu gaat de grot in en hij rilt van afschuw, witgebleekte beenderen liggen op een hoop in een nis die doorgang biedt naar een andere gang.
Wat is hier gebeurd?
Hij durft er niet doorheen te lopen, maar ontdekt aan de overkant een smalle doorgang tussen twee rotsen. Met moeite wringt hij zich daar doorheen en komt in een grote, ronde grot waar het kabbelen van water klinkt.
Voorzichtig loopt hij in de richting van het geluid, maar wordt zich plotseling bewust van een zwaar grommend geluid achter zich. Razendsnel draait hij zich om en er staat een woeste in de smalle doorgang. Het is er één met felle ogen in de stompe snuit, waarom de manen in een goudbruine krans liggen, die Bluu doordringend aankijken.
De muil gaat open en tussen de grote, scherpe hoektanden slobbert een roze tong langs zijn bek.
Het roofdier gromt nog eens, diep en luid, waardoor het haar van Bluu rechtovereind schiet.
Hoe kom ik hier weg?
Zijn blik dwaalt langs de rotswand, die is zo glad als het ei van een langpoter. In het schemerduister, boven het water, ontdekt Bluu een korte brede richel.
De doffe, sloffende stap van de leeuw vertelt hem dat die naderbij komt. Bluu springt naar het water en met een enorme sprong belandt hij op de richel.
Zo, dat was op het nippertje.
Ook de woeste springt maar die haalt het niet, slaat met zijn kop tegen de muur en plonst in het water.
Vlug springt Bluu weer terug op de rotsgrond en in angst om zijn wijfje rent hij in de richting van het lichtpunt aan het eind van de lange gang. Achter zich hoort hij niets en met pijnlijke poten door de scherpe rotsen en vermoeide spieren strompelt hij naar de uitgang van de grot.
Het vallende water is gekomen, er is een sterke wind en het is niet de plek waar Moon zou moeten staan.
Voor Bluu strekt zich een kronkelend pad tussen de bomen dat de berg afloopt.
Als ik bij het vallende water blijf plakt alle aan mijn lijf, maar hier blijven kan ik niet want de woeste kan me vinden.
Bluu knijpt zijn ogen tot spleetjes door het plotseling felle licht en het volgende gerommel.
Aan de andere kant van het pad is een mopanenbos, hij springt in de eerste de beste boom en zoekt zich een weg, geleid door de stank van de geelrook, in de richting van de houten hut.

Moon wacht geduldig tot Bluu terug zal komen, maar als het vallende water komt beslist ze om maar naar de geelrookhut te gaan. *Daar wacht ik wel op hem.*
Als ze daar aankomt schrikt ze als ze ziet dat de mzungu en de gladden weer in de lange rollers klimmen en weg willen rollen. *Waar is Bluu en wat moet ik doen?*
Nog net op tijd springt ze in de lange roller van de bullen en zacht jammerend zit ze tegen de wand.
Na de tweede bocht stopt de lange roller plotseling, die voor de hare rijdt en Moon wordt plat tegende wand gedrukt als ook de hare met een schok stilstaat. Ze hoort de gladden hard praten en ziet door de spleet in de planken dat ze een berg stenen van het pad aan de kant van de weg leggen.
Dan hoort ze plotseling de stem van Bluu, die ze met een arm vol geel gras op de tak van een boom staat.
Met een ferme sprong land hij boven op het zeildoek van de roller en even later staat hij drijfnat en rillend bij haar.
'Gelukkig ben ik bij je,' hijgt hij en zakt voor Moon op de grond.
Als hij zo nat blijft wordt Bluu ziek!
Moon pakt snel het droge gras en begint Bluu daarmee droog te wrijven. Als ze dat zo goed mogelijk heeft gedaan gaat ze naast hem liggen, trekt zijn rug tegen haar warme buik en slaat haar armen om hem heen.
Nadat hij wat warmer is geworden en op adem is gekomen, maakt Bluu zich los uit haar armen.
'Dankjewel mijn wijfje, dat was maar net, je hebt geen idee wat ik allemaal heb meegemaakt.'
Ze knikt. 'We hebben geluk gehad dat de rollers moesten stoppen.'
Bluu grijnst. 'Ze moesten wel, ik had een berg stenen op hun pad gelegd.'
Moon slaat haar armen om hem heen en ze knuffelt hem, likt zijn wang en zijn lippen.
Het duurt niet lang of de rollers stoppen opnieuw en snel willen ze uit de roller springen als ze schelle hoge stemmen horen.
Wat is dat?
Als ze door een spleet naar buiten kijken zien ze heel veel kleine gladden die achter elkaar aan rennen, met een bal spelen, over elkaar heen duikelen en overal zien ze hutten
Dan beginnen de rollers weer te rollen.
Die gaan door twee slagbomen en daarna door een metalen hek waarvan die zich achter hun roller weer dicht gaat.
Er staan hier ook veel bomen en Bluu klimt handig weer boven op het zeildoek en trekt Moon met één arm naar boven naast hem. Nog voordat de rollers stilstaan zegt Bluu 'spring' en beiden landen op een lage tak van een hoge boom. Zo springen ze van tak op tak achter de rollers aan en horen de schreeuwen van

wat bavianen die de twee franjes opgemerkt hebben, maar die vallen hun niet lastig.
Als de rollers stoppen zien ze dat de bullen naar het grote gras worden geleid dat afgezet is met hoge hekken en ook de jagende bijter, de twee gestreepten en de woeste worden in het grote gras opgesloten.
Moon is van dit alles zo zenuwachtig dat ze zich moet ontlasten en doet haar hoop op de wortels van de boom.
Ze krijgen maar weinig tijd om al wat is gebeurd te verwerken. Bluu zegt, terwijl hij zijn wijfje streelt en geruststelt: ‘we moeten er wel voor zorgen dat mzungu en de gladden ons niet zien, anders zullen we snel worden weggedragen.’
Als de gele schijf komt zien ze vanuit de boom en verscholen achter de balderen dat de gladden de lange rollers schoonmaken met water en tot hun afgrijzen zien ze ook dat ze dunne glibbers uit het snelle water vangen, die boven het vuur houden en die dan opeten.
Moon moet kokhalzen van afschuw en Bluu wiegt haar troostend in zijn sterke armen.
Pas als de mzungu en gladden zich terugtrekken in de hut, pakken Bluu en Moon wat mos en gras en maken een nest in de achterste lange roller. Ze kruipen dicht tegen elkaar aan en van vermoeidheid vallen ze bijna direct in slaap.

Nadat ze in het ronde felle licht wakker zijn geworden en Bluu en Moon ongemerkt vanuit de lange roller op een boomtak zijn gesprongen, gaan ze naar het snelle water, dat hier van de berg komt. Daar bouwwen ze in een hoge boom een slaapnest omdat beiden denken dat ze hier wel een tijdje moeten blijven.
Samen zoeken ze daar in de bomen wat lekkere bladeren, dadels en bloemknoppen, die ze al plukkende opeten en hierna zoeken ze plekje in het gras.
Zelfs hier horen Bluu en Moon het gelach van de gladden.
Na een dag lang de stank van de gladden en de mzungu te hebben ingeademd, het onafgebroken ronkende geluid van de motor en het avontuur met de woeste, is deze plek een verademing.
Moon is aangeslagen door alles wat ze heeft meegemaakt en rusteloos gaat ze af en toe naar het water om wat te drinken, daarna komt ze weer naast Bluu in het gras zitten.
'Het is toch afschuwelijk wat grasman doet,' zegt ze plotseling. 'Die neemt woesten, getreepten en langnekken gevangen, stopt ze in een roller en brengt ze naar hier waar ze worden opgesloten en niet rond kunnen trekken.'
'Afschuwelijk,' beaamt Bluu, 'dit had ik nooit van hem gedacht.'

Hij staat op en gaat met zijn armen gevouwen, die hij op zijn knieën laat leunen, op een rots bij het snelle water zitten.
Doodstil en met gesloten ogen zit hij daar als deel van de wildernis.
Naast hem komt Moon zitten, die hem vlooit en af en toe een insect opeet of zout dat ze vindt op zijn vel.
Een kleine fuut met een gele oorpluim duikt met een plonsje in het water en daardoor opent Bluu zijn ogen.
Hij kijkt niet naar de fuut, maar naar Moon, aan wie hij zat te denken en ook zij heeft het plonje gehoord en kijkt naar hem.
Als Bluu de schalkse, spottende blik in haar bruine ogen ontdekt gaat hij wijdbeens rechtop staan, rekt zich uit en laat zien dat hij bereid is.
'Het is te warm,' zegt Moon.
Hierna gaat Bluu weer zitten en Moon moppert: 'We hadden, nadat Yanda was weggedragen, nooit naar een andere mzungu moeten gaan,'
'Ach we zijn nu eenmaal hier, maar we kunnen ons voornemen zo snel mogelijk bij deze mzungu en de gladden weg te gaan'
Zilverwitte wolken drijven langs de blauwe hemel en geleidelijk aan komt de schemering.
Bluu staat op, loopt naar de heksenboom en springt op een tak.
De gele schijf die flets en voorzichtig omhoogklimt verdwijnt af en toe achter de wolken.
Moon springt uit de boom en komt nu ook bij Bluu zitten en als het donker wordt kijken ze samen naar de vuurvliegjes die met hun felle lichtjes knipperend rondvliegen.
Bluu staart in gedachten voor zich uit en vraagt plotseling:
'Heb jij onze oudere gekend?'
'Nee, die heb ik nooit gezien.'
'Ik ook niet,' zegt Bluu. 'Het eerste wat ik me herinner is de hut waarin ook de mzungu was.'
Ze kijkt hem met glinsterende ogen aan.
'Ik ook, hij was onze oudere, we moeten hem dankbaar zijn.'
'Dat weet ik niet, heb je er weleens over nagedacht hoe en waarom we bij hem zijn gekomen?'
'Daar heb ik nooit over gedacht.'
'Misschien heeft de mzungu ons ook wel gestolen, het kan ook zijn dat hij onze oudere heeft weggedragen en ons daarna heeft meegenomen.'
Moon kijkt hem geschrokken aan. 'Wat zeg je verschrikkelijke dingen?' De verbijstering staat op Moons snuit te lezen,'daar geloof ik niets van.' Haar stem is een octaaf hoger geworden, 'hij was een goede oudere voor ons.'
Ze blijft Bluu met grote, verontruste ogen aanstaren en na de eerste schok en de onzekerheid die zijn woorden bij haar teweeg hebben gebracht laait de woede in haar op.

'Hoe kun je zoiets van mzungu hem denken, hij is toch altijd goed voor ons geweest, misschien heeft hij ons wel in de hut genomen toen onze oudere werden weggedragen.'
Bluu schudt zijn kop. 'Denk nu eens na, Moon, jij bent van andere ouders dan ik had.'
Na die woorden springen de tranen in haar ogen en geschokt strijkt ze met haar klauwtje over haar voorkop, alsof ze de verschrikkelijk dingen die Bluu zegt weg wil vegen en stil staart ze voor zich uit. 'Het kan natuurlijk,' geeft ze uiteindelijk toe, 'maar het zou afschuwelijk zijn.'
Moon vleit haar kop tegen hem aan en ze zijn stil alsof ze slapen. Haar vinger volgt een lijn op zijn vacht die over zijn hartstreek loopt. 'Het zou vreselijk zijn als we niet bij de mzungu waren samengebracht,' zegt ze zacht.
'Ja en ook als ik je niet opnieuw weggedoken in de Jacarande had ontdekt.'
'Ontdekt? Als ik me niet zo brutaalweg had aangeboden.'
Beiden grinniken.
Moon ziet dat Bluu moe is en tegen de slaap vecht.
'We zouden nog wat spullen halen,' zegt ze.
Bluu rekt zich uit, geeuwt en stelt voor: 'Laten we dat dan nu doen, straks hebben we er geen zin meer in.'
Rustig springen ze tak na tak naar de mammoetboom of reuzensequoia die bij de grote hut staat.
Loom laten ze zich op de grond zakken en achter elkaar lopen ze naar de hut. Beide zijn nooit in deze hut geweest, die enkel uit de walgelijke geuren van gladden bestaat.
Rillend van spanning sluipen ze naar binnen door de openstaande deur. Het zweet waarmee de kleren van de gladden doordrenkt zijn en de stank van de schoenen versperren hun weg.
'De geelrook van de gladden,' grapt Bluu.
Een kort ogenblik luisteren ze naar het kletterende water en de rauwe, opgewonden stemmen van de gladden in de ruimte ernaast, die eindelijk het vuil en stof van zich af kunnen wassen.
Daarna zoeken Moon en Bluu al de spullen die ze willen hebben: strijkhoutjes, er ligt een doosje zomaar voor het grijpen op tafel, een riem die Moon uit een broek trekt en wat fruit dat op tafel lig.
Ik ben moe zegt Moon, laten we hier blijven?
Zonder geluid te maken verdwijnen ze weer en samen met Moon nestelt Bluu zich in een ruimte onder de planken van de warande. Van vermoeidheid vallen beident als een blok in slaap.

Na enkele uren, het licht is nog steeds niet gekomen, wordt Bluu wakker.
Voorzichtig legt hij de arm van Moon van zijn borst op haar billen.
Bluu haat de uren van slaap, hij is iemand die in het donker opbloeit en het liefst werkt in de duisternis.
Als iedereen slaapt voelt hij zich springlevend. Zijn lijf is dan ontvankelijk voor elk geluid, zijn ogen schilderen de duisternis in heldere kleuren en vaak ziet hij dan de dingen veel duidelijker dan ze zijn.
Lenig trekt hij zich aan het plankier onder de warande vandaan en klimt in de Mammoetboom. De gladden drinken en vermaken zich met de donker glimmende wijfjes die Bluu nog nooit heeft gezien.
Die wijfjes dansen in hun zwarte vel voor de gladden onder de lichte sterrenhemel, op klanken die uit een vierkante doos komen.
De gladden zingen en slaan op de billen van de wijfjes als die zich te dicht in de buurt van hen wagen.
Een dikke gladde staat wankelend op en giet een fles drank over één van de wijfjes en onder het ritmisch geklap van de anderen likt hij haar schoon.
Lachend, bezweet en moe laat ze dit toe, dan verdwijnen ze beiden achter de struiken in de jungle.
Bluu hoort ze hijgen en kreunen van plezier en als ze terugkomen worden ze met gejuich begroet.
Iedereen lijkt gelukkig, ze praten, zingen, klappen, lachen, dansen en drinken.
Oog voor hun omgeving hebben ze niet en voorzichtig sluipt Bluu dichterbij.
Hij pakt een groene fles uit de krat die naast de tafel staat, zet die aan zijn bek zoals hij de gladden heeft zien doen, maar er komt niets uit. Als hij ziet hoe een grote, dikke gladde de dop van een fles afwipt, jat hij een opener van tafel.
'Alle donders, die rotzak pikt een opener!'
Een gladde, die op dat moment een zwarte glimmende borst streelt, schreeuwt: ‘Egoïst, laat hem ook zijn plezier hebben.’
Bluu drinkt en drinkt, het bittere bier loopt uit zijn bek over zijn borst en hij voelt zich geleidelijk lichter worden.
Tollend op zijn poten jat hij nog een fles.
Hij schommelt wild in de boom, een tak raakt hem en hij houdt zijn armen beschermend omhoog, zijn klauwen opofferend om zijn kop te bedekken.
Op het laatst draait alles rondom hem.
Bluu heeft geen zicht, geen reuk en voelt zich te duizelig om te lopen en lachend laat hij zich pardoes uit de boom vallen.
Als hij wakker wordt ligt hij achter een struik, waar hij zonder het zich te herinneren heen is gekropen.
Zijn kop is een ramp: het klopt en bonst, doet pijn achter zijn ogen en hij ziet twee dezelfde bomen naast elkaar.

Dan ontdekt hij een bloot wijfje, samen met één van de gladden. De laatste staat op uit het gras, trekt zijn tweede huid omhoog en nadat hij een flinke rochel in het gras heeft gespogen, schreeuwt hij: 'Mannen het is tijd.'
Even later staan die zich met ontbloot bovenlijf te wassen, terwijl de wijfjes langs het pad tussen de bomen verdwijnen.
Dit is het moment dat Bluu terug onder de warande kruipt.

Het heldere licht staat al hoog boven Moon, die onrustig in de hoek van hun nest in de grote boom zit, die dicht bij het grote gras staat, waar de woeste , de jagende bijter, de langnekken en de gestreepten ieder in hun kraal zijn opgesloten en dit is ver weg van de ravottende kleine gladden en de vele hutten.
Ze hoort Bluu krijsen tegen een slang, en als hij naar haar toe springt duwt ze hem weg als hij haar wil omarmen.
'Waar was je?'
Hij spreekt snel: 'Vannacht heb ik gevoeld hoe drank uit de groene flessen smaakt en alles anders maakt dan het is. Nu de pijn in mijn kop weg is heb ik een goed gevoel, dat komt ook omdat ik bij je terug ben.'
Ze fronst haar wenkbrauwen woedend.
'Doe niet of ik dom ben, wat heb je gedaan?'
Hij ratelt opnieuw: 'Ik heb gezien dat de gladden rond het vuur bij elkaar zaten. Ze dronken en ik heb gezien hoe ze rondzwalkten, met wijfjes op de grond lagen tussen de struiken.
Ik heb ze ook horen steunen en kreunen, enkele zongen en af en toe klonk er luid gelach.'
Moon neemt hem op zonder dat hij het in de gaten heeft en Bluu ziet er zorgelijk uit en hij lijkt haar erg kwetsbaar.
Tijdens de reis heeft ze hem goed leren kennen en hij is de laatste tijd volwassen geworden, hij zorgt voor haar en wil daarbij ook andere dieren helpen.
Ze steekt haar armen uit en trekt hem tegen zich aan.
Bluu is zich niet bewust van haar zorgelijke gedachten.
Hij heeft heimwee, is nu al heel lang onderweg en hij herinnert zich dat hij van al de dingen houdt die met kleur te maken hebben.
Hier is alles grijs en donker: de groene houten barakken, de stalen kooien en de gladden met hun grijze overalls, de stalen rollers die hen steeds verder weg hebben gevoerd van hun slaapnesten in de grote boom en vijgenboom.
Alles is hier eentonig van kleur en ook de geuren zijn zoveel anders, hij mist de geur van de eerste mzungu, van het spirelligras, de rotsvijg, de kokos en notenpalmen en die van de wilde bloemen.
Ook is hier niet het vertrouwde gezang van de honingzuigers, vliegenvangers en wevers.

Bluu heeft zich voorgenomen om uit te vinden wat er met de dieren gebeurt, maar Moon merkt dat die verantwoordelijkheid zwaar op hem drukt.
Terwijl ze dicht tegen elkaar aan zitten begint Bluu vol weemoed . over hun boom en zijn kameraden en ook over Kanda en de groenen.
‘Daar waar we woonden bij het snelle water, het spirelliveld en onze boom met ons slaapnest. Veel en veel groter dan de vijgenboom waarin ik vroeger meestal verbleef. En de grotten waarin we bij onraad schuilen, het was daar veilig en gezellig.'
Moon knikt instemmend en kijkt hem vragend aan.
'Dat weet ik toch, ik ken het daar, kunnen we niet teruggaan? Ik wil niet dat je zo onder de verantwoordelijkheden lijdt.'
‘Er is geen weg terug,’ zegt Bluu. ‘Ik heb geen idee waar onze boom staat en waar ons slaapnest is.’
Moon rekt zich uit om de kramp tegen te gaan die door haar lichaam trekt.
Plotseling draait Bluu zijn kop om en observeert haar. Hij buigt zich naar haar toe en streelt over de tepel van haar linkerborst die gezwollen is.
Wanneer ze even later naar zijn snuit kijkt slaapt hij en ze neemt hem lange tijd op. *Ik hou van hem.*
Een tijdje later, uit haar slaap opschrikkend voelt ze zijn lijf tegen het hare. Bluu paart met haar, voorzichtig bewegend. Hij durft het haar niet te vragen maar vermoedt dat ze zwanger is.
Even later slaapt hij weer in en houdt daarbij haar klauwtje vast.
Moon kan nu niet meer slapen en ook zij vermoedt dat er een klein aapje in haar buik groeit en dat maakt haar onrustig.
Had ik maar iemand die me kan vertellen wat ik moet doen en hoe dat gaat?
Het denken maakt haar moe. Ze maakt haar klauwtje voorzichtig los uit die van Bluu en legt die beschermend om haar buik.
Zo valt ook Moon uiteindelijk in slaap.

Zware balken worden aangevoerd, door gladden worden daar dikke planken tegenaan geslagen. De harde klappen doen de trommelvliezen van Moon en Bluu pijn.
De gladden rollen hierna dunne ijzeren draden van een rol, die worden aan de binnenkant van de palen vastgemaakt, waarop witte knoppen worden geplaatst.
Naast de kraal wordt daarna een tweede omheining gemaakt en daarnaast nog één.
Zittend op een tak observeert Bluu de gladden urenlang.
Zijn ogen hechten zich aan de voorwerpen waarmee ze bezig zijn, hij volgt die en ziet hoe de planken worden gezaagd en geschaafd. Hoe ze de draad vastmaken terwijl ze tegen elkaar schreeuwen.

Na een tijdje laat Bluu zich op de warande zakken en gaat wat dichterbij kijken bij de gladden.
Die zijn bezig met het aandraaien van de ijzers en het vastslaan van de vreemde schuin toelopende stukken. Vooral het laatste heeft zijn aandacht omdat Bluu zich realiseert dat deze de planken vastklemmen. Hij ziet de blazer aankomen, die bergt de langwerpige doos met de pijp die doet slapen in de kast.
Aan de tafel zit de grasman die de knalstok uit elkaar haalt.
Korte gladde staafjes steekt hij in de houder en hij smeert geel vet op de stok. Bluu heeft niet in de gaten dat hij op zijn beurt door de grasman wordt geobserveerd. De ronde donkere glazen zijn omhooggeschoven en de blauwe ogen blijven hem bestuderen.
Wanneer de gladden klaar zijn met hun werk gaat Bluu weer in het kozijn van het kantoor zitten, eet van de banaan die hij heeft gejat en volgt opnieuw de klauwen van grasman.
Hij eet zonder naar de banaan te kijken en kijkt naar grasman die een knop indrukt. Bluu hoort een klikkend geluid achter zich en draait zich vliegensvlug om.
Eén van de gladden gaat door een vierkant gat dat is ontstaan de kraal binnen en steekt zijn duim op.
'Het werkt!'
Grasman knikt tevreden, drinkt iets uit een groene fles, steekt daarna zijn klauw uit en trekt een kort metalen stok naar beneden.
Bluu draait zich opnieuw om, de gladde houdt iets tegen het metaaldraad rond de kraal, er klinkt een fel geknetter en het hek spuwt geel vuur.
'Werkt ook!'
Begrijpen doet Bluu het niet, maar hij onthoudt goed wat hij heeft gezien.
Even later verlaat grasman de kamer en snel laat Bluu zich van de rand van het kozijn zakken en strijkt met zijn vingertoppen over de gladheid van de rode knop en het stukje staal.
Zijn klauw en vingers genieten hiervan omdat ook grasman deze heeft aangeraakt.
Van verre hoort hij het schreeuwen door de gladde in de kraal. 'Ze kunnen naar binnen.'
Opnieuw springt Bluu in het kozijn en dan ziet hij hoe de gladden de bullen met stokken in hun zij prikken en die vanuit de kooien in de kraal drijven. Hetzelfde gebeurt even later met de gestreepte, de woeste en de jagende bijter.
De laatste ontdekt hem, de goudgele ogen schieten vuur en het beest ontbloot zijn tanden in een gemene grauw.
De klank daarvan laat Bluu rillen en hij wordt in de verleiding gebracht de jagende bijter niet te bevrijden.
Terwijl de bullen wat onwennig rondsloffen in hun kraal, springt Bluu bij de eerste op de rug.

‘Wat gaat er met jullie gebeuren?’
’Weet ik veel,’ antwoordt Bul stuurs. ‘Ik heb het goed bekeken en als we echt willen zijn we hier zo uit.’
‘Waarom doe je dat dan niet?’
‘Ik heb geen idee waar we zijn.’
‘Ik zal dat voor je uitzoeken.’
‘Doe dat.’
Een witte vlieger heeft hun gesprek gehoord.
Ze daalt neer van de nok van de houten hut en landt op de kop van de grootste, dat is Bul.
‘Ik heb jullie gesprek gehoord,’ zegt ze uit de hoogte, ‘jullie weten toch zeker wel wat er er gaat gebeuren?’
‘Nou?’
‘Jullie worden hier heel ver vandaan, op verschillende plekken, in een heel kleine kraal geplaatst.’
‘Hoe kom je aan die wijsheid?’
‘Heb ik zelf gezien.’
‘Waar was dat dan?’
‘Op plekken waar het soms heel koud is.’
‘Wat is dat voor een onzin, we gaan toch niet verder weg?’ zegt Bulla verongelijkt. ‘
‘Ik denk het wel,’ zegt de vlieger nuffig. ‘Ik heb veel van jullie vrienden op plaatsen ver weg gezien. De afstand die jullie met de lange rollers zullen afleggen is veel groter dan dat ik in vele dagen kan vliegen.’
‘Rot op met je sterke verhalen,’ bromt Bulla.
Zonder op haar opmerking te reageren gaat de vlieger verder: 'Daar is het soms zo koud dat wij genoodzaakt zijn terug naar hier te vliegen. Er valt daar zelfs iets wits uit de lucht dat alles bedekt.’
‘Ja, en wij krijgen daar vleugels om met jullie mee naar hier te vliegen,’ spot Bulla, ‘ga toch bloemen plukken.’
‘Ik pluk geen bloemen, ik eet vis,’ zegt de witte vlieger stoïcijns, ‘maar als jullie het niet geloven, dan geloof je het niet.’
'Dat is een zeer juiste vaststelling,' bromt Bul.
Bluu vindt de bullen wel erg onverschillig reageren, dat komt voort uit angst, denkt hij. Als de vreemde vlieger weg is zegt hij: ‘Er zit meer verlangen in mijn verlangen naar het weten wat er gaat gebeuren, dan in jullie onverschillige gedachten over de toekomst.’
‘We maken ons niet druk, we kunnen immers weg als we willen,’ antwoord Bul.
‘Dat denk ik niet,’ zegt Bluu bij de gedachte aan alles wat hij heeft gezien, ‘want probeer eens door de omheining heen te breken.’
‘Geen probleem,’ zegt Bul, ‘ga je mee Bulla?’

Ze sloffen naar de omheining, tasten met hun slurf langs het staaldraad en Bul deinst trompetterend van schrik achteruit.
'Wat is dat?' schettert Bulla.
'Dacht ik het niet,' zegt Bluu, 'jullie zijn heel ordinair gevangen gezet,' en hij kruipt onder het staaldraad door zonder dit aan te raken.
Moon, die alles zittend op een boomtak van de Maroela heeft gevolgd, roept de witte vlieger terug als die gefrustreerd opvliegt omdat de bullen haar waarschuwing niet serieus wil nemen.
De witte landt wat hoger op een uitstekende tak boven haar in de boom en snel springt Moon naar boven.
'Blijf wel op een afstand,' snibt de vlieger als ze te dichtbij komt. 'Wat is er, heb je ook wel soortgenoten van ons in de vreemde gezien?'
'Heel veel,' zegt de vlieger, 'jullie soortgenoten wel het meest van alle dieren.'
Als Moon verschrikt haar klauwtje voor haar bek slaat, vraagt de vlieger. 'Wat doe je verwonderd, had je iets anders verwacht, dacht je soms dat jij tot een uitverkoren soort behoort dat niet wordt weggebracht?'
'Weggebracht, durf je te beweren dat de bullen, de jagende bijter, de woeste en de gestreepten worden weggebracht?'
'Als ik iets beweer, dan behoef jij daar niet aan te twijfelen.'
De vlieger, die de tranen over de wangen van Moon ziet rollen, reageert geschrokken: 'Trek het je niet aan, zo is het leven nu eenmaal. Zorg er alleen maar voor dat jij niet gevangen wordt genomen.'
'Mijn vrienden zijn door grasman gevangen,' stoot Moon uit.
'Wie is grasman?'
'De lange man met het zwarte masker, die voorin één van de rollers zit.'
De vlieger rekt haar lange hals en klappert met de vleugels.
'Die heb ik gezien, heeft die je vrienden meegenomen en is dat lang geleden?'
'Ja, zo'n twee rondingen van de gele schijf.'
'Nou, ik kan je dan wel vertellen dat jij die waarschijnlijk nooit meer terug zult zien.'
De vlieger laat Moon diepbedroefd achter als ze met forse vleugelslagen wegvliegt.
Overstuur en helemaal in de war is Moon de acacia in gevlucht en daar vertelt ze Bluu huilend wat ze van de vlieger heeft gehoord.
Geruststellend legt die zijn arm rond haar schouders en zegt:
'Die witte vlieger bazelt maar wat, hij heeft hen helemaal niet gezien in de vreemde.'
'Denk je dan dat ze nog leven?'
'Natuurlijk leven je vrienden nog. Alleen is de vraag waar ze zijn?' Liefdevol trekt Bluu haar snuit tegen zijn borst, streelt haar nek en vervolgt: 'Het is erg warm, laten we naar het snelle water gaan.'

Even zijn ze op de oever bij de Maroela en vooroverleunend maakt Bluu zijn kop nat met het water. De koude is heerlijk en verkoelt zijn wang, zijn oogleden en voorkop.
Hij wappert zijn klauwtjes om door de luchtstroom zich nog meer af te koelen.
Moon trekt plagend aan het haar van zijn poot.
'Pas maar op dat je niet in het snelle water valt.'
'Ik kan goed zwemmen.'
'Ja, zwemmen kunnen we allemaal, maar daarom is het nog wel gevaarlijk.'
Bluu houdt zijn armen zo diep mogelijk in het water en plotseling spat hij Moon nat, die gillend achteruitspringt.
'Wat ik al dacht, bang voor water,' grinnikt hij.
'Helemaal niet, zullen we naar de zandbank zwemmen?'
Zonder zijn antwoord op haar uitdaging af te wachten springt ze in het water en zwemt van hem weg.
Een boomstam danst op het snelle water en Bluu schreeuwt:
'Pas op!'
Moon heeft geen tijd meer om te reageren, ze komt klem te zitten onder de boomstam die haar snel meevoert. Tot haar geluk komt ze met haar kop boven water vast te zitten, zodat ze adem kan halen.
In paniek springt Bluu in het snelle water, laat zich op de stroom meevoeren en probeert naar haar toe te zwemmen, maar dan.
botst de boomstam tegen een rots waarachter deze blijft vastzitten.
De takken en planten die door de stroom worden meegevoerd vouwen zich om Moon heen, waardoor ze zich niet meer kan bewegen en takken met doornen prikken venijnig in haar vel.
Bluu hoort haar kreten van pijn als hij langs haar heen drijft, niet bij machte dichterbij te komen.
Hij maakt deel uit van het water, terwijl de weerspiegeling van de bomen steeds verder van hem weg golft.
Het snelle water sleurt hem mee en Bluu worstelt om aan de stroming te ontkomen, het is hier veel sterker dan de golfstroom bij de houten hut.
Iets onder water grijpt hem vast en hij hoort zichzelf een schrille kreet slaken.
Bluu trapt en spettert rond om te ontdekken wat hem precies heeft geraakt, dat blijken de prikkende takken van een bladerloos stuk van een struik te zijn.
Door het contact met de scherpe takken is hij vol leven geraakt en de angst geeft hem nieuwe energie, hij zwemt met de stroom mee en ruikt hier de scherpe rook van een kampvuur aan de oever.
De overhangende tak van een boom doemt op en met een paar forse slagen lukt het Bluu dichtbij te komen en de tak te pakken. Hij trekt zich op en met

waterplanten hangend over zijn schouder lijkt hij op een angstaanjagende waterdemon.
Lenig klimt hij naar de oever en angstig en bezorgd begint hij terug te rennen in de richting van de rots.
Haar hulpgeroep komt dichterbij en dan ziet hij Moon omwikkeld met takken en lange taaien die haar gevangen houden.
'Rustig maar, ik kom.'
Op datzelfde moment klinkt er in het riet gekraak, gevolgd door gespetter van water. Hij ziet niet wat het is maar het moet het stille gevaar zijn. Ook Moon heeft het hoge gommende en sissende geluid van het stille gevaar gehoord en begint te gillen.
Snel zoekt Bluu een stevige stok, dan waagt hij zich op de rots waarachter de boomstam vastzit. Hij zet zijn poot vast tussen de rotsen en begint wild de takken en lange taaien rond haar weg te trekken, geen rekening houdend met de kreten van pijn die ze slaakt.
Als haar armen vrij zijn roept hij: 'Pak me vast."
Haar beide klauwtjes omklemmen zijn poot en hij ziet de wrede, gele ogen snel naderbij komen. Woedend slaat hij met de stok op de kop van het monster. Die schijnt dat niet te voelen en opent zijn kaken om toe te happen.
Razendsnel draait Bluu de stok en duwt die rechtopstaand in de geopende muil. Die slaat dicht en het bloed spuit alle kanten op, want de stevige stok is dwars door de onderkaak van het stille gevaar gegaan. Razend van pijn wentelt het monster zich om en om en verdwijnt in de diepte.
Moon is in shock, ze brabbelt onsamenhangend en ziet er ontoonbaar uit. Alle vuiligheid in het snelle water heeft zich vastgezet in haar vacht, takjes en blaadjes hebben zich in de haren verward.
Uitgeput trekt Bluu zijn dappere liefde uit het snelle water, omklemt haar en drukt haar tegen zijn borst en terwijl ze daar staan worden ze blootgesteld aan de verraderlijke koele wind die is opgestoken.
Moon rilt en Bluu legt haar neer in het gras om haar droog te wrijven. *Anders wordt ze ziek!* Nadat ze droog en warm is helpt hij Moon overeind, slaat een arm om haar heen en ondersteunt haar over het pad naar het gele gras bij de Maroela.
'Blijf hier maar even liggen, ik ben zo terug.'
Bluu zoekt een tijdlang tussen de bomen en struiken, dan eindelijk heeft hij het blad gevonden, hij plukt daarvan een klauwvol en gaat naar haar terug.
Naast Moon zittend begint hij eerst voorzichtig al de viezigheid, zoals bladeren en kroost uit haar vel te plukken. Hierna kneust hij de geplukte bladeren tussen zijn vingers tot er sap uitkomt. De vochtige bladeren legt hij op de wonden en die houdt hij op hun plaats door er de lange rietscheuten om te binden.
'Morgen is de pijn weg en zijn de wonden dichtgetrokken.'
'Hoe weet je dit alles?'

‘Heb ik een mzungu zien doen toen één van de gladden gebeten was door een sluwe sluiper.
Ze klakt met haar tong, buigt zich voorover en tuit haar lippen.
'Je bent mijn redder,' fluistert ze. Hij bespeurt een druppel onder haar ooglid, een traan van liefde waarvan ze zich niet bewust is.

Moon wil alleen zijn. Ze zwerft langs het snelle water, loopt door het heuphoge gras, luistert naar het vochtige geritsel in het riet en springt in een boom en gaat daarna de jungle in.
Ze is liever in de bomen dan in het gras waar de sluwe sluipers zich ophouden.
Onverwacht breekt het vallend water los uit de gesloten donderwolken.
Achter een pangapanga duikt Moon een hol binnen en ze bibbert van schrik door het felle weerlicht die vreemde schaduwen geven.
Achter haar klinkt het: ‘Ben je bang?’
Moon draait zich schielijk om, klaar om te vluchten, maar er is in de duisternis niets te zien.
Een plotseling weerlicht en dan ziet ze een drachtig wijfje van de mantelbavianen die papio’s worden genoemd en die lijkt op te stijgen in de lucht.
Ach, ze krijgt een kleine, wat zou ik die ook graag verwachten.
Moon vraagt: 'Zweef je?”
Er klinkt een vrolijk gelach.
‘Ik ben Leila, zit hier op een richel, droog en uit de wind.’
‘Ben je ook overvallen door de donder en het vallende water?’
‘Zo zou je het ook kunnen noemen, maar ik verschuil me voor Bonko.'
'Wie is dat?'
‘Onze leider, hij wil mij, maar ik wil hem niet.’
‘O! Waarom niet?’
‘Bonko is knap en kwaadaardig. Hij is te vreselijk om mee te leven. Er gaat het verhaal dat hij één van zijn vele wijfjes heeft gewurgd met een lange taaie.
Dat wijfje heeft een tijd in het bos gehangen, terwijl geen enkele van ons haar los durfde te maken om haar weg te brengen.
‘Het is toch niet waar, zeker?’
‘Jawel en nu wil hij mij, omdat ik drachtig van hem ben.’
‘Dan heb je je toch aan hem gegeven.'
‘Nee, hij heeft me genomen!’
Leila zegt het boos en er wellen tranen op in haar ogen.
‘Ik haat Bonko en niemand mag hem.’
Ze kijkt Moon nieuwsgierig aan.
'Jij bent klein en fijngebouwd. Jij komt niet van hier, toch?'

Moon schudt haar kop, haar bruine ogen vullen zich met het waas van heimwee.
'Nee,' zegt ze zacht. 'Ik heet Moon en kom van heel ver, ben door mzungu hier in de buurt gebracht tijdens een tocht en ben toen gevlucht.'
'Mzungu, wie is dat?'
'Een mzungu, daar heb ik bij geleefd ver weg van hier, samen met Bluu en Yanda.'
'Vreemd, dat heb ik nog nooit gehoord, was je gevangen?'
'Zo zou je het kunnen noemen.'
'Waar is die mzungu nu?'
'Dat weet ik niet.'
'Waar zijn Bluu en Yanda dan?'
'Yanda is weggedragen en met Bluu leef ik hier samen.'
'Die was ook gevlucht?'
'Zo zou je het kunnen noemen, maar ik heb hem hier bij de hut van de mzungu, die hier woont, weer teruggevonden.'
Leila heeft haar ogen vast in die van Moon geklonken en ze trilt van nieuwsgierigheid.
'Ben je bij die mzungu gevlucht voor Bluu?'
'Ik leefde daar waar ik was net als hier in de bomen, maar mijn buren waren heel anders dan hier. Waar ik was waren vele stammen, klauwaapjes en grotere apen die we de huilers noemden en daar ook woonde de mzungu en ook Bluu en Yanda. Bluu is een echte springer, die leefde in de toppen van de bomen, sprong daar van tak tot tak en kwam zelden of nooit beneden alleen als de gele schijf kwam en het donker werd.'
'Hoe heb je hem dan ontmoet?'
'Hij hoorde ook bij de mzungu en toen zijn broer Yanda was weggedragen is hij ook vertrokken en ik heb hem daarna een hele tijd niet meer gezien. Nadat ik bij de mzungu ben weggegaan ontdekte ik hem bij een andere mzungu, die grasman wordt genoemd en we zijn toen samengebleven.'
'Waar leven jullie nu dan?'
'Bluu heeft een gerieflijk slaapnest gebouwd. We leven in een boom aan het snelle water, maar dat is ver van hier.'
Op dat moment omvat de lichtflits, de pangapanga en die splijt met fel krakend geluid in tweeën en uitzinnig van angst kruipen de twee wijfjes in het donker bij elkaar.
Enkele minuten later is het rondom hen fel licht en hangt er in het bos de stank van verbrand hout.
Ze horen de papio's schreeuwen buiten de grot. Leila loert om het hoekje van de rots en draait zich om.
'Daar bij die hoge varens, dat is Bonko.'

Moon vindt hem grof en lomp, de leider heeft kromme poten en zijn priemende glimmende ogen vormen met zijn oogkassen een kwaadaardige streep en Moon kijkt Leila aan.
‘Knap, noem je hem knap?’
‘Nou, ik vind hem wel aantrekkelijk en hij is heel dapper.’
‘Je kunt hem dapper vinden, maar kan hij ook goed bananen stelen?’
Leila begint te lachen.
‘Je bent een wonderlijk wijfje,’ zegt ze.
‘Bonko is een goede leider, onze stam doet precies wat hij zegt.'
‘Misschien kan hij ons dan helpen?’
‘Helpen, waarmee?’
Dan vertelt Moon haar nieuwe vriendin over grasman, die samen met de gladden de bullen op hebben gesloten.
'Die worden weggebracht en dat doet hij ook met andere dieren zoals de woeste, de jagende bijter en de gestreepten.
Als die hier weg zijn gehaald, dan zijn misschien de snellen, de grote neus en langhalzen aan de beurt.'
'En waarschijnlijk ook de papio’s,’ vult Leila aan.
‘Ja, die ook,’ beaamt Moon.
‘Ik ga naar Bonko, dit laat hij nooit gebeuren en laten we afspreken dat ik je weeer zie, nadat de gele schijf is weggegaan.’
Een hele tijd nadat het licht in de aarde is verdwenen duikt Moon plotseling op uit de duisternis. Bluu kijkt haar woedend aan.
'Waar was je toch, ik maakte me vreselijk ongerust.’
Moon gaat naast hem op een tak zitten, nahijgend door de afstand die ze heeft afgelegd en ter verontschuldiging legt ze haar klauwtje op zijn arm.
‘Ik heb een gesprek gevoerd met één van de wijfjes van Bonko, de leider van de papio’s,' zegt ze. ‘Het is er een krompoot met een grote neus, rode billen en grote hoektanden als die van een woeste.’
‘Waar heb je die gezien?’
‘Niet zover hier vandaan, ze noemen zich de papio’s en zijn met een grote groep.’
‘Wat heeft dat wijfje gezegd?’
‘Ze heeft me gezegd dat haar leider ons zeker zal willen helpen,’ merkt Moon triomfantelijk op.
Bluu knikt goedkeurend en tuit zijn lippen.
‘Heb je haar over grasman verteld?’
‘Ja, en de leider zal daarover zeker met je willen praten.’
‘Dat begrijp ik, hij is ook bang voor zijn groep en laten we als het licht komt naar hem gaan, jij bent daarbij mijn gids.’

Nadat het licht uit de aarde is gekropen gaan ze op pad en Moon gaat voor. Langs het snelle water, tot bij de grillige boom met de vreemde vruchten en daar volgt ze een pad tussen de bomen.
Bluu hoort het gekwebbel en geschreeuw van de mantelbavianen al lang voordat hij ze ziet.
Zelf zijn ze ook al gezien en binnen enkele seconden worden de twee omringd door tientallen papio's.
De grootste is Bonko, die doet een stap naar voren en fronst zijn wenkbrauwen. 'Jullie hebben onze hulp nodig, kleintjes?'
Het klinkt beledigend en weinig gastvrij.
'Ja, we komen om hulp. We hebben een sterke en daarbij slimme bondgenoot nodig.'
'Bondgenoot, waartegen?' klinkt het iets toeschietelijker.
'Tegen grasman, een mzungu die bij het snelle water woont en daar bullen en andere dieren heeft opgesloten.'
'Daar heb ik van mijn wijfje al van gehoord en heb je een plan?'
De papio's om hem heen zijn stil, hun felle bruine ogen nemen Bluu en Moon nieuwsgierig op en ze wachten allemaal op het plan dat hij uiteen zal zetten.
Bluu schraapt zijn keel en gaat op en wat hogere tak van de boom naast die van de papio's zitten. Zo kijkt hij op de groep neer en dat geeft hem wat meer zelfvertrouwen.
'Ik kom van een plaats ver van hier, waar ook het snelle water stroomt. Grasman ken ik al een hele tijd en in het begin was hij mijn vriend, totdat ik ontdekte dat hij dieren opsluit en wegbrengt naar een plek ver van hier.'
Bonko steekt zijn klauw op. 'Hoe weet je dat?'
'Hij heeft me meegenomen en ik heb gezien hoe hij samen met de gladden de woesten, langnekken en bullen op het grote gras gevangennam. We zijn met grasman en zijn gevangenen tot hier meegereisd omdat hij ook onze soort oppakt en in de rollers wegbrengt. Moon heeft gezien dat ze ook papio's en franjes hebben meegenomen,' liegt Bluu. 'Zij is haar hele familie kwijtgeraakt en ik heb besloten de gevangenen te bevrijden.'
Even is Bluu stil en hij voelt hoe de spanning bij de papio's toeneemt. Dan kijkt hij naar Bonko: 'mijn vraag aan jou als grote en gevreesde leider van de papio's is of jullie meedoen?'
Zijn vraag roept een nog diepere stilte op.
Bluu kan het nerveuze geschuifel van de poten tussen de bladeren horen en daarbij een verontwaardig snuiven.
Dan springt Bonko kwaad en driftig twee takken omhoog, draait zich naar de papio's en brult tegen de groep: 'Doen we mee?'
'Ja, we doen mee,' schreeuwen de papio's in koor.

Bluu en Moon voelen zich daarop volslagen alleen in het wilde enthousiasme van de papio's, die beginnen met elkaar te beraadslagen en te twisten hoe ze de dieren kunnen bevrijden.
Bluu begrijpt dat hij de leiding moet nemen en hoopt dat ze dat accepteren en door het verhaal dat hij hun heeft verteld begrijpen de papio's dat de kleine, vreemde aap met zijn felblauwe ogen het niet aan moed ontbreekt. Naar hun mening is Bluu een held, niet door zijn omvang, maar doordat hij het tegen grasman durft op te nemen.
Bonko geeft hem voor deze speciale bevrijdingsactie graag de leiding en hij zegt: We doen met je mee, maak maar een plan.'
Bluu voelt zich ondanks zijnleeftijd heel volwassen.
Ik paar al, heb een wijfje, ken de vijand, de man die me zoveel heeft geleerd en nu zal ik een val opzetten zodat hij stopt.
Hij realiseert zich, dat hij niet zozeer bij bij de mzungu heeft rondgehangen om kunstjes en trucjes te leren, maar ook om diens manier van leven te bestuderen. Op het laatste heeft hij nu het inzicht gekregen, het zijn mzungu's, die met de gladden dieren gevangennemen en ze wegbrengen.
Als het enthousiasme van de papio's wat tempert en de onderlinge beraadslagingen stuk lopen, roept Bluu hun leider Bonko bij zich.
Die wijst enkele papio's aan die hij ook bij de bijeenkomst wil hebben en ze trekken zich terug op een open vlakte tussen de bomen.
Met een stokje tekent Bluu de situatie in het zand zoals die bij de houten hut is. Hij vertelt dat de hekken van ijzer zijn, dat de beveiliging bestaat uit draad dat niet aan te raken is omdat het steekt als duizenden bijen. Hij vertelt ook dat er gladden rondlopen met stokken die knallen, waarna de geraakte nooit meer beweegt.
Bonko die ook aanwezig is brult van woede.
'Dat wil zeggen dat het onbegonnen werk is.'
Bluu schudt zijn kop.
'Nee, dan zou ik niet zijn gekomen om jullie hulp vragen.'
Hij vertelt de papio's dat hij weet hoe hij het schokkende en stekende draad onschadelijk kan maken, en ook hoe hij de papio's toegang tot de kraal kan geven.
'Een toegang is toch ook een uitgang?' zegt Bonko.
'Ja, maar die is zo klein, daar kan een bul niet door. De taak van de papio's is de ijzers bij de steunpalen uit de grond te trekken waardoor de hekken omvallen.'
Eén van de secondanten van Bonko springt naar voren.
'Ja, dan komen de gladden met de knalstokken en kunnen wij ons nooit meer bewegen.'
Bluu schudt opnieuw zijn kop.

'Dat is niet de bedoeling. We doen het als het ronde felle licht is verdwenen, de duisternis ons onzichtbaar maakt en in absolute stilte. Pas als de hekken vallen zullen de gladden komen, maar dan zijn wij al verdwenen.'

Bluu en Moon zitten op een tak van de pangapanga, achter de houten hut. Verderop zijn een paar jonge papio's bezig een gehelmde kruiper te treiteren door hem telkens opnieuw op de rug te leggen. De lucht is vervuld van een benauwende hitte.
De hemel boven hen is strakblauw, maar aan de horizon stapelen zich donkere wolken op.
'Vallend water,' voorspelt Bluu. 'De tijd van het vallend water breekt aan.'
Een verdwaasd, dik vliegertje zit vast in de vacht van Moon en Bluu haalt die zorgvuldig tussen de haren uit, zonder het diertje pijn te doen. Hij houdt het tussen duim en wijsvinger vast.
'Kijk eens Moon, wat een kleintje. Daarbuiten is heel veel ruimte en hij begrijpt maar niet waarom hij in jouw vacht vast is komen te zitten.'
Moon geeft geen antwoord, ze likt haar lippen af.
Hij kijkt naar zijn wijfje, die langzaam haar kop schudt en kennelijk een glimlach moet onderdrukken.
'Het is maar een gele strontvlieg,' zegt ze.
Bluu knikt. 'Het is maar een strontvlieg, maar ik heb hem vast en hij kan nu niet vliegen,' zegt hij op droeve toon.
'Volgens mij moet hij daar helemaal gek van worden, omdat hij denkt dat jij hem op zult eten en het laatste wat hij dan ziet is mijn vinger en duim.'
'Daar heb ik nooit over nagedacht,' zegt Moon.
'Dat weet ik en dat is denkelijk ook de reden dat je naast levende planten en bladeren kleine vliegers eet.'
'Heb jij daar wel over nagedacht?' vraagt ze.
'Nee, tot voor kort ik ook niet, maar ik weet wel dat ik het eten van kleine vliegen en mieren, sinds mijn tocht door de jungle, niet meer zo normaal vindt.'
'Wat is er dan gebeurd?'
Dan vertelt hij Moon het verhaal van de ontelbare mieren die razendsnel werden opgevreten door de miereneter.
'Verschrikkelijk toch?' zo eindigt hij zijn verhaal.
'Veronderstel dat er honderden van ons ineens zouden worden opgevreten.'
Moon staart hem met grote ogen verbijsterd aan.
'Daar heb ik nooit over nagedacht,' herhaalt ze nog eens, 'ik eet die strontvliegen nooit meer, wat een verschrikkelijk wijfje ben ik toch.'

Door hun gebekvecht hebben ze niet in de gaten dat donkere wolken zich hoger en hoger hebben opgestapeld en in de verte speelt het licht een spel met elkaar in korte felle flitsen.
Moon en Bluu trekken zich terug in een kleine grot achter de houten hut. Het licht is bijna geheel vertrokken en de donder sluipt rommelend naderbij en bij iedere klap drukt Moon zich dichter tegen haar gezel aan.
Dan zwelt het geruis aan en Moon heft angstig haar bruine ogen naar hem op.
'Wat is dat?' schreeuwt ze.
'Vallend water!'
Bluu is nog niet uitgesproken of het spektakel breekt los. Water klettert met oorverdovend lawaai op de bladeren, met een kracht die de dode takken van de bomen ranselt.
Bluu ziet dat Moon haar bek opent en sluit bij de woorden die ze uitstoot, maar horen doet Bluu die niet.
Onverwacht springt Moon op een richel als er een horde kleine knagers de grot in vlucht, piepend en urinerend verdwijnen ze achter in de diepe spelonken.
Ze rilt van afschuw en gilt als een sluwe sluiper zich kronkelend langs de muur beweegt. Ook die verdwijnt in één van de rotsspleten.
Het vallend water stroomt in kleine beekjes langs de stammen van de bomen en vormt grote plassen voor de grot.
Felle donderslagen blijven hun oren teisteren en het water blijft maar komen.
De bodem van de grot vult zich en tot zijn afgrijzen ziet Bluu dat het snelle water is verbreed tot zover hij kan zien.
De gespleten jacaranda, die al eerder door de bliksem te pakken is genomen, lijkt midden in de stroom te staan.
Oorverdovend is de knal die volgt op de heldere lichtflits die ook een kokospalm in tweeën splijt en ze horen de boom met donderend geraas neerstorten en de ingang van de grot blokkeren. Bluu brengt zijn bek dicht bij het oor van Moon.
'We gaan naar ons slaapnest.'
Ze kijkt hem verbaasd aan. 'Met al dat water?' schreeuwt ze.
Hij knikt, pakt haar klauw en samen werken ze zich langs de palmbladeren en rennen naar de Mammoet.
Het water komt tot hun middel en als ze op de eerste tak zijn geklommen schudden ze hun pels.
Bluu gaat haar voor, snel klimmen ze omhoog en hij springt naar de takken van de violette boom, terwijl Moon hem volgt.
Drijfnat zitten ze even later in hun slaapnest waarin bijna geen druppel water is gevallen.
Even plotseling als het vallend water is gekomen verdwijnt het weer. Het ronde fel licht komt terug en de hemel wordt strakBluu. Warmte laat damp van de bomen, struiken en planten slaan. Die nevel hult de jungle in een vochtige witte sluier die de dieren moeilijk laat ademen.

‘Laten we bij het snelle water gaan kijken,’ stelt Moon voor.
Ze dalen af naar de onderste tak van de violette boom en dan worden ze in aanraking gebracht met water dat erger nog dan de miereneter vele dieren heeft weggebracht.
Hun soortgenoten, blaffers en springers drijven in het water zonder zich te bewegen, opgezwollen en met dode ogen.
Op een boomstam staat een woeste, hij leeft nog en probeert door heen en weer te lopen zijn evenwicht te bewaren. Als hij hen ziet springt hij in het snelle water en probeert zwemmend de oever te bereiken, maar het water is te sterk en al blazende verdwijnt hij om een bocht.
Als het duister komt blijkt het water te zijn vertrokken, dat heeft zich uit de jungle teruggetrokken en is weggedreven in nevelige wolken.

Terwijl Bluu zich tegoed doet aan de vruchten die Moon heeft geplukt, wordt hij gestoord door de papio’s die in drie groepen van zes naderen.
‘Wat zijn jullie vroeg, ze slapen nog niet.’
Bonko kijkt naar de gele schijf die bijna niet te zien is in de donkere nevels en regelmatig achter de wolken verwijnt.
Hij beslist: ‘Mijn troepen gaan naar het grote veld en ik stel voor dat wij tweeen daar samen poolshoogte nemen.
Samen sluipen de leiders door het hoge gras naar de kraal.
Bluu laat Bonko zien waar de poort is die onwrikbaar is gesloten. Ook wijst hij hem op het draad van de omheining dat glinstert in het licht van de gele schijf.
‘Is dat het gevaarlijke draad?’
‘Ja, dit dunne draad houdt de bullen, de gevaarlijke gestreepte, de woeste en de gestreepten tegen.’
De grote groene gaat op zijn achterpoten staan en kijkt rond.
‘Ik zie alleen maar bullen.’
‘Grasman heeft de gevangenen in kralen ondergebracht en die liggen hierachter,’ wijst Bluu met een wijds gebaar.
‘En wat moeten wij nu doen?’
Bluu laat Bonko de schuin toelopende stukken zien die de sterke buizen vastklinken.
‘Als jullie die stukken uit de klemmen slaan, dan kunnen de bullen de hekken eenvoudig omduwen.’
‘Slaan, waarmee, dat maakt toch geluid?’
Al die vragen van de papia verschaffen Bluu overzicht. De duisternis neemt de beperkingen van de kleinere elementen weg en hij kan zich daardoor beter op het geheel concentreren.

‘Jullie zijn met velen, ieder van jullie neemt een grote steen, stelt zich bij een klem op en als ik een teken geef slaan ze die los en een tweede en derde. Dat moet lukken, dan is het verband uit de hindernissen weg en kunnen de bullen hun werk doen.’
‘Hoe komen we binnen?’
‘Ik regel dat, ik ga naar de plek in de hut van grasman en haal het gevaar van het draad weg.’
‘Kan je dat?
‘Ja, ik kan het, dat heeft grasman me geleerd en daarna kom ik naar buiten, gaat ieder op zijn post staan en geef ik een seintje.
Bonko maakt een afwerend gebaar en kijkt Bluu woedend aan.
‘Ik, ik, ik. En wat doe ik?’
‘Bluu knikt, je hebt gelijk. Ik doe wat ik moet doen, geef jou een seintje en jij laat jouw troep het werk doen.’
‘Zo is het,’ knikt Bonko. ‘Zo doen we het.’

Het is middernacht. Bluu klimt langs de muur omhoog en springt in het kozijn van het raam dat dag en nacht open staat. In het diffuse licht van de gele schijf, dat iets van de duisternis doet verdampen, vindt hij zijn weg naar de rode knop en drukt.
De klik waarmee deur van de kraal openspringt klinkt luider dan overdag.
Zonder dralen trekt hij daarop het stukje staal naar beneden. *Zo moet de draad dood zijn!* Hij geeft met een armgebaar het afgesproken sein aan Bonko
Een ogenblik balanceert Bluu in het kozijn, dan doet hij een sprong naar de tak van de boom en slingert in twee hoge sprongen over de palissade en hierna rent hij naar Moon die bij de bullen is.
Terwijl de papio’s druk bezig zijn de stukken ijzer los te slaan, begint een gedeelte van de palissade te wankelen. Bluu en Moon proberen onderwijl de twee bullen te overreden.
‘Jullie kunnen vluchten, duw de hekken om en kies de vrijheid.’
Onverstoord trekt Bul een hoopje gras uit de grond, slaat dat met zijn slurf tegen zijn poot om er het zand af te kloppen en steekt de pol in zijn bek.
'Hoor je me niet?' gilt Moon.
Nu toch wel wat zenuwachtig zwaait Bul zijn kop heen en weer, het is duidelijk dat hij niet weet wat te doen.
Bluu springt op zijn rug en gilt: ‘Kies de vrijheid. Nu! Ik heb het gevaar van de draad weggehaald.’
Moon doet hetzelfde bij Bulla en die reageert al even laconiek.
Ze vraagt: ‘Wat zullen we doen Bul?’
‘Ja, hij kan dat nu wel zeggen, maar hoe heeft hij de duizend stekende bijen dan gevangen?’ reageert Bul onrustig, terwijl hij zijn kleine ogen op het draad richt.

Wanhopig door het twijfelen van de bullen danst Bluu op de brede rug op en neer.
'Dat duurt te lang om uit te leggen. Vlucht!'
Ze horen het dichtgooien van de deur van de houten hut en zo'n elf gladden, in korte witte broeken gehuld en met in de wind flakkerende fakkels, komen naar buiten rennen.
De papio's waarschuwen elkaar met kreten en gebaren, gooien hun slagstenen woedend in de richting van de boos schreeuwende gladden en vluchten in de richting van het snelle water.
Eén van de gladden wordt door een steen geraakt, struikelt en slaat met zijn hoofd tegen de grond.
Dan klinken er plotseling knallen.
Moon schrikt en springt van de rug van Bulla.
De bullen, die toch al zo zenuwachtig zijn geworden doordat de papio's in hun afgebakende gebied zoveel lawaai met de stenen maken, beginnen te rennen. Bluu vuurt ze aan terwijl hij zich vasthoudt aan één van de oren. De dieren denderen dwars door de omheining heen, dwars door de volgende kraal en ook de derde nemen ze in hun vlucht mee. Als ze het grote gele gras naderen en onder een boom doorrennen, springt Bluu omhoog, grijpt één van de takken en springt gelijk hogerop.
Tevreden kijk hij de bullen na, die minderen geleidelijk vaart en even later sjokken ze rustig voort over de savanne alsof er niets is gebeurd. In de verte rennen de gestreepten die de lobbesen zijn vooruitgesneld en Bluu ziet dat de jagende bijter in een boom springt. Hij laat zich vallen en begint aan de terugtocht naar de houten hut, goed uitkijkend of hij de woeste ziet. Als hij de derde en tweede kraal passeert schrikt hij van de enorme ravage die door de bullen is aangericht.
Op een tak zit Moon op hem te wachten, ze is overstuur en huilt. 'Wat is er, heb je je bezeerd?'
Troostend legt hij zijn arm om haar schouders.
Ze schudt die arm van haar af en slaat daarna haar armen in een omhelzing om zijn nek.
'Het ergste is gebeurd.'
'Wat is dat dan wel?'
Opnieuw barst ze in geweeklaag uit en snottert in zijn nek.
'Een gladde is door de steen van een papia geraakt en is gevallen.'
'Ja, dat heb ik gezien.'
'Hij is daarna door de woeste aangevallen.'
'Nee?'
'Ja, en nu is de verscheurde gladde weggebracht.'
Moon is in shock, haar snuit glanst alsof ze koorts heeft.

Bluu vindt dat ze er miserabel uitziet, haar ogen zijn met bloed doorlopen door zoute tranen, en haar haren zijn verward door de wind die is opgestoken.
Hij pakt haar klauwtje. ‘Kom mee.’
Samen lopen ze in de richting van het snelle water.
Onderweg houden ze stil en Bluu trekt een plant met oranje bloemen uit de grond, veegt één van de wortels schoon aan zijn vacht en geeft haar die.
‘Kauw hier maar op.’
‘Waarom?’
‘Dat maakt je rustig.’
Bluu probeert zich de weg te herinneren die hij samen met Moon is gegaan. Bij de grillige boom met de vreemde vruchten zegt Moon, terwijl ze naar met haar klauwtje de richting aangeeft: ‘daar moeten we heen Bluu.
Moon gaat naar hun boom en en Bluu volgt het pad de jungle in, waar hij de papio’s vindt, die in een grote groep bij elkaar hurken.
'Ha, daar hebben we langstaart en waar is je kleine wijfje?' zo begroet Bonko hem.
'In mijn boom,' zegt Bluu afgemeten, die de toon waarop dat wordt gezegd niet bevalt.
Opnieuw is hij verbaasd over de papio’s, ze lopen op vier poten en schijnen maar weinig voor de takken te voelen. Het zijn sowieso vreemde wezens, ze hebben de hoektanden van een woeste en zo'n rare opgezwollen kont.
Bonko onderbreekt de gedachten van Bluu.
'Als je me haar niet komt aanbieden, wat kom je me dan brengen?'
'Aanbieden?' vraagt Bluu verwondert. 'Ik wilde jullie bedanken.'
'Natuurlijk wil je ons bedanken, zonder ons was het niet gelukt, maar wat belangrijker is: Wat levert het me op?'
Bluu kijkt de vervaarlijk uitziende papio verbaasd aan.
'Wat bedoel je daarmee?'
'Ik wil je gezellin, dat kleine wijfje voor de moeite, want het lijkt me wel lekker om zo'n kleintje in mijn harem te hebben en met haar te paren.'
Bluu kijkt Bonko woedend aan.
'Wat ben je een gestoorde blaffer, zo praat je niet over mijn wijfje.' Bonko trekt zijn bovenlip op en toont zijn grote, gele tanden, hij doet een stap naar voren en pakt Bluu bij zijn schouder.
Die gilt het uit van pijn door de kracht van de greep.
'Luister nou eens goed kleine springer, je doet precies wat ik zeg. Je brengt dat lekkere wijfje bij me en we praten verder nergens meer over.'
Op het moment dat de onbeschofte papio hem loslaat springt Bluu naar de onderste tak van de boom en daarop nog twee takken hoger.
De agressieve Bonko is woedend, bukt zich, pakt een steen en gooit die uit alle kracht naar Bluu en dit is het domst dat hij kan doen. De armen en benen van Bluu zijn gespierd, hij springt omhoog en moeiteloos vangt hij de steen in de

vlucht op, geeft mee met de snelheid en in een vloeiende beweging gooit hij die met alle kracht terug.
De steen treft de groene leider op de slaap, er klinkt een zucht en een gemompel van bewondering van de andere papio's als hun leider in elkaar zakt.
Zonder nog eenmaal achterom te kijken maakt Bluu gracieus gebruik van de takken die zijn gewicht dragen en zo springt hij naar de volgende tak en de volgende.
Om zich te oriënteren staat hij soms een ogenblik stil, dan laat hij zich weer voorovervallen en gaat verder met grote sprongen, van boom naar boom.
Hij weet precies hoever zijn vlucht en sprongen reiken en het maakt voor hem niet uit of het helder licht of schemer is.
Hier zou hij zelfs zonder iets te zien zijn weg kunnen vinden.
Bij de houten hut is er veel lawaai, hij ziet de gladden allemaal bij elkaar staan en Bluu hoort een hoog klagen geluid dat ze samen voortbrengen, terwijl ze van het ene ben naar het andere heen en weer wiegen. Als hij naar boven springt zit Moon niet in de Mammoetboom of het slaapnest.

Bluu ontdekt haar bij de zwarte parelboom en met een plof landt hij naast haar.
Ze eet van de parels en giechelend met volle mond zegt ze: 'Waar was je toch?'
Zijn wijfje kijkt hem verleidelijk aan en slaat haar arm om hem heen. 'Ik zit al zo lang op je te wachten.'
Verwondert neemt Bluu haar op en hij hoort een paar kleurige vliegers in een nest boven hem vrolijk kwetteren en fluiten.
Ze is nooit zo erg aanhalig.
Verrast schuift hij over de tak naar haar toe.
'Wat heb je toch?
'Ik verlang gewoon erg naar je.'
'Hoe erg?' plaagt hij.
'Heel erg.'
'Je hebt toch niet uit de flessen gedronken van de gladden?'
'Nee, natuurlijk niet, ik heb hier op je gewacht.'
'Heb je al gegeten?'
'Je ziet het toch, ik ben bezig.'
Nieuwsgierig plukt Bluu een paar van de zwarte parels en nadat hij er eerst aan heeft gelikt steekt hij die in zijn bek.
Ze smaken wel wat kruidig en een beetje bitter maar wel goed.
Terwijl ze samen eten vertelt Bluu: 'Ik heb nog even met Bonko gesproken over de gelukte actie, de woede van grasman en het ongeluk met de woeste.'
Hij zwijgt over de gemene en vulgaire toespelingen van de papia, maar Moon merkt aan zijn gedrag dat haar gezel iets dwars zit en ze kijkt hem onderzoekend

aan.
'Je luistert niet naar me, staart regelmatig voor je uit, is er wat gebeurd?'
Hij knikt. 'Ik heb ruzie met Bonko gehad, hij gooide met een steen en ik heb teruggegooid.'
'Raak?'
'Wat dacht je, tegen zijn kop.'
'Hoe kun je zo dom zijn, daar krijgen we problemen mee,' zegt ze op beschuldigende toon.
'Hij is begonnen.'
'Dat kan wel zijn, maar heb je zijn hoektanden gezien. Ik heb gehoord dat de papio's niet enkel zoals wij fruit en bladeren eten, maar zelfs jonge antilopen.'
Bluu begrijpt dat hij het haar wel op moet biechten wat er is voorgevallen, wil ze enig begrip hebben voor zijn ruzie.
'Omdat Bonko ons heeft geholpen wil hij jou als beloning.'
'Mij?'
'Ja, hij vindt je een lekker wijfje om mee te paren.'
Ze grinnikt zenuwachtig.
'Hij is toch veel te groot voor me.'
Bluu valt woedend uit.
'Te groot, je wilt hem toch zeker niet?'
Ze denkt aan wat Leila haar heeft verteld, die haat Bonko, maar verwacht toch een kleine van hem.
'Nee, natuurlijk niet,' haast ze zich te zeggen. 'Ik moet er niet aan denken zo'n beest.'
Ze herinnert zich dat ze tijdens de aanval op de gladden wel naar de lurf van Bonko had gekeken, die had er groot en aantrekkelijk uitgezien en de gedachte daaraan maakt haar nog vochtiger dan ze al is.
Ik wil Bluu.
Maar gezien de ernst van de situatie probeert ze haar lust te verdringen.
'We moeten een plek zoeken waar hij ons niet kan vinden.'
'Ik ben niet bang voor hem,' zegt Bluu stoer.
Moon houdt haar snuit in de plooi en pakt hem bij de arm.
'Natuurlijk ben je niet bang.'
Ze begrijpt dat hij zich tegenover haar nooit als een lafaard zal willen voordoen en maakt het hem wat makkelijker.
'Alleen zul je het wel tegen hem redden maar hij is niet alleen, ze zijn met een grote groep.'
Bluu knikt. 'Daar heb je gelijk in, we zullen ons verbergen of een plan moeten maken.'
Bluu merkt nu ook wat voor uitwerking de zwarte parel op hem heeft. Zijn lurf heeft zich met bloed gevuld en hij verlangt zo verschrikkelijk naar Moon dat hij haar met zijn armen van de tak plukt en haar tegen de stam drukt.

Ze biedt haar achterste aan en hij paart met haar op een manier die haar nog lang zal heugen.
Haar juichend geblaf laat de honingzuigers in het nest nerveus wegvliegen.

Hoog in de pangapanga zit Bluu met zichzelf te beraadslagen hoe en waar Moon en hij zich het best zouden kunnen verbergen.
Moon springt onderwijl van boom naar boom en zoekt op de grond naar een geschikte schuilplaats. *De grot is geen goede plek maar daar zullen ze direct gaan zoeken.* Achter de houten hut, tussen twee rotsblokken, ontdekt ze een hol. Vanaf een tak blijft ze een tijdje naar het goed verborgen gat in de grond kijken. Dan nadert ze dit aarzelend, bedacht op de mogelijkheid direct te moeten vluchten.
Dichterbij gekomen ruikt ze de verschaalde geur van knorrers, maar het hol is niet bewoond. Voorzichtig steekt Moon haar kop naar binnen en ziet een lange metersdiepe gang.
Om naar binnen te durven zoekt ze één van de neerhangende lange taaien uit, die vanuit de hoge kruin van de dichtbij staande teakboom neerhangt. Die houdt ze stevig vast als ze zich, net als de knorrer, achterstevoren naar binnen laat zakken.
Na enkele meters eindigt de gang in een holle ruimte die bedekt is met bladeren en gras. Het stinkt hier enorm en snel trekt ze zich op aan de lange taaie.
Heerlijk die frisse lucht!
Zonder Bluu iets te zeggen, ze wil hem verrassen, begint ze het hol leeg te halen. Als ze met dit vieze werkje klaar is zoekt ze droge bladeren en maakt een mooi bedje op de bodem van het hol. Als laatste strooit ze daarover de geurige bloembladen van de jasmijn en oleander.
Opgetogen over haar werk gaat ze naar Bluu die boos reageert als ze terugkomt. Ze wil haar armen om hem heen slaan, maar hij moppert: 'Ik zit me gek te prakkiseren om een oplossing te zoeken en jij bent al die tijd weg. Waar was je nu?'
Triomfantelijk zegt ze. 'Ik heb een nieuw slaapnest gemaakt.'
'Je hebt wat?'
'Ons nieuwe onderkomen ingericht, we moeten toch een goede schuilplaats hebben?'
'Heb je wat gevonden dan?'
Nieuwsgierig volgt hij haar naar beneden.
Juist op het moment dat ze bij het hol zijn horen ze de horde papio's aankomen.
'Schiet op, ga naar binnen,' zegt Moon, 'ze hebben ons nog niet gezien.'
'Door dat kleine gat kan ik nooit naar binnen,' protesteert Bluu, die zich altijd groter voelt dan hij is.

'Makkelijk, net als de knorrers achterstevoren,' zegt Moon.
Zonder problemen laat Bluu zich met behulp van de lange taaie in het hol zakken. Moon volgt, maar stopt als haar kop iets boven het gat uitsteekt en zich verschuilt achter wat bladeren.
De papio's lopen met groot vertoon rond, kijken omhoog in de bomen en als eerste in de grot.
Bonko klimt zelfs in de teakboom waarvandaan hij bevelen schreeuwt. De leider is gehavend aan zijn snuit en na een tijdje schreeuwt hij met veel bravoure: 'De lafaards zijn gevlucht.'
Op dat moment komt Bruut vanachter de houten hut tevoorschijn, hij heeft een knalstok in zijn klauwen.
'Vlucht!' wil Moon schreeuwen, maar bijt op haar tong want daarmee zou ze verraden dat ze hier nog zijn.
De stok knalt en de papio's vluchten alle kanten uit.
'Wacht stelletje rapaille, loop niet weg,' schreeuwt Bruut. Hij rent achter de papio's aan die zich in het lover verbergen, achter struiken vluchten of wegduiken tussen de rotsen.
Bonko is overmoedig, toont niet bang te zijn en weigert te vluchten en uitdagend brult hij naar de gladde.
'Doe niet zo stom,' mompelt Moon die dit alles met angstogen aanziet.
Dan ziet ze dat de gladde de stok naar zijn wang brengt.
'Vlucht!' gilt ze.
Bonko draait zich om, grijnst naar haar en dan knalt de stok. De leider grijpt naar zijn borst, een tweede knal volgt en hij valt stuiptrekkend op de grond.
Bruut verdwijnt lachend om de hoek van de hut, zonder zich verder om de papio te bekommeren.
Moon kreunt en begint daarna onbedaarlijk te jammeren.
De papio's komen vanachter de struiken en rotsen tevoorschijn en gaan rond Bonko staan die daar met gespreide armen op de grond ligt. Stil en met strakke snuiten staren ze naar hun leider.
Eén van de dappere gaat naast het lichaam zitten en trekt aan zijn arm, schudt daarna aan de schouder, maar Bonko beweegt niet. De aap krabt op zijn kop, tilt een ooglid op en springt schreeuwend van angst achteruit als het bruine oog hem aankijkt. Daarop begint één van de apen luid te gillen.
Twee papio's lopen daarop naar voren en slepen het lichaam aan de armen voort over de grond. Soms pauzeren ze even, dan likken de papio's die meelopen aan de wonden.
Andere besnuffelen en inspecteren Bonko, slaan op hun knieën bij wat ze zien en deinzen achteruit. Overstuur rennen ze daarna met zwaaiende armen naast de stoet voort.

Met grote angstogen kijkt Moon naar dit alles.
Hoe zal het nu met Leila gaan, hopelijk neemt een ander mannetje haar op in zijn harem.
Opnieuw barst ze in huilen uit.
Bluu trekt haar aan haar poten naar beneden en vangt haar in zijn sterke armen op.
Ze legt haar kop tegen zijn harige borst, moe van de spanning die ze heeft doorstaan.
'Bonko is weggedragen,' snikt ze, 'Bruut heeft hem met de knalstok geraakt.'
Troostend wiegt Bluu haar in zijn armen. Zijn strelingen en sussende geluiden maken haar rustig. Achter elkaar trekken ze zich daarna aan de lange taaie omhoog en voorzichtig kijken ze rond, er is niets meer van de papio's te zien.

Na het gebeurde met Bonko is Moon dagenlang van streek. Even heeft ze overwogen om te kijken hoe het met de drachtige Leila gaat, maar Bluu heeft haar dat afgeraden.
'Laat het maar zo, de papio's denken dat we zijn gevlucht, dat is voor de rust ook maar het beste.'
Moon merkt dat haar lijf verandert en dat ze dingen wil eten die ze vroeger niet zo lekker vond. Ze heeft Bluu nog steeds niet durven zeggen dat ze waarschijnlijk een kleintje in zich draagt. Hij heeft zelf ook niet in de gaten dat ze moeder wordt en in die toestand aandacht nodig heeft.
'Ik heb honger,' klaagt Moon.
Bluu reageert bezorgd: 'ik heb gezien dat er in de hut dadels liggen en denk dat ik er maar een paar ga halen.'
'Dat is erg gevaarlijk, dat kan ik beter doen, blijf jij maar op me wachten en rust wat.'
Moon zoekt een plekje onder de waranda en Bluu klimt tegen de muur op naar het kozijn. Het doosje dadels staat op tafel, er klinkt muziek en in de hoek staat een knalstok. Er is niemand in de kamer. Soepel springt Bluu op tafel, vandaar op de grond en dan staat één van de gladden van Bruut plotseling voor hem.
Ik word weggedragen als hij die knalstok heeft. Bluu draait om de man heen zodat hij de knalstok achter zich weet. De man is dik maar toch bliksemsnel. Voorzichtig heen en weer schuifelend, licht op zijn voeten en met waakzame ogen. *Wat kan ik doen?*
Het been van de man schiet uit in een schijnaanval naar rechts. Bluu volgt hem en dan volgt zo snel een linkse schop dat hij die niet aan ziet komen. De schoen raakt hem opzij van zijn poot en Bluu gilt van pijn.
In verweer zet Bluu zich met zijn andere poot af, springt omhoog en slaat zijn armen om de hals van de man. Hij voelt de spieren zich spannen als de helper

zich los wil worstelen. Bluu omhelst hem met al de kracht die hij in zich heeft. De spierten kraakbeen begeven het, net zoals de armen van de man die onder hevig gekraak breken. Dan laat hij de man los die dreunend op de grond valt. Zelf komt Bluu op zijn gewonde poot terecht en daardoor gilt hij opnieuw. Snel verlegt hij zijn gewicht naar zijn andere poot en hinkt naar deur.
Moon, door het geluid gealarmeerd, is in de mammoetboom geklommen en zit op de onderste tak. Zij steekt haar arm uit en trekt Bluu omhoog als die naar buiten komt.
Met zijn gespierde maar gekwetste poten springt hij voor haar uit naar het snelle water. Daar laat hij zich voorzichtig langs de stam naar beneden zakken en vleit zich in het gras.
Ze gaat op haar hurken bij zijn gekwetste poot zitten.
‘Laat me eens kijken.’
Voorzichtig bevoelt ze die. als ze lager komt, haar vingers zacht op de plek drukt, kreunt Bluu van pijn.
‘Je hebt daar een enorme bult.’
Ze schuifelt naar zijn voet, zet die op haar dij en trekt hem aan zijn heupen naar beneden zodat er neerwaartse druk op komt.
‘Doet dat pijn?’
‘Ja, maar niet meer pijn dan dat het al doet.’
Ze trekt iets harder. ‘En nu?’
‘Hetzelfde, de pijn is niet erger.’
‘Dan is er niets gebroken en het beste is dat je met je poot in het water gaat.’
Zonder tegenspraak doet Bluu wat ze zegt, hij schuift op zijn billen naar het water, gaat in het zand zitten en legt zijn gekwetste poot in het snelle water.
‘Heerlijk koel,’ zegt hij genietend.
Het rond fel licht maakt aanstalten te verdwijnen en Moon gaat nog snel wat vruchten plukken.
‘Blijf rustig liggen,' zegt ze, 'ik ben over een tijdje terug.’
Bluu kijkt geïnteresseerd naar een kolonie rode mieren die in een onafgebroken rij kleine takjes en blaadje verslepen.
Plots hoort hij dicht bij het gekraak van takken en gedempte stemmen.
De gladden, ze zoeken me!
Tegelijk realiseert Bluu zich dat hij geen tijd heeft om zich naar de boom te slepen en erin te klimmen.
Voorzichtig, zonder geluid te maken, schuift hij in het water en laat zich meeslepen door de stroom. Op de rug liggend beweegt hij zijn armen heen en weer, kijkt angstig of het stil gevaar niet op de loer ligt. Dan ontdekt hij het lange en geschubde lijf dat met de stroom meedrijft en op hem afkomt.
Angst verlamt hem. Geleidelijk zinkt hij weg in het water, ziet de matte cirkel boven zich en begrijpt dat dit het licht van de gele schijf is.
Ik verdrink!

Zijn gedachte schieten los uit de beklemming van angst.
Dat nooit!
Hij draait zich om en begint de pijn verbijtend met lange halen naar de kant te zwemmen.
Een flink stuk verder schuift hij ruggelings weer op de kant. Ondanks de narigheid en de angst voor de gladden barst hij in lachen uit, hij heeft een langs drijvende boomstam voor het stil gevaar aangezien.
Op adem komend begint hij zich zorgen over Moon te maken.
Ze weet niet waar ik ben.
Dan hoort hij haar schelle stem over het water galmen.
Opgelucht haalt hij diep adem en schreeuwt terug en na enkele minuten doemt ze uit de vegetatie naast hem op.
Ze heeft vijgen, mango's en noten bij zich en vraagt verbaasd.
‘Hoe kom je hier?’
Bluu vertelt haar het verhaal van zijn ontsnapping en eindigt:
‘Heb jij de gladden nog gezien?’
‘Nee, bij de houten hut was niemand,’ ze dempt haar stem en vervolgt: ‘ik heb de dikke helper gezien, die door jou is beschadigd, hij had een witte, stijve arm.’
‘Daar ben ik blij om.’
‘Hoe is het met je poot.’
‘Erg pijnlijk en stijf, maar wat moet dat moet.’
‘Zou je kunnen slingeren en vliegen?’
‘Dat denk ik wel, dat doe ik met mijn armen.’
‘We gaan toch niet meer terug naar de mammoetboom?’
‘Nee, we gaan een andere plek zoeken.’

Doordat de poot van Bluu nog erg veel pijn doet blijven ze in de buurt van het snelle water. Ze bouwen daar een nieuw slaapnest in een worstboom. Doordat hij zich moeilijk kan bewegen heeft Moon daarvoor wat bladeren, takken en droog gras gezocht en nog voordat de gele schijf komt is het nest klaar.
Als springer, klimmer maar ook slingerend kan Bluu zich snel en soepel door de bomen bewegen. Na een zwierige zwaai landt hij op één poot, dit heeft hij zichzelf snel aangeleerd, maar lopen, dat doet veel pijn.
Wanneer het vroege licht is gekomen horen ze het trompetgeschal van de bullen. Bluu begrijpt dat ze al die tijd op de grote, groene vlakte zijn gebleven om afscheid te nemen.
'We moeten er heen.'
'Ga jij maar voor,' antwoord Moon.
Als ze op de uitgestrekte grasvlakte met de groepen bomen en struiken zijn, treffen ze Bul en Bulla drinkend aan de oever van het snelle water.

De bullen draaien zich om als Bluu ze begroet.
'Ach, zijn jullie daar,' zegt Bulla, 'we willen afscheid van jullie nemen.'
'Ja, en jullie heel hartelijk danken voor onze bevrijding,' vult Bul aan ‘en willen jullie dat ook uit ons beider naam doen aan de papio’s?'
Ook al weten Moon en Bluu dat ze die nooit meer zullen zien, ze beloven dat.
Bul gaat verder: 'Ik heb van de gestreepten gehoord dat Bruut gewond is geraakt en met een roller is weggebracht, weten jullie daar iets van?'
Moon stoot Bluu aan, die knikt.
'Het was Bruut niet maar een helper. Ik kan er overigens geen traan om laten want die gladde was, net als de anderen, een schande voor de jungle.'
'Ja, ja, dat zijn ze allemaal,' beaamt Bul.
De bullen wiebelen van hun ene poot op de ander en het is te merken dat ze niet weten hoe ze afscheid moeten nemen.
Moon helpt ze uit hun verlegenheid.
'Nou goede tocht Bulla en Bul, pas goed op julliezelf en denk nog eens aan ons, wij zullen jullie nooit vergeten.'
'Wij jullie ook niet,' mompelt Bulla.
Moon ziet een dikke traan over haar wang rollen.
'Nou tot ziens dan!' zegt Bul, die met zijn slurf beide besnuffelt alsof hij hun geur bij zich wil houden.
Daarna draaien de grote lobbesen zich om en sloffen weg, terwijl de twee op de hoogste tak van de ebbenboom gaan zitten en hun vrienden nakijken.
Op dat moment heft Bluu onwillekeurig zijn arm op, alsof hij een teken wil geven, alsof hij de bullen terug wil roepen, alsof hij hen wil vragen nog even te wachten omdat het afscheid nog niet aangekomen is.
Bul ziet vanuit zijn ooghoek het gebaar en stopt.
'Wat is er?' vraagt hij, 'is er nog iets?'
Bluu laat zijn arm zakken, neemt een onverschillige houding aan. 'Nee, niets Bul, wij willen jullie alleen een goede tocht wensen.'
'Dat had hij toch al gedaan,' horen ze Bulla brommen.
Als ze achter een bos acacia verdwijnen zegt Moon: 'Het is een leuk stel, jammer dat ze niet kunnen blijven.'
'Ja, en met ons door de bomen kunnen zwieren,' merkt Bluut droog op.
Ze schatert het uit bij dat denkbeeld en geeft hem een por.
'Ach jij, je kunt ook nooit serieus blijven.'
Terwijl ze teruggaan naar de worstboom merkt Bluu dat zijn wijfje huilt.

Als ze nog voor het ronde felle licht wakker zijn geworden en de jonge storm fluitend zijn weg zoekt door de boomkruinen en die diep laat buigen voor zijn

geweld, kijkt Moon over de rand van het slaapnest. Het grote gras beneden haar is gehuld in een geelachtige mantel van stof.
Ze herinnert zich de steppewind, die prikte in haar ogen en knarste tussen haar tanden. Zelfs de woeste hield zich dan koest, verschool zich tussen de struiken en de jagende bijter zocht een hol en ook de gestreepte graasden niet. Die stonden zij aan zij met hun kont naar de wind.
Nu zullen ze daar ook wel weer staan.
Moon wendt haar blik af, kruipt uit het nest, loopt over de tak en hurkt neer om te plassen. Nog niet helemaal wakker staart ze dommelend voor zich uit en schrikt van de stem van Bluu.
'Ik heb bezoek gehad van de geest van de nacht, die heeft me gezegd dat we hier niet kunnen blijven, het wordt te gevaarlijk. Bruut deinst er niet voor terug om de knalstok tegen ons te gebruiken en we weten ook niet wie Bonko opvolgt en of de nieuwe leider ons met rust laat.'
Moon rekt zich uit, krabt fanatiek in haar lies, schuurt met haar rug langs de stam van de boom en protesteert terwijl ze hem aankijkt. 'Alweer verhuizen, dit is pas sinds kort ons tweede slaapnest. Ik vind het hier erg gezellig en ga niet graag weg.'
Ze springt terug in het slaapnest.
Bluu gaat dicht bij haar zitten en slaat zijn arm om haar heen en probeert haar te overtuigen.
'We kunnen het slaapnest in deze boom aanhouden, die is wat verder weg van de hut en in het donker lopen we hier geen gevaar. Maar in de tijd dat het licht er is zullen we een andere plek moeten zoeken.'
'Waar?'
'Misschien een mooie grot in de buurt van de zigzaggers?
Bij de gedachte aan die engerds staart ze hem vol afschuw aan.
'Het is enkel voor de tijd dat het licht er is, als het duister komt zijn we in ons slaapnest,' houdt Bluu aan.
Moon slaat haar arm om zijn middel en zegt: ‘De grot waar ik Leila heb ontmoet is niet zo eng, er zijn geen zigzaggers en de grot is niet snel te vinden door de begroeing.
'Ja, laten we daar dan maar eens gaan kijken,' stemt Bluu toe.
Niet lang daarna springen ze in een boom aan de oever van het snelle water, dat door de storm nu veel hoger en onstuimiger is dan de vorige keer.
Bluu schudt bedenkelijk zijn kop.
'Zo komen we er niet, misschien via de top,' en achter elkaar springen ze tot in de boomkruin.
Bluu schat de afstand en zegt: 'Ook van hier is de overkant te ver.'
'Misschien met een lange taaie?' oppert Moon.
'Ja, daarmee moet het wel lukken,' stemt hij toe.
Het duurt niet lang of ze hebben een erg lange en stevige wurgplant gevonden.

Het is veel werk voordat ze de lange taaie van de stam hebben losgemaakt en naar boven hebben gebracht.
Bluu bindt hem vast aan de verst overhangende tak en daarna slingert hij zich met de lange taaie in zijn klauw naar de boom die wat verder van het water staat.
Moon volgt hem en slaat haar armen om zijn nek, haar poten om zijn middel, tuit haar lippen en kust hem.
'Hou me goed vast Moon, we gaan samen,' beveelt Bluu.
'Maak geen misbruik van me,' giechelt ze.
Van heel nabij kijkt hij haar ernstig aan.
'Het is niet ongevaarlijk, ik moet de lange taaie vasthouden tijdens het springen, anders moeten we voor de terugtocht een andere zoeken en laat de taaie los als ik het zeg.'
Ze knikt en dan springen ze.
Met een enorme zwaai scheren ze door de lucht, over het snelle water, terwijl de bomen aan de overkant met duizelingwekkende snelheid naderen.
'Nu!' gilt Bluu.
Moon laat los en vliegt meters door de lucht, ze grijpt zich vast aan een van de takken.
Bluu heeft minder geluk, de lange taaie wordt geblokkeerd door een dikke tak en hij wordt naar boven geslingerd waarbij hij pijnlijk wordt gegeseld door takken en twijgen.
Ondanks de pijn houdt Bluu de taaie met klauwen en poten klemvast. Nadat de salto is voltooid grijpt hij met zijn linkerhand een tak.
Dat ging maar net goed!
Duizelig zit hij op de tak en met trillende vingers van uitputting plukt hij de twijgen en bladeren uit zijn vacht.
Wanneer Bluu op adem is gekomen trekken ze door het mopanenbos en de dikke grillige boom voor de ingang van de grot vindt Moon al snel terug.
Direct beginnen ze met het aanslepen van takken, twijgen en het lange olifantengras voor het inrichten van een comfortabel hoekje. Ze vinden een mooi plekje in een nis waar de grond goed vlak is.
'Het is hier wel erg donker,' zegt Moon.
Bluu kan haar slechts met moeite onderscheiden, ze zit met haar gezicht naar de ingang van de grot gekeerd.
Hij kijkt naar haar donkere snuit waarin de haar ogen als gekleurde glimwormen heen en weer schieten.
Als ze haar ogen wijd opent ziet hij daarin de moabi waar ze zo gelukkig waren.
Bluu buigt zich voorover, tuit zijn lippen en kust haar.

Het is een gele schijf en het ronde felle licht later als Moon buiten adem en met hoog opgeheven armen de grot binnen rent. Hijgend, zonder iets te kunnen zeggen werpt ze zich in zijn armen en in paniek klemt ze zich aan Bluu vast.
'Wat is er?'
Zwijgend staart ze naar de rotswand, ze kan nog steeds geen woord uitbrengen en trilt over haar hele lijf.
Bluu streelt haar rug en langzaam wordt ze wat rustiger.
'Buiten op de berg,' stoot ze uit, 'wat een verschrikkelijke beesten.'
Vragend kijkt hij haar aan.
'De woeste of de sluwe sluipers?'
Moon schudt haar kop, ze rilt en stottert: 'zwarte soortgenoten, zonder staart met grote oren, lange poten en een afschuwelijk gemene bek, van oor tot oor.'
'Daar hoef je toch niet zo overstuur van te zijn.'
'Ik heb gezien hoe ze een jonge papia verslonden.'
Ze rilt, wordt plots slap in zijn armen en haar kop afwendend kotst ze haar maaginhoud tegen de rotsen.
'Je moet je hebben vergist wijfje.'
'Ik zat achter een struik, plukte en at wat bessen, toen ik de zwarten met veel geraas door de bomen hoorde aankomen. Ze slingeren van tak tot tak.
Niet ver van me vandaan hoorde ik een jonge groene om hulp schreeuwen. Het jong rende met opgestoken armen over het pad en had niet het besef zich te verbergen.'
Moon begint te huilen en snottert: 'Het was vreselijk om te zien. Zo'n zwarte liet zich boven op hem vallen en het arme jong werd daarna door zo'n zes zwarten finaal uit elkaar getrokken.'
Bluu voelt het bloed uit zijn kop trekken en buigt zich diep voorover.
Ik kan het niet geloven, soortgenoten die soortgenoten opeten?
'Wat voor bessen heb je gegeten?'
Ze kijkt hem woedend aan.
'Het is waar wat ik vertel, het waren goede bessen, maar wat ik daarbij heb gezien is verschrikkelijk.'
Bluu kijkt ernstig.
'Waar heb je dit alles gezien?'
'Ik ga niet naar buiten,' zegt Moon hard, 'ik word liever weggedragen dan dat ik naar buiten ga.'
'Je hoeft ook niet naar buiten, maar waar heb je ze gezien?'
'Achter de grot van de zigzaggers, waar de bomen beginnen, dichtbij waar onze grot is.'
'Zijn ze groot?'
'Ja, zo groot als twee papio's op elkaar en ze hebben echte gemene koppen, heel grote oren en kunnen net als grasman en de gladden op hun achterpoten lopen.'
'Op twee poten?'

Bluu kijkt haar peinzend aan.
'Waren het geen gladden?'
'Ik ben niet gek,' valt ze woedend uit, 'het waren soortgenoten die normaal op vier poten lopen, maar ik zag dat ze ook op twee poten kunnen lopen.'
Peinzend zegt Bluu: ‘Als ik zo hoor wat je me zegt, denk ik dat het sjimpies zijn.
Door hun gesprek is Moon rustiger geworden, maar Bluu durft haar nog niet alleen te laten.

Als donkere strepen aan de horizon verschijnen en Bluu verschillende keren heeft kenbaar gemaakt dat ze terug naar de worstboom moeten, blijft Moon apathisch, zonder iets te zeggen op het nest liggen.
'Dan blijven we hier,' beslist de Bluu, 'ik ga wat te eten zoeken.' Zijn wijfje protesteert niet, het lijkt haar volkomen onverschillig te laten.
Het is de tijd tussen licht en donker dat Bluu zich al een tijdje door de boomtoppen springt.
Beneden zich hoort hij het breken van takken en zonder geluid te maken laat hij zich een eind zakken. Hij kan zelfs hier de zwarte soortgenoten ruiken. Als hij de takken opnieuw hoort breken verbergt hij zich in het lover.
Daar zijn de sjimpies!
Bluu is geschokt, het lijkt wel familie van de papio’s, maar dan veel groter. Twee sjimpies zijn bezig van bladeren en takken een nest te bouwen. Er zijn meerdere soortgenoten, die lopen op hun achterpoten en dragen takken naar een jackalberryboom. Anderen lopen op hun tenen en de knokkels van hun klauwen. Weggedoken in het gebladerte kijkt Bluu gefascineerd naar de kwade beesten, waarvan Moon beweert dat die papio’s eten. Twee jonge sjimpies zijn met een twijg bezig in de gangen van een termietenheuvel te peuteren. Ze likken de stok af en verorberen zo de kleine beesten. *Ik weet zeker dat sjimpies geen papio’s eten*. Van verre klinkt een woest geschreeuw dat nader en nader komt. Een horde zwarte sjimpies komt aansnellen, sommige dragen stukken hout en houden hun bekken wijd open, waarbij ze hun tanden tonen. Zwaaiend met hun knuppels slaan ze in het wilde weg op iedere soortgenoot die zich in hun buurt waagt.
Twee daarvan storten zich op de argeloze jonge zwarten. Bluu kreunt van onmacht als de twee termietenvangers kermend op de grond vallen na enkele felle beten in hun nek. Een heel agressieve macho grijpt een wijfje bij de arm en slingert die naar achteren waar andere sjimpies zich over haar ontfermen.
Een ander wijfje, met een gezwollen kont trekt zijn aandacht. 'Nee, Zulu,' schreeuwt ze, maar zonder zich iets van het wijfje en de strijd rondom zich aan te trekken paart de ruwe sjimpie met het wijfje terwijl hij fel in haar nek bijt.
Wat een verschrikkelijke dieren.

Bluu kan het niet langer aanzien, hij klimt omhoog in de boom en springt in de richting van zijn boom aan de andere kant van het snelle water. Het leven aan de kant waar hij was is veel te gevaarlijk.

Bluu heeft slecht geslapen en nog voor het ronde felle licht aan zijn reis begint gaat hij op weg naar de overkant van het snelle water. In de buurt van de jackalberryboom, springt hij omhoog in een waaierpalm, plukt wat bolletjes met zaad en gaat daar op een tak zitten eten. Beneden hem zijn twee sjimpies bezig elkaar te vlooien.
Het willen weten wordt Bluu te machtig en doodstil laat hij zich zakken en niet ver van de twee ontdekt hij een wijfje die stil voor zich uit zit te staren en in haar armen ligt een jong.
Die is weggedragen, dat voelt Bluu aan de stilte en bedroefde sfeer en hij laa zich nog wat verder zakken en verzamelt alle moed die hij in zich heeft.
'Wat verschrikkelijk is het toch om een kind te verliezen, hoe is dat gekomen?' roept hij.
Het wijfje schrikt, kijkt op en Bluu ziet haar van smart vertrokken snuit.
'De bende van Daro heeft mijn kind gedood.'
'Waarom?'
'Ze willen ons het gebied afnemen, maar Zulu met onze mannen zijn bezig wraak te nemen.'
'Ik heb het gezien,' nog terwijl hij dit zegt springt Bluu naar een volgende boom en schreeuwt ten afscheid: 'ze zijn er druk mee bezig.'
Hierna gaat hij naar hun grot en gaat in het hoger gele gras liggen
Bluu heeft zijn armen onder zijn kop gelegd en staart naar het gebladerte van de grillige boom boven zich waartussen hij af en toe een vlinder ziet fladderen.
Om hem heen zwijgt de jungle in zijn verheven triestheid en de zilveren schemering. Het is hier bij hun grot een verlaten oord: droefgeestige bomen torenen hoog boven hem uit. Mastiekstruiken, jeneverbes en cistes geven een prikkelende geur aan de lucht die hij inademten en in het felle licht zien de grijze en zwarte rotsen eruit als versteende monsters.
De schreeuw van een papia in de verte doorbreekt de stilte. Dit hoge, langgerekte geluid is het enige teken van leven in de vroege morgen.

Als Moon wakker wordt ziet ze dat Bluu niet naast haar ligt en ze blijft wachten omdat ze meent dat hij zich moet ontlasten.
Als hij na een tijdje nog steeds niet bij haar in het nest is, denkt ze dat hij naar hun grot is.
Wat een vervelende en moeilijke metgezel is hij toch, als hij maar voorzichtig is daar bij die enge sjimpies.

Ze gunt zich amper de tijd om wat te eten, drinkt wat bij het snelle water, en daar weifelt ze omdat het water toch nog wat hoog staat. Door de angst dat Bluu iets zonder haar kan overkomnen, pakt ze de lange taaie en slingert zich naar de overkant.
Ze haast zich en buiten adem komt ze bij de grot en daar ziet ze Bluu in het gras liggen.
Hijgend en nog helemaal overstuur door angst huilt ze: ‘Wat een donzige ben je, je bent nog erger dan de sjimpies.
Jammerend gaat ze naast hem op haar rug liggen en als hij een klauw op haar bost willen slaat ze die venijnig weg.
‘Raak me niet aan!’
Dan vertelt Bluu haar over het treurende wijfje, dat hij met haar dode boreling, in de buurt van jackalberryboom heeft zien zitten.
Moon trekt haar arm onder zich, richt zich op en kijkt hem aan.
'Grasman en de gladden zijn slecht, maar zijn wij soortgenoten niet net zo slecht?'
Zoals altijd geeft stilte die tussen hen valt geen antwoord op die vraag en ze vervolgt: 'Ik kan me niet voorstellen dat de ene soortgenoot de andere soortgenoot verslindt.'
'Ik begrijp dat ook niet wijfje. Ik kan me ook niet indenken dat er één van onze soortgenoten is die ons dat uit zou kunnen leggen. Het is het lot van de kleine soortgenoten dat die zich voor de grote en sterkere moeten verbergen.'
Ze legt haar klauwje op zijn borst.
'Denk je er nooit over om je tegen hun wrede en minderwaardige gedrag te verzetten?'
'Tegen grasman doen we dat al, maar tegen de natuur van sterke en kwaadwillige soortgenoten zoals de sjimpies. Hoe kan een kleine springer als de franje zich tegen zoiets laaghartigs verzetten?'
'Maar je kunt toch niet accepteren dat die ons opvreten?'
'Niemand kent zijn lot, we merken altijd te laat wat het ronde felle licht ons brengt. Nu stuiten we onverwacht op grote, vraatzuchtige soortgenoten.'
Moons blik krijgt iets venijnigs, ze is boos en bijt hem toe:
'Wat een onzin kraam je uit, ben jij mijn stoere gezel die door de groenen Bluu de Grote wordt genoemd, die mij zal beschermen?'
Bluu wil antwoord geven, maar plotseling flitst een gedachte door hem heen. Hij springt op en blijft met wijd opengesperde ogen voor haar staan.
'Tegen laaghartigheid kunnen we ook laaghartigheid stellen en ik zal je laten zien wat ik bedoel.'
'Wat bedoel je?'
Dan legt Bluu haar uit wat hij van plan is en als ze terug in hun nest in de mammoetboom zijn valt Moon met een glimlach op haar snuit in slaap.

Als zijn wijfje in diepe rust is, glijdt Bluu voorzichtig uit het nest. Waakzaam en voortdurend rondkijkend klimt hij in het kozijn van de houten hut, met zijn billen samengeknepen want hij is niet vergeten dat hij de laatste keer in gevecht is geraakt, zo erg dat hij zijn poot heeft bezeerd.
Er is niemand.
Met zijn klauw opent hij de kast waarin de blazer de ronde doos met slaap heeft opgeborgen.
Ah, daar staat het.
Bluu grist de doos weg en na een flinke sprong in het kozijn en naar de mammoetboom is hij even later bij het slaapnest.
Hij klemt de doos vast tussen de vork van twee takken en kruipt dicht tegen Moon aan.
Haar slaap is onrustig, het lijkt dat ze wordt geplaagd door alles wat ze heeft meegemaakt, een tijdje ligt ze te kreunen en te woelen, dan schiet ze met een kreet overeind en kijkt met verwilderde ogen rond.
'Ze eten me op,' klinkt het klagend.
'Nee gezellin, ze eten je niet op, je bent van mij.'
De gedachte haar te verliezen jaagt zijn bloed op en dan is er veel dat Bluu verlangt, hij wil haar liefkozen, haar bekje kussen en haar bezitten. Dat doet hij en opnieuw kreunt en jammert ze, maar nu van genot.
'Wat gaan we doen?' vraagt Moon als Bluu maar net wakker is.
Er klinkt onrust in haar stem.
Nog voor ze haar zin kan vervolgen zegt hij: 'we moeten naar de overkant, naar de grot, hier is het niet veilig.'
'Daar nog minder,' sneert ze, 'liever weggedragen door een knalstok, dan levend te worden verslonden.'
'Ben je vergeten wat we voor de slaap hebben afgesproken?
Ik heb de ronde doos waarover ik je heb verteld in het donker opgehaald.'
Haar bruine ogen lichten op. 'Heb je dat werkelijk?'
'Ja, maar jij mag er niet aankomen, het is gevaarlijk.'
'We gaan dus naar de overkant,' ze kijkt hem diep in de ogen en vervolgt: 'je weet zeker dat we geen gevaar lopen?'
'Als het gaat zoals ik denk dat het gaat, dan niet.'

Het licht is nog niet helemaal ontwaakt als ze bij de grot aankomen en onderweg heeft Bluu een korte, dunne maar stevige stok van een tak gescheurd.
Bluu maant haar: 'Als jij wat grote, ronde vruchten zoekt, ga ik met de stok bezig, maar wees voorzichtig en ga niet te ver.'

Moon heeft geen idee wat hij met de stok gaat doen en zonder iets te vragen verdwijnt ze tussen het gebladerte.
Bluu neemt plaats op een rots, zet de ronde doos naast zich neer en begint een punt aan de stok te slijpen, dat doet hij door het uiteinde tegen de rots te drukken en die al schurende heen en weer te bewegen.
Het duurt niet lang of Moon is terug en in haar klauwje draagt ze vier ronde vruchten.
'Goed gedaan,' prijst Bluu, terwijl hij de vruchten van haar overneemt. Tot haar verbazing boort hij met de stok een gat in het fruit en dit doet hij bij alle vier. Daarna maakt hij de langwerpige doos open.
Hij neemt de blaaspijp eruit, ruikt aan het mondstuk en gooit die nonchalant tussen de struiken. Daarna pakt hij het vijgenblad dat hij klaar heeft gelegd en spreidt dat ter bescherming uit op de palm van zijn klauw.
Dan neemt hij een beetje van het gele poeder uit het doosje in de doos, vult daarmee het geboorde gat in de vrucht en nadat de vier gevuld zijn is het doosje leeg.
'Dat is dat,' zegt hij tevreden, 'nu kunnen we alleen nog maar hopen en wachten.'
Bluu heeft de vruchten in een groot bananenblad gewikkeld. Die houdt hij bij de punten in zijn bek en zo springt hij rustig en waakzaam in de richting van de plek waar de zwarte soortgenoten
verblijven.
Onderweg stoppen ze af en toe, eten dan wat bessen of drinken wat uit een holle boom waarin Bluu water weet.
Als ze de sjimpies naderen ziet hij de plek waar de vangers van de termieten bezig waren, maar nu de gruwels hier hebben plaatsgevonden is de omgeving niet meer zo vertrouwd als het daarvoor was.
Ze verbergen zich hoog in de jackalberry en van daar horen ze ver onder zich het gemompel van de sjimpies.
'Ik moet heel nodig plassen,' klaagt Moon.
'Ophouden, het duurt niet lang meer, als het donker is en de sjimpies naar hun slaapnest zijn gegaan kun je genoeg plassen.'
Moon begrijpt niet wat hij bedoelt, snuift misprijzend en haalt gelaten haar schouders op.
'Ik moet nu gaan,' zegt Bluu, 'het is donker.'
Op datzelfde moment wordt hij overvallen door angst, zijn hart bonst en zijn benen trillen zoals dat was op het moment dat hij voor het eerst met Moon paarde.
'Ga nu gauw,' zegt zijn wijfje, 'ik moet plassen.'
Zijn angst onderdrukkend daalt Bluu snel met de vruchten uit de boom. Hij legt die goed zichtbaar dicht bij de stam en klimt daarna snel weer naar boven.
'Ik kan het bijna niet meer ophouden,' jammert Moon, als hij naast haar op de tak springt.

‘Nog even wachten tot ze op het nest zitten.’
Bluu heeft dit nog niet gezegd of zes sjimpies klimmen naar boven en gaan fel pratend liggen.
'Kom maar gauw,' Bluu pakt haar klauwtje en hij leidt haar naar een tak recht boven het slaapnest van de leider en naast elkaar hurken ze neer.
'Plas maar raak!'
'O, wat is dat heerlijk,' kreunt Moon, als hun plas ruisend naar beneden klettert. Bluu doet hetzelfde, hij richt niet goed en een gedeelte van de plas loopt over zijn poot.
Even is het beneden hen doodstil, dan horen ze het woedende gesnuif van de sjimpies.
De stem van Zulu komt boven al de anderen uit, hij brult van verontwaardiging, daalt woedend en met veel misbaar naar de grond.
Onhoorbaar sluipen Moon en Bluu over de takken ver weg van hun plasplaats en verbergen zich in het lover.
Beneden gekomen loert Zulu naar boven en schreeuwt:
'Welke rotzak flikt me dit, laat die schurftige blaffer naar beneden komen.'
Moon en Bluu trekken hun koppen een stukje terug en volgen het gedrag van de ruwe sjimpie door de kieren in het gebladerte.
Moons hart hamert wild als Zulu hun kant opkijkt. De sjimpie ziet echter niets en loopt beledigd en gefrustreerd heen en weer.
‘Hé gore boomkroko, laat je eens zien met je zeikstraal,’ brult hij. Daarna blijft hij onafgebroken schunnige taal schreeuwen.
Dan zien ze dat de geagiteerde leider een vrucht opraapt, die in zijn bek steekt, dan volgt de tweede en daarna nog één.
'Het lukt,' fluistert Moon.
Bij hetgeen volgt trekken de rillingen over haar rug en het haar van haar vacht gaat rechtovereind staan.
Het duurt maar even en dan brult Zulu van pijn, grijpt naar zijn keel en vervolgens naar zijn buik, hij buigt zich diep en uit zijn bek druipt bruisende speeksel en hierna stort hij zich al kronkelende op de grond.
De sjimpies uit zijn clan laten zich gealarmeerd uit het nest vallen en rennen op hem toe.
Zulu staat niet toe te helpen, hij duwt hen weg, zijn lijf beweegt in schokkende stuipen, zijn klauwen grijpen van benauwdheid de kaken vast en trekken die woest uit elkaar.
'Hij kan geen adem krijgen,' fluistert Moon met trillende stem en een onthutste blik in haar ogen.
Plots ligt Zulu stil, zijn ledematen trillen nog wat na, alle spieren ontspannen en een bruine substantie loopt uit zijn anus.
'Die is nu niet direct in stilte weggedragen,' spot Bluu.

Dan dringt zich een grote zwarte sjimpie naar voren, grijpt de aanwezige wijfjes en stuurt die weg.
Snauwend draait hij zich om naar de sjimpies rondom hem.
Moon trekt Bluu aan zijn arm: 'wat zegt hij?'
'Hij werpt zich op als nieuwe leider.'
Twee macho's lopen naar Zulu en trekken hem aan zijn poten weg. Het laatste dat ze vanuit hun schuilplaats zien is de kop van de leider die na iedere stap tegen de grond slaat.

Terug bij de grot gaan ze samen languit in het gras liggen. De neusvleugels van Moon trillen, ze heft haar kop en snuift.
'Je ruikt heerlijk, naar urine,' zegt ze en rolt zich met geloken oogleden naar hem toe. Schaamteloos laat ze haar ogen over de bruinbehaarde, gespierde poten van Bluu glijden.
Dit maakt hem onzeker, maar windt hem tevens op. Bluu voelt de lust bezit van hem nemen.
Dit gevoel wordt intenser en warmer, hij ziet haar blik. het wordt begeerte en het bloed begint sneller door zijn aderen te stromen, heet en kloppend.
'Blijf liggen,' zegt Moon, 'ik heb dit bij de gladden met hun wijfjes gezien.'
Bluu grijnst, merkt dat de urinegeur haar opwindt en ziet aan haar opgewonden blik wat ze wil.
Onmiddellijk recht zijn lurf zich.
Zoals het jong zit op de schoot van de papia, zo gaat zijn wijfje op hem zitten en begint te wippen.
In extase sluit Bluu zijn ogen en langzaam zakt Moon voorover. Op zijn tast steekt Bluu beide klauwen uit en ondersteunt haar borsten.
Ze hangt boven hem, haar vacht glimt en haar billen trekken samen en beven onder het uitzonderlijke genot dat Bluu haar geeft. Spuug sijpelt vanuit haar bek in zijn bek als ze die opent in het blaffende geluid waardoor hij altijd weer opgewonden raakt. Ze gooit haar kop naar achteren en laat een langgerekte kreet. Moe laat ze zich naast hem vallen en beiden kijken naar de grandioze sterrenhemel.
De vage, melancholieke, onveranderlijke geluiden verhogen de ervaring van stilte en eenzaamheid die hen beiden bevangt. Zonder het zich bewust te zijn genieten ze van dit moment.
Het dromerige gevoel van welbehagen, van rust en koelte nadat ze de zwarten een lesje heeft geleerd, valt als een fluwelen deken over hen heen en de stilte die hier heerst ontroert hen beiden. De emotie van het paren en het wegdragen van Zulu dragen daar duidelijk iets aan bij.

'Het was heerlijk,' zegt Moon terwijl ze haar blik neergeslagen houdt. 'Maar naast ons genot en de jubel in mijn buik hebben we ook een leven gestolen.'
Door haar opmerking mist Bluu de vreugde van hun geslaagde missie en hij weerlegt: 'Je kunt het ook anders zeggen. We hebben bijna zeker het leven van veel jonge soortgenoten gered.'
'Waarom denk je dat?'
'Omdat de actie die ik in gedachten heb nog niet klaar is.'
'Je gaat de sjimpies toch niet het poeder geven dat je wegdraagt?'
Bluu lacht en dat neemt de spanning weg.
'Nee, natuurlijk niet. Als het ronde felle licht voor de derde keer opkomt dan nemen we wraak en je zult verbaasd staan wat dit teweegbrengt. Ik ga gebruik maken van de angst die er leeft, want ze zullen door het spectaculaire heengaan van hun leider enorm geschrokken zijn.'
‘Wat gaan we doen’, vraagt Moon, ‘blijven we hier of gaan we naar ons heerlijke nest in de mammoetboom?’
‘Laten we maar teruggaan, om hier bij de sjimpies te blijven, dat is onze soort niet en degele schijf moet nog komen.

Als de gele schijf het licht heeft verjaagd, de schemering bezit van de jungle heeft genomen en de rust rondom de grote hut met het licht is vertrokken, hebben de gladden vuur gemaakt aan de oever van het snelle water.
Als Moon en Bluu terugkeren bij de mammoetboom ergert Bluu zich aan het zingen en schreeuwen van de gladden.
Als ze zien dat de wijfjes komen, die het pad nemen dat langs hun boom voert gaan ze op een lage tak zitten.
De wijfjes glijden als schaduwen voorbij en Bluu buigt zich voorover en ruikt de geuren die ze meedragen.
'Het zijn net sluwe sluipers die een prooi benaderen,' fluistert Moon, 'zo lopen ze ook, onhoorbaar door het gewicht op de buitenkant van hun poten te laten rusten.'
Het duurt niet lang of de heldere lach van de wijfjes vermengt zich met de donkere stemmen van de gladden.
Bluu en zijn wijfje laten zich uit de mammoetboom vallen en gaan wat verder bij de lange taai aan de oever zitten terwijl Bluu zijn poot in het water laat hangen. Doordat hij regelmatig zijn poot heeft gekoeld is de pijn bijna geheel vedwenen.
Moon blijft in zijn nabijheid, ze houdt de wacht voor het stil gevaar en de gladden die soms dicht bij hen in de buurt komen, maar ze is nieuwsgierig en heeft Bluu al twee keer gevraagd: 'zullen we eens gaan kijken?'

Hij weigert dit, schaamt zich tegenover haar voor de gladden en wijfjes want hij weet wat er volgt: drinken, zingen, eten en daarna zullen ze ineengestrengeld op de grond gaan liggen.
De laatste keer bij de houten hut had hij zijn klauwen voor de ogen geslagen bij wat hij had gezien, toen de gladden met hun wijfjes te veel uit de groene flessen hadden gedronken.
De wijfjes hadden daar zonder hun tweede huid gelegen en gedaan alsof de lurf van de gladden bananen waren en die . hadden zich in de wijfjes gevoegd op de vreemdste manieren.
Moon kijkt hem verleidelijk aan.
'Ik heb honger, misschien is er bij hen wat te eten?'
Bluu trekt zijn poot uit het water en spring moeizaam in de boom met de lange taaien.
'Ik denk dat er in de grote hut wel wat eetbaars is te vinden.'
Als ze in die richting verplaatsen ruiken ze de harsgeur van de oliepalm, vermengd met de zurige lucht van het sandelhout.
'Blijf jij hier in de mammoet?'
Ze knikt en Bluu spant zijn spieren, grijpt een tak en springt net vier reuze sprongen naar de Mammoetboom, die het dichtst bij de houten hut staat. Daar duikt hij weg in het lover en kijkt strak naar de kier van de deur die iets open staat.
Er is geen enkel geluid, maar er valt licht in een smalle baan langs de grond.
Behoedzaam laat hij zich op de grond zakken en loopt met stijve poten naar deur.
Stil sluipt hij de hut binnen, ervoor zorgend dat hij door iemand die binnenkomt niet in het nauw gedreven kan worden.
Het gevecht is hij niet vergeten.
Overal kijkt hij of er iets eetbaars te vinden is, ook in de kasten.
Niets!
Alles dat door de mzungu voedsel wordt genoemd is bij het snelle water en het is doodstil, enkel het rooster van de koele lucht ratelt in de wind. Bluu huivert, zijn adem stokt en hij bevriest bij het klagende geluid dat uit de andere kamer komt en hij onderdrukt de neiging om weg te rennen.
Het geluid is zo jammerend dat hij nieuwgierig wordt en heel voorzichtig opent hij de deur.
De kamer is donker en zigzaggers vliegen driftig heen en weer, opgeschrikt doordat hun rust plotseling wordt verstoord.
Nog twee stappen en dan ziet hij op de vloer twee donzige luidruchtig liggen paren en zonder hen te storen doet Bluu een paar stappen achteruit.
Wat een stomme plek om dat te doen.

In zichzelf lachend gaat hij terug en op het moment dat hij de deur openduwt om naar buiten te gaan, ziet hij afgetekend in het licht van de gele schijf twee wijfjes die giechelend en zacht pratend de helling aflopen.
Hun kleren liggen in een bundeltje op hun hoofd en in hun handen dragen ze smeulende fakkels. De kleine, vrolijke vonken verlichten slechts weinig van het pad.
Op het moment dat Bluu naast Moon op de tak springt horen ze het geluid van stemmen en onvast op hun benen komen vier gladden aanlopen, vooraf-gegaan door twee wijfjes die hun kleren schikken en waarvan er één aan de arm van een man hangt.
Onder de boom waarin ze zitten blijft de voorste man staan en de wijfjes worden met een tik op hun billen weggejaagd.
Die verdwijnen op het pad waarover ook de andere twee gingen.
Een dikke, zware man voegt zich bij de vier, die haalt een korte knalstok tevoorschijn en schijnt met de lichtstraal in zijn linkerhand op de ander.
'Die laatste dat is Bruut,' fluistert Moon.
De leider houdt zijn hand voor zijn ogen om zich tegen het felle licht te beschermen.
Bruut bast tegen de dikke: 'doe verdomme dat licht uit.'
Eén van de gladden trekt zijn broek naar beneden en pist tegen de stam van de sandelboom.
Bluu vindt dat Bruut er slecht uitziet, hij heeft een opgeblazen gezicht, een dikke pens en zijn kroeshaar is grijs en dof en hier in het frisse lover ruiken ze zelfs de drank die als een waas om de gladden hangt.
Op dat moment wordt de deur geopend, de smalle lichtstreep wordt breder en de twee donzige schuifelen naar buiten.
Van schrik tuimelen Moon en Bluu bijna uit de boom als ze twee harde knallen horen.
O, wat verschrikkelijk!
De twee donzige buitelen over de grond, blijven daarna stilliggen, stuipen enkel nog wat na, terwijl het bloed uit hun warme, donzige lijfjes stroomt.
Bruut brult van het lachen en slaat de dikke op zijn schouder. 'Goed geschoten man, je bent kampioen korte afstand schieten.'
Nu lachen ook de anderen en zonder nog naar de donzige om te kijken gaan ze de hut binnen.
Moon heeft zich huilend in de armen van Bluu geworpen die haar trillende lijf omklemt. .'Wat verschrikkelijk, waarom, de donzige hebben toch niets gedaan?'
Strelend gaat Bluus klauwtje over haar rug, waarop ze haar kop tegen de vacht van zijn borst vleit.
'Je had dit kunnen verwachten, gladden zijn niet van onze soort.'

Het is de derde dag dat het ronde felle licht heel langzaam boven de horizon opstijgt. Bluu is al vroeg wakker en vol liefde kijkt hij naar Moon, naar haar in slaap verslapte lichaam, de volle borsten waarvan de tepelhof licht opkleurt in het zachte lichtbruine haar.
Bluu heeft zich voorzichtig uit het slaapnest losgemaakt en laat zich tot een paar takken lager zakken.
Hij wrijft met beide klauwen over zijn snuit, trekt aan zijn lurf zodat die goed hangt en laat zich vallen, waarbij hij iedere keer een tak grijpt om de val af te remmen.
Het is koud, er parelt dauw op het gras en de hemel kleurt geel door het licht dat nu al wat hoger staat.
Hij geeuwt, rekt zich uit en plukt wat bessen van de gele struik naast de stam. Daar strekt hij zijn poten en beweegt die heen en weer omdat ze stijf zijn en hij nog wat verkrampt loopt.
Zonder te eten ga ik niet naar de sjimpies.
Bij een baobab bij het snelle water plukt hij wat vruchten, breekt de schil en doet zich tegoed aan de zaden en dan hoort hij wat lawaai bij de grote hut.
Moon is onderwijl ook wakker geworden en tast met haar klauwtjew naar de plek naast haar waar Bluu altijd slaapt.
Ach, hij is zich zeker aan het ontlasten
Ze rekt zich uit, laat een geluidje uit haar achterste en dan hoort ze het zware geronk van de dieselmotor aanslaan.
De roller met de gladden gaat weg, we moeten mee!
In paniek en zonder iets mee te nemen laat ze zich snel zakken.
Ziet dat de gladden in de eerste lange roller klimmen.
Ook Bluu hoort het geluid van de motor en hij probeert naar de laatste roller te rennen en bij iedere stap zet hij zijn poot gebogen neer. De tranen schieten in zijn ogen en de pijn voelt hij in alle vezels van zijn lijf.
Eindelijk bij de bomen!
De eerste roller trekt op.
'Kom gauw, schiet nou toch op!' gilt zijn wijfje terwijl ze op het bruine dekzeil van de laatste roller springt.
Deze draait de eerste bocht om en haar bruine ogen zoeken Bluu tussen het lover van de bomen.
Hij is nergens te bekennen.
Gespannen bijt ze op haar klauwjes, ervan overtuigd dat hij te laat komt en trillend van de zenuwen zit ze in de hoek.
Ik had eraf moeten springen!

Vlak voordat de roller de laatste bocht van het slingerende pad neemt dat naar de brede weg voert ontdekt ze Bluu.
Het is prachtig om te zien hoe hij snel en soepel naar de lange roller springt.
De bochten heeft hij afgesneden en hij draagt iets in zijn bek.
Na een enorme sprong met zijn gespierde poten ploft hij, onder het slaken van een jammerende kreet, naast haar op het zeildoek.
Ze klimmen in de roller en Bluu laat de jute zak die hij in zijn bek draagt naast haar vallen.
'Je lijkt wel gek om me zo ongerust te maken,' moppert Moon.
Met de rug van zijn klauw veegt Bluu hij het zweet van zijn voorkop.
'We moeten onderweg toch eten?'
Als ze de zak opent knippert Moon verbaasd met haar ogen, de hele zak zit vol bananen.
'Hoe kom je daaraan?'
'Ik zag de doos toen jij op de roller sprong en voordat ik een zak vond om ze in te doen waren jullie de bocht al om.'
'Je bent niet alleen stapelgek, maar ook mijn held.'
Terwijl Moon een banaan pelt en daar genietend in bijt realiseert Bluu zich waar hij recht op heeft, wat hij moet doen en waar.
Vermoeid maar gelukkig zitten ze tegen de wand van de roller en Bluu denkt aan de twee donzige en wat hij tegen deze had gezegd.
Wat een stomme plek om dat te doen, alsof een rammelende roller op een zandpad geen stomme plek is.
Hij barst in lachen uit, dat stokt als hij de snuit van Moon ziet. *Wijfjes, ze denken altijd dat ze worden uitgelachen.*
Ze hebben urenlang gereden als ze stoppen en als ze naar buiten kijken zien ze dat het licht getemperd.
Grijze, dreigende wolken zijn aan de horizon opgedoken die worden voortgestuwd door de wind.
Bluu schudt zijn kop en kijkt bezorgd naar boven.
'Dit kan weleens heel vervelend worden.'
'Wat bedoel je?'
'De wolken hangen zo laag dat ik het idee heb dat we die aan kunnen raken.'
Plotseling begint het fijne water te vallen.
'Dit is het jonge water, dat de troep voorafgaat,' zegt Bluu.
“Denk je dat?’ zegt Moon en dicht kruipen ze tegen elkaar aan onder het zeildoek, dat ze hebben gevonden.
Zo dicht tegen elkaar slapen ze 's nachts in hun slaapnest ook, dan is het knus en veilig, nu is het kil en vochtig.
Geleidelijk aan wordt het fijne water dichter en intenser, totdat het overgaat in striemend water.
Ik moet weten waar we zijn.

Zwetend, ondanks het koude en dichte water, wurmt Bluu zich onder het zeil uit en klimt op het zeildoek.
Binnen enkele seconden is zijn vacht zwaar van het water. Zich vastgrijpend aan het raamwerk wil hij naar de cabine klimmen, maar op dat moment begint de roller weeer te rollen.
Het vallend water is zo dicht dat het zicht op de weg slecht is en de besturing van de roller minder stabiel.
De roller slipt in een bocht en met moeite vindt de rijder het spoor terug. De bosweg is vol kuilen en gaten en een eng voorgevoel laat Bluu kokhalzen.
Dit gaat niet goed!
'Moon, we moeten hier weg,' gilt hij naar achteren.
Alsof ze op zijn roep heeft gewacht, zo snel staat ze naast hem.
Als ze een groep bomen naderen waarvan de takken over de weg hangen, schreeuwt Bluu: 'Springen!'
Op het allerlaatste moment springen ze omhoog. Bluu grijpt een tak en door de hoge snelheid van de roller slingert hij zich daaropvolgend naar een volgend boom.
Hij hoort de schreeuw van Moon, die iets hoger dan hij neerkomt, ze mist de tak en tijdens haar val grijpt hij haar arm.
'Dat ging maar net goed,' moppert hij.
Ze produceert een geluid dat op een lachje lijkt en dan horen ze een enorme klap.
Benieuwd laten ze zich uit de boom zakken en zien dat de laatste roller van de weg is geraakt, die is met de neus tegen een grillige boom gebotst.
Het vallend water striemt hun snuiten als ze naar de ravage lopen. Voorzichtig naderen ze de cabine en kijken door de met bloed bespatte ramen.
Bruut hangt over het gebroken stuur, zijn gezicht is één grote bloederige massa en vermoedelijk is hij met zijn gemene snuit tegen het raam geslagen.'
Naast hem zit de dikke, die is nu net zo snel weggebracht als de twee donzige die hij met knalstok heeft geraakt.
'We kunnen niets voor ze doen,' zegt Bluu.
'Ik wil ook niks voor ze doen,' klinkt het wraakzuchtig, 'het is hun verdiende loon.'
Besluiteloos staan ze in het vallend water dat hen in volle hevigheid geselt.
'Kom,' zegt Bluu, ‘we zijn weeer thuis, laten we naar de Jakarinde gaan, door jungle snijden we de weg af en het is het niet ver meer.’

Het is vele gele schijven en het ronde felle licht verder als vroeg in de schemerige morgen Bluu en Moon door het schelle geblaf van de makke blaffers worden gewekt.

Die slanke jagers heeft grasman aangeschaft in de tijd dat Bruut werd weggedragen en als de gladden naar buiten komen omringen de makke blaffers hen gretig jankend.
Buiten de hut brandt een klein vuur waarop gladden water gooien zodat dit onder luid gesis wordt gedoofd.
Bluu en Moon klimmen in de vijgeboom en staren naar het ernstige gezicht van grasman, hij beveelt de gladden iets met norse stem. De grasman is in de tijd veranderd, er is iets katachtigs in de lenige bewegingen van zijn gespierde lichaam gekomen. Geen gebaar van hem is overtollig en hij is derze morgen verdiept in de toebereidselen van de jacht.
Bluu voelt aan het humeur en gedrag van de grasman dat zijn toekomst van deze jacht afhangt. De slag die ze hem met hulp van de papia's hebben toegebracht en het wegdragen van Bruut met de lange roller heeft hem veel ellende gebracht.
Nu het licht is gekomen is het een korte tijd heerlijk voor wat betreft de temperatuur, maar snel zal het weer smoorheet zijn. Dan zal de dauw van de spinnenwebben verdwijnen en glimmend zweet als vitrage de huid van de gladden bedekken.
Bluu en Moon springen achter op de roller als die zich in beweging zet, de zesmakke blaffers zitten beneden hen in hun hokken. Na een kort maar heftig blaffen verwaardigen ze zich niet meer om naar de twee te kijken.
Na een tijd wordt de roller in de schaduw van enkele struiken geparkeerd. De makke blaffers worden aangelijnd en Bluu en Moon volgen de gladden op een afstand.
Iedereen is stil, men spreekt geen woord en grasman tuurt door de vergrotende glazen. In de lucht boven hen zweven de vleespikkers die hen opmerkzaam maken op een gedood dier. Plotseling, bij een groep rotsen, slaan de makke blaffers aan en ze gaan in de lijnen hangen om vrij te komen.
Onmiddellijk komen de gladden in actie. De pfft-gladde wordt geroepen, hij bestudeert de sporen in het zand en knikt.
Dan worden de jagers losgelaten en stormen met opgewonden geblaf in de richting van de dichtbegroeide vegetatie waaronder veel ericastruiken.
Als het geblaf van de makke blaffers overgaat in gejank, slaan de gladden zich met grote messen een weg door het struikgewas. Het gejank wordt steeds scheller, blijkbaar zijn de makke blaffers door het dolle heen. Het voert de gladden in een klein bos, waar een muffe lucht hangt van rottend hout.
'Oppassen!' zegt Bluu tegen Moon als hij de vele wilde ananasplanten ziet, met bladeren zo scherp als pijlpunten.
Het janken is nu een wild gekrijs geworden en Moon huivert.
Op een open plek in het bos, aan de voet van een baobab, staat een grote woeste, bewust van zijn kracht.

Het wisselvallige ronde felle licht valt op de grote zwarte vlekken die afsteken tegen zijn vacht. Helemaal buiten zichzelf stormen de makke blaffers telkens op het dier af dat zich achteloos verweert.
Af en toe haalt hij naar hen uit, maar altijd met ingetrokken klauwen. De woeste is niet werkelijk kwaadaardig, het doet Bluu denken aan grasman die op dezelfde manier naar een kleine, stekende vlieg slaat die hem hindert. De pfft-gladde zet zijn blaasroer aan de mond en er klinkt 'Pffft!'
Op datzelfde moment roept de gladde van de makke blaffers zijn dieren terug. Gedwee, nog wat nagrommend, leggen die zich aan zijn voeten. De woeste opent zijn muil in een secondenlange geeuw en Bluu rilt bij het zien van de roze achterkant van diens keel en de enorme tanden.
De ronde ogen van de woeste zijn strak op de pfft-gladde gericht en hij worstelt om op de poten te blijven. Dan sluiten de ogen zich langzaam en valt de kat neer op zijn zij.
Drie gladden leggen het dier op een stuk zeil en brengen het naar de roller, de anderen trekken met de makke blaffers verder.
Het struikgewas wordt dichter, de paden smaller en steeds moeilijker is het voor de gladden om zich op de boomwortels staande te houden.
Bluu en Moon slingeren en springen vrolijk en ongehinderd door de bomen met hen mee.
De pfft-gladde die vooroploopt stopt, bukt zich, pakt een beetje aarde en wrijft dat tussen zijn vingers fijn.
Hij roept de makke blaffers en laten die het spoor ruiken en enthousiast schieten die weg tussen de struiken.
De gladden beginnen zich, achter de makke blaffers aan, met grote messen een weg dwars door de struiken te banen.
Naast het dier dat ze achtervolgen, of waarnaar ze op zoek zijn, schijnt hier verder niets te leven, met uitzondering van de sluwe sluipers en vliegers, beiden onzichtbaar en verder de overal aanwezige mieren.
Bluu denkt aan het vreemde beest dat hij tijdens zijn trektocht naar hier had gezien.
Zouden ze daarnaar op zoek zijn?
Eén van de gladden laat een kreet en vloekt daarop.
De fluit van de gladde, van de makke blaffers, klinkt hard en even later doemen die weer op, hijgend en met schuim om hun bekken.
Bluu en Moon laten zich zakken om alles goed te kunnen zien.
'Ik ben gebeten door een slang,' kermt een helper.
'Door wat en waar?' vraagt de pfft-gladde, die zich wendt tot de gladde, die op een omgevallen boomstam is gaan zitten.
Die tilt zijn been op.
'Door wat weet ik niet, kijk hier, boven mijn enkel.'
De pfft-gladde betast het been en knikt: 'het is een slangenbeet.'

Daarna draait hij zich naar twee gladden: 'Gaan jullie dat serpent eens zoeken en maak hem af.’
De pfft-gladde pakt de lange, smalle zweetdoek die de gladde om zijn hals draagt en zegt: 'Die heb ik nodig!'
Snel wikkelt hij de doek om het been, onder de knie van de gladde en legt er een knoop in.
Daarna pakt hij een stuk hout, steekt die onder de knoop en draait dit rond totdat het been is afgebonden.
Plotseling worden ze opgeschrikt door enkele harde knallen.
De twee weggestuurde gladden tonen even later een kleine sluwe sluiper die hij aan zijn staart draagt.
'Hier is het serpent.'
Er klinkt ontzag in de stem van de pfft-gladde als hij het beest bekijkt. 'Een zwarte mamba, dat is een gevaarlijke opdonder.'
Hij draait zich naar grasman.
'De gewonde moet zo snel mogelijk naar een dokter.'
Grasman weifelt, dan zegt hij resoluut. 'Daar hebben we nu geen tijd voor, het werk gaat voor, geef hem een fles water en dan halen we hem later weer op.
'Jullie laten me hier verdomme toch niet creperen?' zegt de gewonde gladde nijdig.
'We komen je later weer ophalen zei ik toch, of twijfel je aan mijn woorden?'
De gladde spreidt met een verslagen gebaar zijn handen.
'Jij hebt het voor het zeggen.'
'Zo is het.'
Ongeïnteresseerd heeft iedereen geluisterd.
Even later worden de makke blaffers weer losgelaten en gaan de gladden opnieuw met de grote messen aan de gang.
In de verte horen ze de makke blaffers opnieuw aanslaan.
Die hebben wat gevonden.
Nadat de gladden het struweel zijn doorgetrokken komen ze op een pad dat zich langs palmen en broodbomen omhoog slingert, totdat ze op een opengehakte plek in de jungle komen.
De makke blaffers staan dreigend rondom het vreemde dier dat mieren verslindt.
De makke blaffersman roept zijn dieren terug en de gladden rennen op het dier toe dat zich als een bal heeft oprolt en wordt beschermd door de verbeende huidschilden die een beschermend pantser vormen.
Eenvoudig, zonder dat het blaasroer van de pfft-gladde eraan te pas hoeft te komen, rollen de gladden het dier in een juten zak. Die gooit één van de gladden over zijn schouder en dan gaan ze de lange weg terug naar de roller.

Witte wolken, waarvan de onderkant dreigend donker zijn, stapelen zich op.
'Het vallend water gaat komen,' zegt Bluu, die samen met Moon in de boomtoppen bladeren, vruchten en bloemknoppen plukt. Af en toe stopt hij een mooie vrucht in haar bek en lacht als het sap over haar kin loopt. Bluu zegt, terwijl hij een bezorgde blik op de wolken werpt: 'We gaan naar de moabi.'
Met zijn sterke armen en poten gaat hij met grote sprongen razendsnel van tak tot tak.
'Wacht even Bluu, niet zo snel. Ik kan je niet bijhouden.'
Op een brede tak wacht hij op haar, hij voelt aan de brede, sterke lianen waaraan hij zich vaak voortslingert, dat heeft hij bij de mzungu geleerd.
Als ze naast hem zit bij hun nest merkt hij dat ze buiten adem is. 'Ging het te snel wijfje?'
'Veel te snel,' zegt ze nahijgend.
'Ja, we zijn beide springers en we passen goed bij elkaar.'
Weifelend kijkt Moon hem aan.
'Waarom sloof je je zo uit, ik weet dat je sterk en snel bent.'
Zenuwachtig schuift Bluu heen en weer op de tak.
'Ik denk dat we in conditie moeten blijven omdat we voor iets groots bestemd zijn.'
'Wat voor groots?' vraagt ze verwonderd.
'Dat we grasman moeten stoppen met wat hij doet.'
'Hoe moeten we dat dan doen?'
'Daar moeten we goed over nadenken en ik denk dat we een plan moeten opstellen en hem niet laten merken wat we gaan doen. Ook moeten we voordeel putten uit onze bekendheid met het terrein, zodat we weten hoe we kunnen vluchten.'
Haar verwondering maakt plaats voor bewondering.
'Hoe weet je dit allemaal?'
'Dat heeft Bonko me verteld.'
Dit antwoord brengt Moon op het idee van de groenen.
'We zouden ook hulp kunnen vragen aan je vrienden.'
'Nee, dat doen we niet,' klinkt het resoluut.
Bluu denkt aan zijn vervelende ervaringen met Kanda en hij huivert bij het idee dat Moon iets zal overkomen.
'Wat wil je dan?'
'Ik denk dat we grasman hier weg moeten jagen.'
'Hoe wil je dat doen?'
'Ik heb besloten hier alles wat van hem is te vernietigen.'

'Wij', zegt Moon gepikeerd, 'het is niet ik, het is wij, wij zijn samen en wij besluiten dat.'
Bluu grinnikt om haar felheid.
'Wij,' zegt hij toegevend, 'ik heb veel van grasman geleerd en wij gaan hem met zijn eigen wapens verslaan.'
Moon houdt haar adem in, hij klinkt zo zelfverzekerd.
Bluu zegt: 'ik weet hoe je vuur maakt.'
Ze schrikt, hapt even naar adem.
'Vuur?' zegt ze angstig, 'is dat niet gevaarlijk?'
'Ik beheers het en ook hoe je een groot vuur kunt maken.'
Met ontzag kijkt ze hem aan.
'Je wilt grasman verbranden?'
Bluu schiet in de lach. 'Nee, hem niet, maar wel de hutten, de rollers en alles wat brandt en zo kan hij niets meer vangen en wegbrengen.'
Moon wrijft peinzend over haar kin.
'Dat kan, maar misschien bouwt hij nieuwe hutten en rollers.'
'Dan doen we het opnieuw, zoals ik al zei, ik beheers het maken van vuur.'
Plotseling voelt Moon iets van onbehagen.
Dit plan wil zeggen dat Bluu ook kan worden weggedragen.
Ze legt haar klauwje op zijn arm.
'Je zou me een groot plezier doen als jij je vrienden vraagt ons te helpen.'
Bluu gaat wat verzitten, hij twijfelt en denkt.
Kanda is niet te vertrouwen, maar zonder zijn hulp zal het niet lukken. Wat moet, dat moet!
Zo stelt hij zichzelf gerust en hij trekt haar tegen zich aan.
'Een goed idee, Moon, ik zal het hen vragen. Maar we moeten elkaar iets beloven, als het gebeurd is blijven we gezellig samen, dan gaan we aan onze toekomst denken.'

Bluu klimt de rotsen op naar de gezamenlijke slaapplaats van de groenen. Die vlooien elkaar in de schemering, om zich op die manier vrij te houden van parasieten. Hij bewondert de strategische keuze van Kanda.
Hier op deze rotsen is de groep dicht bij het snelle water en op deze hoogte heeft de leider een goed uitzicht. Op deze plek kunnen ze de snelle en de wrede de groenen niet zo makkelijk verrassen. Bluu is hier nog nooit geweest en omdat hij niet weet hoe de ontvangst door de groenen zal zijn, blijft hij zenuwachtig achter een rots verscholen om de leider te traceren.
Dan ontdekt hij Kanda bij zijn clan en het is niet te geloven hoe groot deze is geworden. Zijn vriend van vroeger heeft nu een zilvergrijze vacht, die bijna wit is op de wangen, op zijn billen en heel eigenwijs ook het puntje van zijn staart.

Net als de woeste heeft hij lange manen.
Kanda zit op een rotspunt en er zitten enkele wijfjes op een rots in de buurt van hem.
Een wijfje houdt haar kleine met een klauw tegen haar buik gedrukt, het andere kleintje is al wat groter en zit achter op haar rug.
De harem is groot, er zitten heel wat wijfjes met jonge blagen.
Eén van de grote groenen heeft Bluu ontdekt, die stormt blaffend op hem af en dit trekt de aandacht van Kanda, die daarop dreigend schreeuwt.
De aanvaller kijkt om en na een bevelend gebaar van de leider blijft hij staan.
Nu Kanda ontdekt dat het Bluu is, doet die een paar stappen naar voren, terwijl de leider naar hem toekomt.
Die smakt met zijn lippen, legt zijn oren plat tegen zijn kop en knijpt zijn ogen dicht.
Bluu die deze wijze van begroeten bij de groenen heeft gezien, doet hetzelfde en daarna omhelzen ze elkaar en voert de leider hem mee naar de rotspunt.
Als ze zitten zegt Kanda: ‘Je bent nu één van de onzen.’
‘Dank je Kanda, het is prettig je weer te zien, hoe gaat het?'
Eén van de blagen trekt Bluu heel brutaal aan zijn lange staart.
De leider tikt waarschuwend op zijn borst en de moeder haalt haar jong onmiddellijk naar zich toe.
'Het gaat goed,' antwoordt Kanda. 'Vreugde en verdriet wisselen elkaar af, zoals water en het ronde felle licht.'
'Mag ik zeggen: veel vreugde en weinig verdriet?'
'Veel wijfjes en jongen, maar ook treurnis om al die zijn weggedragen,' beaamt Kanda, 'maar wat is het doel van je komst?'
'Ik kom vragen of je me kunt helpen.'
'Natuurlijk kan ik je helpen,' grijnst Kanda, 'wat is het probleem?'
'Herinner jij je de goedmoedige bullen nog die, toen we jong waren, langs ons trokken voorbij het spirelliveld met de grote, grillige boom?’
Er trekt een glimlach over de snuit van zijn vriend.
'Ja, dat herinner ik me nog, we dachten in onze onschuld dat voorbij de boom de grond ophield.'
Ernstig kijkt Bluu hem aan. 'Die goedmoedige bullen zijn door grasman gevangengenomen en weggebracht.'
'O ja! hoe weet je dat?'
'Dat heb ik ontdekt. Grasman heeft de gestreepte, de langhalzen, de sluwe sluipers, het gestreepte gevaar, waar we zo bang voor zijn, en ook de woeste opgesloten en die van hun vrijheid beroofd.’
'Wat hebben de groenen daarmee te maken?'
Bij dit laconieke antwoord staart Bluu de leider verbluft aan.

'Doet het je dan niets dat ze de bewoners van ons grote gras, onze bomen en rotsen gevangennemen? Misschien nemen ze ook jou, je wijfjes en jongen gevangen.'
'Dat is mijn verantwoording, ik als grote leider zal ervoor zorgen dat zoiets nooit zal gebeuren.'
'Ja, maar je zou me kunnen helpen, ik heb een prachtig plan om grasman te verjagen.'
Kanda gaat rechtop zitten, wijst naar de vele wijfjes met hun jongen.
'Het risico nemen om weggedragen te worden, dat kan ik niet, ik heb mijn verantwoording ten opzichte van mijn harem, mijn jongen en de clan.'
Hierop springt hij van de rotspunt, geeft Bluu wat fruit en zegt: 'Het ga je goed, Bluu.'
Daarna draait de laffe leider zich om, daarmee te kennen gevend dat het gesprek wat hem betreft ten einde is.
De oude leider was weliswaar erg dominant, maar voor hem heeft Bluu altijd respect gehad.
Voor Kanda, die zichzelf na het wegdragen van de oude tot leider van de groenen heeft opgeworpen, kan hij dit respect niet opbrengen.
Kanda is oneerlijk, egoïstisch, laf en heeft naast een grote bek enkel oog voor eigen gewin.
Terwijl Bluu op een tak van de koortsboom zit, denkt hij aan het gebeurde op de rots. Aan alles wat hij die dag had gehoord: de laffe woorden en het gegniffel van de wijfjes, het gillen van de kleine soortgenoten en het gekreun van het demente wijfje die hem aanstaarde met een bek waaruit kwijl liep.
Hij denkt ook aan de beloften die Kanda hem daarvoor had gedaan: natuurlijk kan ik je helpen, wat is het probleem?
Aan zijn laffe reactie: Ik kan het risico niet nemen om te worden weggedragen.
Bluu denkt aan dit alles en koestert de hoop dat hij de verdelging van grasman alleen met Moon kan klaren.
Dit alles overpeinst Bluu als hij alleen op zijn tak van de boom zit.
Geagiteerd staat hij op, maakt de haren los uit zijn kruis, ze plakken van het zweet, en trekt een paar keer opgewonden aan zijn lurf.
Hij vraagt zich af of Moon, met haar temperamentvolle geest en nu teruggetrokken in de zee van stilte, ook aan die dingen denkt. Bluu weet het niet.
In zijn teleurstelling en frustratie ziet hij alles wat met Kanda te maken heeft in een spiegel die niet helemaal recht is, waarin de beelden zijn misvormd en de problemen groter lijken dan ze zijn. Hij voelt instinctief dat alles niet meer is zoals het voordien was en denkt ook aan andere zaken: de beloften, de dodelijke vergelding, het onnoemelijke verdriet dat dit veroorzaakte en het verraad van de hoop.
In die stemming wipt Moon naast hem op de tak en vraagt:
'Ben je bij je vrienden geweest?

Hij slaat zijn ogen neer en trekt opnieuw aan zijn lurf.
Dit geeft hem zoals altijd een gevoel van vertrouwen.
'Ja, ik ben erg teleurgesteld. Kanda verbergt zich achter zijn verantwoording voor de clan en zijn harem.'
'Ik heb hem nooit gemogen,' zegt Moon. 'Iedereen heeft wel eens een slechte dag, we laten onze plannen niet verijdelen door het wel of niet meedoen van de groenen.'
Maar Bluu is te zeer teleurgesteld in Kanda en nadat hij wat vruchten heeft gegeten en de bast van de Yohimbe, klimt hij naar de top van de boom.
De groenen zijn voor Bluu een gewoonte geworden, hij had de troep op de duur zo goed leren kennen dat zelfs hun geheimste bedoelingen hem niet meer konden verrassen.
Maar nu is hij toch verrast en de weigering van Kanda ervaart hij dan ook als verraad.
Een leider van een troep, een groene die een harem heeft van zeven wijfjes en vier jongen, zou zijn verantwoording moeten nemen.
Met die gedachten laat hij zijn blik gaan over de omgeving.
De boomtoppen van de jungle en de savanne in de verte zijn gedrenkt in het wonderlijk kille licht van de gele schijf. Die laat het mistgordijn bij de rotsen waar de groenen wonen van zilver zijn.
Bluu heeft het gevoel alsof hij in het donker onverslaanbaar is, zoals hij hier kaarsrecht zit op één van de bovenste takken, terwijl de zwoele wind zijn vacht laat golven.
Eigendunk weet hij, want al zou hij de buitengewone gaven van grasman bezitten, dan nog was het een armzalig vermogen geweest.
Vriendschap en loyaliteit waren het grootste bezit van de soortgenoten en daarop had Kanda inbreuk gepleegd.
Bluu slaakt herhaaldelijk diepe zuchten, niet uit teleurstelling of pijn, het zijn louter fysieke zuchten, zoals die worden geslaakt uit onmacht.

Als het ronde felle licht komt is bij hem het gevoel van macht verdwenen. Bluu heeft zich losgemaakt uit de greep van het duister en voelt de vrees waarvan ook de bomen en struiken doortrokken lijken te zijn.
Hij heeft dit merkwaardige gevoel al eerder gehad, altijd nadat hij van de bast van de Yohimbe had gegeten, als hij het niet zo prettig vond ongelukkig te zijn.
Wetend dat het opnieuw eten van de bast hem opnieuw in een prettige stemming zal brengen, steekt hij enkele stukjes in zijn bek, die hij in het slaapnest heeft bewaard.

Op dat moment wordt hij gestoord door het opgewonden geblaf van Moon, die snel omhoogklimt. Haar snuit is van afschuw vertrokken en ze zwaait wild met haar armen.
'Ze hebben drie wijfjes weggebracht en zes jongen geslagen en gevangengenomen,' hijgt ze.
'Rustig maar, wat is er precies gebeurd?'
'Gladden hebben met de knalstok drie groenen weggebracht. Ik heb ze zien liggen achter de witte hut en ook dat de makke blaffers ze hebben meegesleept. Daarna heb ik het gegil van de kleintjes gehoord die in een roller werden gestopt en zijn weggegaan. Het was verschrikkelijk.'
De zinnen stoot ze huilend uit, terwijl ze haar kop in haar armen verbergt.
Bluu schudt zijn kop.
Hoe kan het gaan? Ik heb Kanda gisteren om hulp gevraagd en nu slaat het noodlot al toe.
Het bericht heeft niet alleen Moon, maar ook de groenen bereikt. Ze worden opgeschrikt door het geschreeuw van de woedende troep onder hen.
Bluu klimt uit het slaapnest en laat zich vallen, na enkele sprongen ploft hij midden tussen de groep en niemand van de groenen begroet hem.
Bluu kijkt Kanda vragend aan, die slaat zijn ogen neer, wrijft over zijn buik, trekt aan zijn lurf en toont daarmee wanhopig te zijn. Schor van droefenis zegt hij:
'Myra, Branja en Knief zijn door de makke blaffers meegenomen, daarbij ben ik zes jongen uit de stam aan de gladden kwijtgeraakt.'
Na een korte stilte vervolgt hij: 'Toen je was vertrokken zijn ze uit mijn harem verdwenen. Even heb ik de hoop en gedachte gehad dat jij ze had meegenomen als wraak voor mijn laffe weigering je te helpen.'
'Vrienden doen zoiets niet,' antwoordt Bluu, in het midden latend of hij de weigering van Kanda bedoelt of diens gedachte van het wraak nemen.
'Wat kan ik nu nog doen?' vraagt de leider.
'Het is hard om te zeggen, maar de jongen ben je kwijt. Die zijn met de rollers ver weggebracht en komen nooit meer terug.'
Even is het doodstil, dan breekt het tumult los.
De groenen beginnen met takken tegen de bomen te slaan en krijsen en schreeuwen hun onmacht uit.
Kanda is duidelijk teleurgesteld in zichzelf, voelt dat hij als leider tekort is geschoten en gaat uit schaamte met zijn rug naar Bluu zitten.
'Ik heb de plicht mijn harem te beschermen. Tegen de snelle en de wrede kan ik hen nog wel verdedigen door de groep te laten gillen en te dreigen met onze tanden. Maar de gladden hebben lange stokken die knallen en zullen ons wegdragen als we ons niet verbergen.'
'Wat wil je daarmee zeggen?'

Kanda heeft een wanhopige blik in zijn ogen, hij knijpt zijn lippen hard op elkaar en slaat op zijn borst. 'Ik had hier niet moeten komen,' zegt hij en stil druipen de groenen af.

Moon komt vermoeid en bezweet uit de boom, haar kop tolt en door haar ogen ziet ze alles rondom zich wazig. Duizelig gaat ze op een rots zitten om op adem te komen, blij dat ze even uit kan rusten. Haar vingers betasten de snee in haar billen, dicht bij haar anus. Daar was een scherpe doorn aan blijven haken en haar rechterpoot is opengehaald toen ze bij het neerkomen uit is gegleden op een bemoste steen en in de meidoorn is gevallen.
Het is gebeurd toen ze in de boom was weggedoken voor de sluwe sluiper die onverwacht naar haar was uitgevallen. Hij had haar net gemist doordat ze op tijd was weggesprongen, maar bij het neerkomen was ze op de bemoste steen geland.
Ze raakte verward in de struik, kreeg daardoor het gevoel dat ze tegen de hele jungle op moest boksen.
'Bluu, help me!' schalt haar schreeuw door het bos, nadat ze op adem is gekomen.
Het is geen Bluu, maar Kanda die haar te hulp komt, samen met enkele groenen is hij toevallig in de buurt.
'Wat is er gebeurd, ben je gevallen?
Ze barst in snikken uit.
'Ik ben aangevallen door een sluwe sluiper.'
'Dat is erg, heeft hij je geraakt?'
'Nee, maar ik ben lelijk terechtgekomen toen ik sprong.'
'Gaat het nu een beetje?'
'Ja, het gaat wel weer,' zegt ze dapper.
'Waar is Bluu de Grote, die je dient te beschermen?' vraagt hij spottend.'
'Ik kan heel goed voor mezelf zorgen, ik denk dat hij bij het snelle water is.'
'Hij hoort bij jou te zijn, kom, ga met mij mee, ik wil je als wijfje en zal je tegen iedereen beschermen.'
Moons haren schieten overeind van schrik.
'Nee, ik ga naar Bluu.'
De ademhaling van Kanda maakt een fluitend geluid, hij neemt een diepe teug lucht door zijn bek en brult: 'Jij gaat met mij mee.'
Tegelijkertijd grijpt hij Moon bij haar pols en sleurt haar van de rots. 'Waag het niet mij tegen te spreken kleine franje wijfje.'
'Nee, ik wil niet.'
Moon veracht zichzelf door de jengelende zwakheid die in haar stem doorklinkt.
Wat kan ik alleen tegen zes grote mantelgroenen?

De tocht naar de rots van de groenen is voor Kanda er één van triomf en onderweg zegt hij de meest walgelijke dingen tegen Moon.
'We zullen mooie jongen krijgen: bavianen met prachtige franjes.'
De groenen rondom hem gillen van plezier en kijken bewonderend op naar hun leider.
De droefgeestige stilte, het laatste doffe licht dat over de savanne en rotsen strijkt begint Bluu te verontrusten. In de verte is al niets meer te zien. Het licht trekt zich terug en Moon is nog steeds niet bij het slaapnest.
Geleidelijk maken zijn prettige mijmeringen plaats voor een gevoel van onbehagen en angst.
Waarom is Moon er nog niet?
Bluu springt hoger in de boom en gaat vandaar de omgeving verkennen.
Waar zou mijn wijfje toch zijn?
Af en toe schreeuwt hij haar naam, echter enkel de echo geeft antwoord. Hij stopt, hijgt en vindt dat hij hoog genoeg is geklommen.

In witte sluiers gehuld ligt de jungle onder hem. Andere hoge woudreuzen pieken boven de nevel uit, de grijze rotsen zijn daarin opgelost en niet eens te zien, ze liggen in het grijs verscholen. Het water dat is gevallen stijgt in blauwe damp tussen de bomen en Bluu snuift de zoete geur van bloemen op.
Hij houdt van de tijd na het vallend water
Plotseling spitst hij zijn oren, de schreeuw van Moon voelt hij meer dan dat hij die hoort en een moment is hij volkomen verloren, weet niet wat te doen.
Dan laat hij zich vallen terwijl angstige gedachten door zijn hoofd malen, bang dat hij te laat komt. *Te laat voor wat... Is Moon verwond... Is ze weggedragen?*
Bluu kokhalst bij die gedachte en springt vanaf de laatste tak op de grond die bedekt is met een laag vochtige stront van de woeste en walgend van die stank spuugt Bluu het maagzuur uit
In andere situaties zou hij naar het snelle water gaan om de stank ogenblikkelijk af te spoelen.
Nu rent hij naar de Yoruba, de hoogste boom die hier staat en springt hoger en hoger.
Zijn ervaren oog ontdekt ogenblikkelijk de ideale weg door het bladerdak om snel bij de rotsen in de vallei te zijn.
Opnieuw is er de kreet, nu hoort hij daarin duidelijk angst.
Bij de rotsen, daar waar de enorme grillige boom groeit, houdt hij even stop om zich te oriënteren.
Een stel groenen heeft zich rondom de rots van Kanda gegroepeerd.

De snuit van de Bluu vertrekt in een vreemde mengeling van woede, verdriet en spijt. Hij aarzelt, maar dat duurt maar even. Behendig springt hij van rots op rots tot hij bij Kanda is.
Die zit triomfantelijk in het midden van de groep.
Zijn klauw omklemt de pols van Moon, die wanhopig probeert zich los te rukken.
Zou ze iets hebben gedaan, misschien gestolen?
Moon kijkt hem betraande ogen aan als hij zich dreigend voor Kanda posteert.
'Laat haar ogenblikkelijk los!'
De leider van de clan kijkt hem spottend aan, duidelijk gesterkt door zijn postuur en de soortgenoten die rond hen staan.
'Geen denken aan,' zegt hij koel.
'Waarom houd je haar gevangen?'
'Ach, iedereen heeft zo zijn zwakheden en die van mij zijn de konten van van de wijfjes.'
De smeerlap grijnst en het is niet de grijns van een baviaan, maar Bluu vindt het meer de ordinaire, brede en walgelijke grijns van een sjimpie.
'Zeg maar kleine, wat denk je ertegen te doen dat ik haar in mijn harem opneem? Ze wil maar wat graag door mij genomen worden.'
In reactie op zijn woorden buigt Moon zich voorover en bijt Kanda venijnig in zijn pols en zijn snuit vertrekt van pijn.
Hij geeft Moon een draai om haar oren en spot: 'Wat een temperament heeft dat nieuwe wijfje van me.'
Bluu springt op en neer van woede, zijn blik schiet heen en weer tussen Kanda en Moon.
'Laat haar los Kanda, je vergeet dat door de oude leider heeft gezegd dat ik door de groenen Bluu de Grote wordt genoemd.'
Rondom hem brullen de groenen van het lachen en Bluu trilt van onmachtige woede.
Kanda sneert: 'Je had maar moeten zorgen kleine, dat ze bij je in de buurt was gebleven, dat doe ik ook met mijn wijven.'
De minachtende manier waarop Kanda over zijn wijfje praat laat Bluu ontploffen.
‘Je bent nog minder dan een sluwe sluiper.’
Dit is de zwaarste belediging voor een groene, maar Bluu is dan ook razend.
Buiten zinnen raapt hij een stuk rots op, heft die op en geeft Kanda drie, vier, vijf dreunen op zijn kop.
Uit de keel van Bluu komen rochelende, hijgende geluiden, terwijl hij op de schedel van de baviaan los timmert.
Vreemd genoeg valt Kanda niet neer, die blijft op zijn hurken zitten en Bluu moet de klauw loswrikken die de pols van Moon vasthoudt.

‘Als je het in je kop haalt om Moon nog één keer aan te raken, dan zul je weg worden gedragen,’ bijt hij de bewusteloze Kanda toe.
De groenen hebben na hun lachen niets meer gezegd, kijken al die tijd zwijgend toe.
Wanneer de woedende Bluu met zijn wijfje de rotsen verlaat wijken ze vol respect uit elkaar, ze maken ruim baan voor Bluu de Grote.

Na de desillusie met de mantelgroenen zijn Bluu en Moon naar het snelle water gegaan om orde in hun gedachten te brengen. Bluu werpt kiezelstenen in het water, weet nu dat Kanda absoluut niet het karakter heeft dat de leider van de groenen behoort te hebben.
Al walgt hij van Bonko, die was wel een echte heerser over zijn troep geweest en toonde echte leiderschap.
Bij Kanda lijkt zijn bestuur enkel te bestaan uit paren, paren en nog eens paren. Dat is natuurlijk ook belangrijk, maar hij is geen leider.
Dat zijn jeugdvriend twee keer achtereen zijn lafheid toont, daar walgt Bluu van en hij begrijpt ook niet dat Kanda wraak neemt om zijn lafheid te maskeren en trachtte zijn wijfje in te lijven in zijn harem.
Moon trekt haar voeten uit het water, ze blaast op haar tenen en trekt haar wenkbrauwen hoog op.
'Wat maakt Kanda zo'n lafaard dat hij al die vreemde dingen doet en ons niet wil helpen?' vraagt ze.
Terwijl Bluu gedachteloos steentjes in het snelle water blijft gooien kijkt hij zijn wijfje aan, in wiens stem een ondertoon van bitterheid ligt en hij trekt zijn schouders op.
'Wij komen uit een andere cultuur, onze stam op zichzelf is moedig en één van strijders. Kanda lijdt misschien te veel onder de verantwoordelijkheid die hij draagt.'
Ze schudt haar kop en zegt langzaam.
'Als zes jongen worden gestolen en drie wijfjes weggedragen, dan is het een grote lafaard als hij geen actie onderneemt. Daarbij wil hij mij, tegen mijn wil, tot de zijne maken. Het is gewoon een smeerlap die het respect van zijn stam niet verdient.'
Peinzend staart Bluu over het water waar het stille gevaar huist, waar nog nooit een van zijn soortgenoten over heeft kunnen zwemmen zonder dat die werd verslonden.
Maar ook was daar nooit een vijand van de groenen over kunnen komen, nooit hadden ze behoeven te vechten, nooit was er werkelijk iets gebeurd.
Kanda heeft geen enkele ervaring met vechten, misschien is hij daardoor wel bang.

Moon onderbreekt zijn gedachten.
'Wat kan Kanda tot de grote lafaard hebben gemaakt die hij nu is, dan had Bonko toch heel wat meer ballen, vind je ook niet?'
Moon herhaalt onbewust wat Bluu even ervoor dacht, maar nu hij de bewondering in haar stem hoort gloeit een vonk van woede in zijn binnenste. Dat met de groene baviaan was hij niet vergeten en ook niet zijn opmerking: 'Ik wil dat kleine wijfje voor de moeite, het lijkt me wel lekker met zo'n kleintje te paren.'
Het is maar goed dat Bonko was weggedragen.
'Vind jij dat niet?' klinkt het opnieuw.
Het lijkt wel of Bluu haar niet hoort, zo gespannen probeert hij uit zijn gedachten wijs te worden, maar haar hernieuwde vraag brengt hem terug en met uitdrukkingsloze stem zegt hij:
'De meeste soortgenoten worden volwassen, misschien was dat Bonko en nu bij Kanda niet. De oorzaak moet wellicht in hun jeugd worden gezocht.'
'Wat kan Kanda hebben meegemaakt dat hem tot een lafaard maakt?'
Bluu haalt zijn schouders op. 'Ik weet dat hij zijn oudere al jong heeft verloren, van de ene dag op de andere waren die verdwenen. Misschien denkt hij dat die gevangen zijn genomen door grasman.'
'Dan zou hij juist moeten helpen, jij biedt hem de mogelijkheid hulp te bieden bij het verdrijven van grasman. Dat is een gevaar dat ons belaagt en nu ook de groenen. Kanda maakt een keuze die van weinig moed getuigt. Dit alles omdat hij bang is dat hij wordt weggedragen. Kanda is een laffe groene met blaffersbloed.'
Nogmaals haalt Bluu zijn schouders op als gebaar van onbegrip. 'Laten we maar terug naar de slaaphut gaan,' stelt hij voor.

Het avondlicht verflauwt. De bries die met het sterven van het licht is opgestoken laat de takken beven en de bladeren vallen. Bluu, onrustig en opgefokt, kan niet slapen. Hij denkt aan zijn eerste contact met de groenen. Hij kan zich nog precies herinneren hoe spottend Kanda hem had begroet.
Alle rode bananen, wat ben jij voor een dwerg? Ben je het kind van een boomkroko?
Toen had zich beledigd gevoeld. Zo begroet je een eenzame soortgenoot niet die voor het eerst kennis wil maken.
Misschien had Kanda direct al in de gaten dat ik moediger ben dan dat hij van nature is.
Bluu had de panische angst op de snuit van Kanda gezien toen hij vroeg of de groenen mee wilden doen.
Hoe kan de angst om weggedragen te worden groter zijn dan de angst je eer te verliezen?

Voorzichtig laat hij zich uit het nest glijden om Moon niet wakker te maken en klimt omhoog in de boom.
Hij gaat boven in de top op zijn geliefde tak zitten, van hier heeft hij een fantastisch zicht op de duizenden boomtoppen die in het licht van de gele schijf als van zilver lijken te zijn gemaakt.
De rotsformatie van de groenen lijkt op een groot en onneembaar fort. Daar ergens ligt Kanda met zijn harem te slapen, waarvoor hij zegt de verantwoording te dragen.
Toen één van de kleinen door de valse vlieger was geroofd en hij samen met Moon de horst had vernield was Kanda er niet geweest om hem te helpen. De oude dominante leider van de groenen had hem toen de naam Bluu de Grote gegeven, maar Kanda heeft hem zo nooit willen noemen.
De frustratie laat de woede van Bluu weer toenemen, hij springt op en schreeuwt in de richting van de rotspartij:
'Kanda de baviaan is een lafaard!'
Dit echoot lang na in de stille nacht, hij hoort enkel een reactie van de blaffers op zijn schreeuw.
Het lucht Bluu enorm op en hij realiseert zich dat hij eigenlijk medelijden met Kanda moet hebben.
Het is jammer voor zijn harem, maar de arme stakker is totaal niet berekend op dat wat van een leider verwacht mag worden.
Wanneer hij in zijn nest terugkeert, vindt hij Moon klaarwakker, ze klemt een mango tussen haar voeten en pelt die met haar kleine vingers. Ze bijt er een stuk af en geeft hem de rest.
'Was jij het die zo schreeuwde?'
'Het was een bericht aan de groenen,' zegt hij met een ondertoon van bitterheid.
'Denk daar nu toch niet meer aan, we gaan gewoon door en die domme groenen hebben we niet nodig.'
'Zo is het, Bluu de Grote en zijn wijfje knappen het wel op.'
Voor het eerst sinds zijn bezoek aan Kanda ontdekt ze het spoor van een glimlach en ze vraagt: 'Wat is je plan?'
Zijn stem klinkt ernstig als hij zegt:
'We laten eerst de dieren los, dan maak ik vuur, dat vuur eet de hutten en ook de rollers op. Dan heeft de grasman niets meer en moet hij en de gladden weg.'
Ze knikt. 'Is dat niet gevaarlijk?'
Bluu: 'We zijn geen groenen,' is zijn minachtend antwoord.
Moon: 'Misschien eerst het vuur en dan de dieren?'
'Waarom?'
'Wanneer het vuur eet en eet, dan moet grasman vechten tegen het vuur en dan kunnen wij onderwijl de de bullen bevrijden.
Bluu denkt even na. 'Je hebt gelijk, eerst het vuur.'

Bluu kan de brutaliteit van Kanda niet uit zijn hoofd zetten, die heeft zijn wijfje vastgepakt, geslagen en heeft haar in zijn harem op willen nemen.
Zijn Moon, een wijfje van iemand die door de groenen 'Bluu de Grote' behoort te worden genoemd.
Hij haat Kanda met de drift van een woeste.
Met dezelfde intensiteit als die hij had tijdens de momenten van liefde, toen hij naar Moon verlangde en Bluu valt op de oerdriften terug die sporen met zijn geboortegrond.
Alles wat hij aan goedhartigs heeft, de instinctieve bezorgdheid die tijdens zijn omgang met Moon een andere Bluu van hem heeft gemaakt.
Dat alles valt van hem af, als dorre bladeren bij een storm om kale takken achter te laten.
Met mijn wijfje kan ik er niet over praten, ook al heeft ook zij het warmbloedige temperament van waar ze vandaan komt, maar mijn wijfje begrijpt niet wat er in me leeft, begrijpt niet dat ik in mijn eer ben gekwetst en dat ik dit niet kan accepteren.
Bluu neemt wat van de bast van de Yohimbe boom, daarna is het altijd of hij koeler en scherper kan nadenken.
Bij de grillige boom aarzelt Bluu nog een ogenblik. Hij schudt het hoofd met een driftige bewegingen, springt vanuit de boom op de rotsen in het scherpe licht.
De wachter van de groenen heeft hem gezien en zijn komst gemeld. Er klinkt gelach en Kanda springt even later op zijn rots, gevolgd door zijn harem en de clan van groenen.
Kanda begroet hem koel, bijna achterdochtig.
'Wat kom je doen?'
'Je hebt me beledigd,' zegt Bluu.
'Je zou het een eer moeten vinden dat ik, een baviaan, jouw wijfje in zijn harem op wil nemen.'
De groenen joelen en barsten in lachen uit.
'Je hebt haar gestolen en tegen haar wil naar hier gevoerd.'
'Natuurlijk', zegt Kanda en heft zijn kop met een misprijzende ruk op, 'dat doen wij echte groenen toch altijd met onze wijfjes, zo ook met Moon.'
Bluu fronst zijn wenkbrauwen als Kanda de naam van zijn wijfje noemt, hij maakt een beweging met zijn kop, van rechts naar links omhoog. Een minachtend gebaar en daarna ontspant hij zich weer Hiermee toont hij een onbevangen kalmte, die ook wat spottend aandoet.
'Ik wil hebben dat je tegen mijn wijfje zegt dat het niet goed is wat je deed.'
'Waarom zou ik? Het is een heerlijk wijfje om mee te paren.'

Bluu ziet haar voor zich en de heerlijke momenten met haar flitsen door zijn kop, zo ook hun eerste samenzijn en hij klemt zijn tanden op elkaar om een kreet van woede te onderdrukken.
'De oude leider hij heeft me voor je gewaarschuwd en hij was het die de groenen heeft gezegd dat ik Bluu de Grote genoemd moest worden. De oude vertrouwde me en voordat hij werd weggedragen heeft hij mij gezegd dat jij ooit een grote harem zou hebben, maar nooit een goede leider zou zijn.'
Het is een leugen, maar Bluu merkt dat die opmerking de groenen raakt en ook Kanda zenuwachtig maakt. Die wiebelt van zijn ene poot op de andere, terwijl de groenen hun snuiten hebben opgeheven en hem vol verwachting aankijken.
Als hun leider blijft zwijgen stapt een grote baviaan die Kobo wordt genoemd naar voren.
'Als de oude leider dat heeft gezegd, ben ik de nieuwe leider.'
Ogenblikkelijk verdelen de groenen zich in twee kampen en Bluu weet dat er een strijd om het leiderschap zal losbranden.
Niemand let nog op hem, die met een brede grijns op zijn snuit terugspringt naar zijn wijfje Moon.

Bluu is wakker, zijn lijf heeft slaap nodig, maar zijn ogen hebben zich niet willen sluiten omdat hij zich zorgen over Moon maakt.
Ze ligt te woelen, mompelt en zucht.
Mijn wijfje is erg warm en haar geur is ook anders geworden.
Als ze wakker wordt en zich uitrekt slaat Bluu een arm om haar heen. 'Ben je ziek?' vraagt hij zacht bij haar oor.
Zonder zich om te draaien mompelt ze: 'Ga alsjeblieft weg.'
Evenals de cactusvijg is ze op dit moment niet in staat haar stekels te verbergen en Bluu merkt dat ze liever alleen is.
Even later kruipt ze met een opgeblazen gevoel in haar buik uit het slaapnest. Op klauwen en poten loopt ze over de tak en gaat ineengedoken met haar rug tegen de stam van de Jacarinde zitten. Ze voelt zich beroerd, misselijk en moe.
Ongeïnteresseerd in alles wat er rondom haar gebeurt staart ze voor zich uit. In de verte hoort ze de brutale schreeuw van een groene.
Daarop gaat ze verzitten, peutert met haar wijsvinger in haar oor en gaapt.
Weifelend gaat haar klauw naar beneden en haalt een vinger door de witte afscheiding in haar schede, ze steekt die in haar mond en proeft.
Niets bijzonders, precies zoals de meelworm smaakt.
Haar ogen zoeken Bluu, die verongelijkt naar het snelle water is gegaan, daar wat heeft gedronken en nu drie takken hoger zit. Weggedoken in het lover kijkt hij stil naar haar.
Wat zou er met haar zijn?

Als ze een hele tijd in die onverschillige lusteloosheid blijft hangen, raapt hij al zijn moed bij elkaar, plukt wat vruchten van de boom met de grillige takken en gaat naast haar zitten.
Hij pelt de vrucht open en geeft haar de slijmerige, wat zurige, witte pulp waar ze zo gek op is.
'Hier, voor jou.'
Vol afschuw schudt ze haar kop.
'Dit lust ik niet.'
'Dit lust ik niet, dit lust ik niet,' herhaalt hij, 'anders vind je het altijd lekker.'
Onverwacht vullen haar ogen zich met tranen en ze begint onbedaarlijk te huilen, geschrokken slaat Bluu zijn armen om haar heen en drukt haar tegen zijn borst.
'Stil maar Moon, wat is er toch met je?'
'Ik voel me zo verschrikkelijk alleen.'
Beduusd kijkt hij haar aan.
'Ik ben toch bij je, voel je je met mij ook alleen?'
'Jij bent een springer, er zijn geen wijfjes met wie ik kan praten en jij begrijpt mijn gevoelens niet.'
Verbolgen wrijft Bluu over zijn kin.
'Ik zou niet weten waarover je met mij niet zou kunnen praten.'
'Als ik een kleintje zou krijgen, daar weet jij niets van en daarover kan ik met jou niet praten.'
Bluus gezicht vertrekt zich in een grimas van twijfel en verrukking.
'Krijg je een kleintje?'
'Misschien.'
Bluu maakt een nerveuze sprong, knijpt in zijn wang waardoor zijn snuit een nog dwazere uitdrukking krijgt en voorzichtig legt hij zijn klauw op haar buik.
'Ik voel niks?'
Ze moet lachen en hij schuift zijn klauw van haar buik naar haar borsten en zegt: 'het viel me bij de wijfjes van de groenen al op dat die groter werden.'
'Ja, ze zijn gegroeid hè?'
Moon is opgelucht dat ze het vermoeden aan Bluu heeft kunnen vertellen en met haar kop geleund tegen zijn schouder zitten ze op de tak. Zijn wijfje weet dat Bluu zich nooit door zijn gevoelens laat meeslepen, tijdens zijn tijd hier had zijn karakter een keiharde kant gekregen, die cultiveert hij om zich tegen de andere soortgenoten te wapenen.
Nu ze hem heeft verteld dat hij een telg heeft verwekt merkt ze dat de Bluu zich de grote voelt die hij wil zijn.
Niet zo groot dat hij zijn waakzaamheid tegen de soortgenoten kan laten verslappen, maar wel groot genoeg om het plan ten uitvoer te brengen dat ze samen hebben uitgedacht.

Onbekend met haar gedachten vindt Bluu dat zijn wijfje als toekomstige moeder niet aan het plan mag meedoen.
Terwijl ze samen naast elkaar zitten laat hij zijn fantasieën de vrije loop. Het beeld van een zoontje dringt zich aan hem op, zo levensecht en sprekend dat hij het niet terug wil dringen.
Hij ziet zijn fluwelen vacht, de heldere bruine ogen die het van Moon heeft en de prachtige lange staart van hem.

Bluu kent het gebied door en door. Hij is eraan gehecht geraakt en het doet hem pijn dat hij de actie moet ondernemen die grasman over zich heeft afgeroepen.
Samen met zijn wijfje sluipt Bluu rond de hut en achter het grote lichte vierkant zit grasman te eten.
Toen het duister kwam heeft Bluu de ijzeren kan, die bij de roller stond en waarin het stinkende water zit, naar de bomen gesleept.
Samen met Moon draagt hij de kan nu naar de tweede tak, zodat ze die van daar op het dak van de hut kunnen zetten en naast elkaar gaan ze daar zitten met de kan tussen hen in.
Ze bevinden zich tussen de overhangende takken van de bomen en ruiken het hars, vermengt met de geur van het snelle water.
'Dat was een hele hijs.'
'Moe?'
'Nee, het gaat wel,' zegt Moon.
'Ga jij maar naar de witte hut, ik red het hier wel.'
'Goed, als je dat wilt.'
Bluu kijkt zijn wijfje na, die bevallig van tak op tak springend verdwijnt.
Als ze uit zijnh oog is verdwenen doet Bluu wat hij de gladden bij het vuur heeft zien doen. Hij houdt de kan scheef en laat het stinkende water over het dak stromen. In het schemerdonker lijkt het op een kronkelende sluwe sluiper, glinsterend in het licht van de gele schijf.
Snel laat hij zich daarna langs de muur naar beneden zakken, rent naar de tafel waar het doosje ligt. Hij heeft al enkele keren geoefend, zijn vingers verbrand en het doosje laten vallen.
Een paar vuurstokjes heeft hij toen terug in het doosje gestoken.
Hij kijkt omhoog, de donkere sluwe sluiper kruipt langs de muur naar beneden.
Nog één keer wil hij oefenen en hij strijkt met het stokje langs het doosje.
Whoem!
Vliegensvlug schiet de vlam langs de muur naar boven en van schrik laat Bluu het stokje los dat op zijn voet valt en hij slaakt een kreet van schrik.
Grasman hoort zijn gil, kijkt op, ziet het vuur en komt scheldend naar buiten rennen.

Bluu vlucht, terwijl de lucht zich rood achter hem kleurt, hij rent over het gras, springt in de vijgenboom en met zijn klauwen slaat hij het vuur van zijn poten. Daarna gaat hij op een tak zitten en grijnst van voldoening.
Hij is veilig, is het vuur te snel af geweest en ook grasman.
Ineens schiet hem de witte hut in gedachten waar Moon is en ze loopt misschien gevaar. Hij slingert zich van tak naar tak.
Dan hoort hij het gebrul van de motor van grasman die onder hem door raast.

Moon zit tegen de muur, Bluu is er niet en ze begrijpt dat dit voor haar nog het ergste is. Ze heeft de rode vuurgloed boven de bomen gezien toen de grasman met veel lawaai aankwam.
Die heeft haar gezien, de korte knalstok had vuur gespogen en haar tegen de muur gegooid. Het was zo snel gegaan dat ze niet eens na had kunnen denken.
Waar is Bluu? Hij moet nu bij me zijn en ze wil hem altijd dichtbij zich hebben, met haar, binnenin haar, net als het kleintje dat ze in zich draagt. Dat voelt ze onrustig schoppen in haar buik, want de kleine begrijpt ook niet wat er is gebeurd.
Ze richt zich een beetje op en vestigt haar ogen op de lover waaruit Bluu tevoorschijn moet komen, maar een felle pijnscheut stuurt haar onmachtig weer naar de grond en tastend gaat haar klauwje naar haar borst, dat doordrenkt is met bloed.
Zoute tranen druppelen van haar wangen, bevochtigen haar lippen en vermengen zich met het bloed dat uit haar bek loopt.
Ze legt haar beide klauwtjes tegen haar kop, de ogen dicht en ze concentreert zich op de verschrikkelijke pijn die in haar brandt. Moon begrijpt dat ze zal worden weggedragen, maar niet zonder Bluu. De herinnering aan zijn tedere blik toen hij haar had gekust en zei: 'Ik laat me alleen samen met jou wegdragen,' laat haar nog harder huilen.
Hij heeft het me beloofd!
Dan beweegt er iets tussen de takken, ze ziet hem, wil hem roepen, maar geen geluid komt over haar lippen, die inspanning is haar te veel. .
Hijgend en buiten adem komt Bluu bij de witte hut aan, ook hij heeft geen lucht meer over om haar te roepen, haar naam kan hij niet eens fluisteren.
Met zijn laatste krachten klimt hij een tak hoger en zoekt haar. Zijn longen lijken te barsten en dan zie hij haar, zijn wijfje ligt tegen de muur van de voorraadhut, haar arm vreemd verdraaid. Op haar afkomend herkent ze hem en zonder iets te kunnen zeggen hurkt hij bij haar neer en wiegt haar in zijn armen.
Moon kreunt en dat verrast hem.

Ik kan mijn wijfje niet aanraken zonder haar pijn te doen. Onafgebroken blijft Moon hem aankijken, met liefde in haar ogen en haar lippen vormen de woorden *ik hou van je* en daarbij vloeit bloed naar buiten.
Vanuit zijn ooghoeken ziet hij iets bewegen, de vuurstraal schiet op hen toe en Bluu voelt zijn wijfje schokken in zijn armen.
Nog een snelle blik op zijn liefde, haar ogen zijn gesloten en dan glijdt haar arm van zijn rug.
In een reflex springt Bluu bij haar weg en daarbij voelt hij de lucht van de volgende kogel die hem mist.
Hij duikt door het raam en komt terecht in een kamer die in duisternis en stilte is gehuld.
Hijgend leunt hij tegen de muur, niet in staat iets te zien en zich afvragend waar grasman zit.
Dan wordt hij tegen de muur geslagen en voelt een stekende pijn. *Ik ben opnieuw geraakt!*
Bluu sleept zich naar de hoek waar het nog duister dan duister is en zakt op zijn knieën.
Met zijn kop en ellebogen ondersteunt hij het gewonde lijf, waardoor de pijn te dragen is.
Het bloed stroomt over zijn klauwen, Bluu rochelt, spuugt en spuugt nog eens en dan zakt hij weg.
Na een diepe slaap wordt Bluu wakker met een pijnlijk gevoel, alsof iets zwaars op zijn borst drukt.
Zoals gewoonlijk denkt hij aan Moon, aan haar warme borsten die steeds meer lijken te groeien en haar zachte ogen die hem stiekem tussen de oogharen door begluren.
Dat prettige beeld verdwijnt en in plaats daarvan omgeeft hem nu het stille donker van de ruimte waarin hij ligt.
Met moeite sleept hij zich naar de deur.
De gele schijf is verborgen achter de wolken, zwart en zwaar ligt het donker op de aarde. Op zijn rug ligt Bluu naast zijn wijfje op de houten vloer van de warande.
Moon is weggedragen, het mooiste uit mijn leven is verdwenen. Het licht is in haar gedoofd en de duisternis is gekomen ook voor mij.
Starend in het donker voelt Bluu zich wanhopig en eindeloos verdrietig.
Haar en mijn zoon die zou komen had ik moeten beschermen.
De pijn in zijn borst voelt Bluu niet meer, het verdriet laat hem huilen. Dit wordt beantwoord door stilte, de cicaden en vogels zwijgen bij zijn treurig gehuil.
Waar is mijn toekomst, zonder haar is mijn slaapnest overbodig en er is geen licht dat me iets laat zien.
Bluu praat zacht tegen haar, ze lijkt netjes verpakt in de lijkwade van het diffuse licht van de gele schijf die af en toe tevoorschijn komt.

Mijn lieve wijfje, grasman zal wel komen nu hij weet dat ik gewond ben. Maak je geen zorgen ik blijf voor altijd bij je.
Net als de kameraden uit het verleden, die dartelden door de takken van de vijgenboom, passeren hem beelden van alles wat er de laatste tijd is gebeurd.
Angst laat hem sneller ademhalen.
Hij kent het krachtige gekrijs van de cicaden, het felle zoemen van de hommel en de stekende beet van de tseetseevlieg.
Hij kent ze, maar daarvoor heeft hij geen angst.
Van de sluipende slang en de machtige valse vlieger moet hij niets hebben, maar ook voor hen voelt hij geen angst.
Echt bang is hij voor grasman wiens voetstappen hij op het plankier hoort en moeizaam heft hij zijn kop op als de stappen naderen.
Hij hoort de deur opengaan en het gemurmel der stemmen van de gladden in de hut.
Terwijl Bluu enkele keren diep ademhaalt en moed verzamelt, begint plots het water te vallen.
Het geruis wordt luider en luider en overstemt al het andere geluid uit de jungle.
Als ik het doe moet ik het nu doen.
Bluu wrijft over zijn armen om zijn lichaam weer energie te geven, haalt nog enkele keren diep adem en dan tilt hij Moon op in zijn armen.
Hij blijft een ogenblik staan, zijn poten iets uiteen en wat onvast omdat de kogel waarmee grasman hem trof meer heeft aangericht dan hij wil weten.
Waterdruppels roffelen op zijn vacht, hij is zich niet eens bewust van de kou die dat meebrengt.
Waarom hebben ze Moon weggedragen, ze heeft nog grasman nog de gladden ooit iets gedaan.
Bluu voelt nu geen angst meer, omdat er zonder Moon niets meer is om bang voor te zijn.
Ik moet gaan, nu het nog kan.
Hij strompelt over de warande en kreunend van inspanning en pijn sleept Bluu zich naar de deur.
Terwijl hij het lichaam van Moon stijf tegen zich aandrukt opent hij die en ziet de mannen zitten rond de tafel.
Grasman staat bij de kast, met de lange stokken die knallen, en kijkt verbijsterd naar Bluu.
Hij blijft als aan de grond genageld staan en zijn mond valt open van verbazing als Bluu het ontzielde lichaam van zijn gezellin voor hem op de vloer legt.
Eén van de gladden, een jongen nog, leunt naar voren.
Zijn ogen nemen het wijfje op en hij voelt zich ongemakkelijk als hij haar tere gezwollen buik ziet en zijn stem trilt van medelijden.
'Ach, kijk nou toch eens, ze is in verwachting.'
Niemand weet iets te zeggen. Grasman haalt zijn schouders op.

'So what?'
Maar hij voelt zich zenuwachtig onder de blik uit de lege ogen waarmee het wijfje hem aankijkt.
Dan raakt Bluu verblind door het licht van een schijnwerper, zijn geest verlaat zijn lichaam, hij stijgt boven de mannen uit en er daalt een absolute rust over hem.
Geleidelijk dringt het besef tot hem door dat de gladden er ook niets aan kunnen doen.
Dit zijn geen soortgenoten, het zijn de ongelukkigen van hun ras en het is verdrietig dat die enkel met het roven van anderen kunnen leven.
Bluu hoort de stem van zijn vroegere vriend grasman als van ver.
'Zo, durf je hier nog te komen ondankbaar stuk vreten.'
Die stem roept geen enkel emotie meer bij Bluu op, met een laatste inspanning keert hij terug in zijn lichaam en is gelukkig nu hij bij Moon is.
Tegen elkaar gedrukt liggen ze op de grond.
Bluu slaat zijn lange harige armen om haar heen, likt haar wond en het bloed van zijn wijfje en daarin proeft hij nog haar liefde.
Het schot treft Bluu in zijn borst, maar pijn deert hem niet.
Een ingetogen trieste oogneerslag en hij is terug in het nest in de moabi. Op een tak zit Moon, ze lacht hem toe en wenkt hem. Het tweede schot hoort hij niet eens, nog de schoen die hem hard in zijn zij treft.
'Lelijke rot aap, je hebt me geruïneerd.'
Bluu is dan al aan zijn langdurige reis begonnen. Hij en Moon zullen niet terugkeren, noch tegen de avond, noch de volgende nacht, noch de daaropvolgende. Ze zijn voor altijd uit de jungle weggedragen.